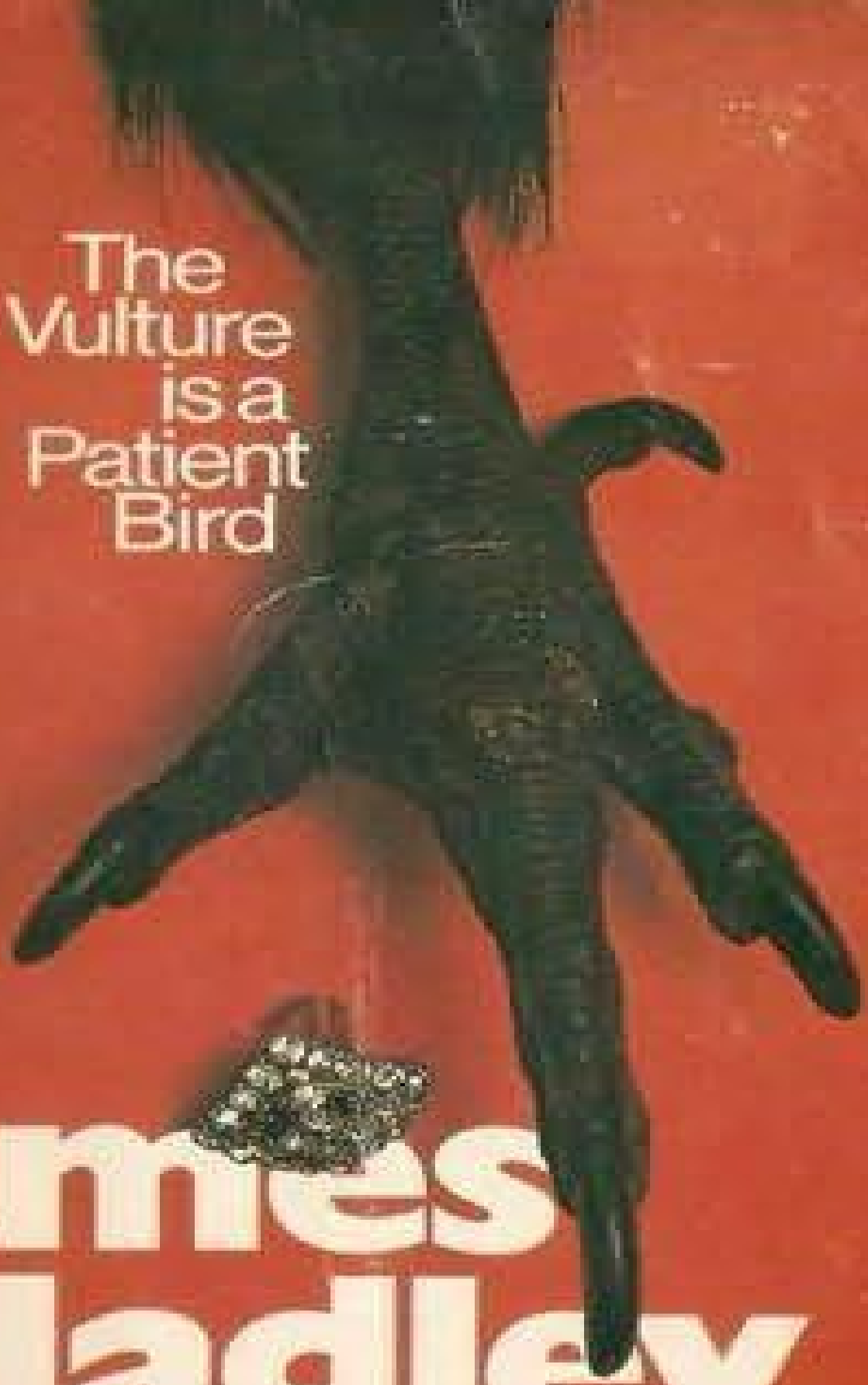

Panther
No. 10000

The
Vulture
is a
Patient
Bird

James
Hadley
Chase

Prvo poglavlje

Urođeni osjećaj za opasnost probudio je Fennela u trenutku. Podigao je glavu s jastuka osluškujući. Okruživala ga je crna tama - mrak slijepih. Osluškujući, mogao je čuti meko pljuskanje vode o bokove ukotvljene teglenice. Mogao je čuti Mirni kako u snu tiho diše. Zvukove puc-ketanje drveta kada bi se teglenica propela zaljuljana riječnom strujom. Mogao je čuti lahor kiše po gornjoj palubi. Svi su šumovi bili umirujući. Zašto se onda, pitao se, tako iznenada prenuo iz sna?

Proteklih je mjesec dana proveo u stalnoj sjenci smrti; instinkti su mu bili izoštrjeni. Opasnost je vrebala negdje u blizini, osjećao je to. Zamišljao je kako ju gotovo može nanjušiti.

Nečujno je posegnuo pod krevet opipavajući drveni pod sve dok mu se prsti ne sklopiše oko drške policijskog pendreka. Na vrhu pendreka bio je pričvršćen kratak komad biciklističkog lanca.

Nježno, da ne probudi ženu koja je spavala do njega, Fennel podigne plahu i deku, te sklizne iz kreveta.

Uvijek je pazio da mu odjeća bude brižljivo složena na stolcu kraj ležaja, bez obzira gdje je provodio noć. Pronaći odjeću, obući se brzo i nečujno u mraku bilo je od životne važnosti za čovjeka koji neprekidno živi u smrtnoj opasnosti.

Navukao je hlače i cipele s gumenim potplatima. Žena u krevetu nježno zastenja i okrene se u snu. Držeći mlat u desnoj ruci tiho je krenuo prema vratima. Dobro je poznavao prostor teglenice i tama ga nije zbunjivala. Pronašao je podmazan zasun i povukao ga unazad, zatim

je prstima potražio kvaku i okrenuo je. Brižljivo je otvorio vrata nekoliko centimetara. Zavirio je u kišu i pomrčinu. Šljapkajući zvukovi valova i pojačano rominjanje kiše nadglasali su sve druge zvukove, ali Fennel se nije dao zavarati. U tami se krila prijetnja. Mogao je osjetiti kako mu se ježe kratke dlačice na šiji.

Oprezno je odškrinuo vrata tako da može vidjeti čitavu palubu slabo osvjetljenu udaljenim svjetlima s nasipa. Lijevo od njega blještala su svjetla londonskog West Enda. Ponovno je oslušnuo; nije čuo ništa zabrinjavajuće. Ali opasnost je bila tu... Bio je siguran u to. Čučnuo je, ispružio se potrbuške i ispuzao na hladnu, važnu palubu. Kiša je zapljuštala po njegovim golim, širokim ramenima. Kliznuo je naprijed,

a onda mu se usnice iskeze, otkrivajući bijele zube. Nekih pedesetak metara od ukotvljene teglenice mogao je, kroz pomrčinu, nazrijeti čamac kako nečujno pluta u njegovu smjeru. Četiri krupna muškarca skvrčila su se u čamcu. Mogao je vidjeti obrise njihovih glava i ramena u odbljescima svjetla što su dopirala kroz izmaglicu. Jedan od njih veslom je usmjeravao čamac prema teglenici. Pokreti su mu bili oprezni i tihi.

Fennel ispuza na palubu. Prsti mu se stegnuše oko drške hladnoga mlata. Čekao je.

Opisati Fennela kao hrabrog čovjeka bilo bi jednako pogrešno kao i opisati leoparda kao neustrašivu životinju. Leopard će bježati ako uzmogne, ali kad je stjeran u kut, pretvorit će se u najopasniju i najkrvoločniju zvijer u džungli. Fennel je bio poput leoparda. Kad bi mu pošlo za rukom izbjeći sukob bježao bi. Ali bio je u zamci, transformiran u proračunatu, hladnokrvnu životinju odlučnu da preživi pod svaku cijenu. Fennel je znao da će ga pronaći prije ili kasnije. Pa, sad su bili tu: nečujno su mu se približavali. Njihov dolazak budio je u njemu tek surovu potrebu da opstane. Ni

|

JRP ■

je bio uplašen. Svaki strah nestao je onog trenutka kad je shvatio kako je Moroni odlučio da Fennel mora umrijeti. Pogledom je pratio čamac koji se svakim trenutkom prikradao bliže. Znali su koliko je opasan i nisu namjeravali riskirati. Planirali su se munjevito ukrcati i jurnuti preko palube, dolje u spavaonicu, a onda bi ga gušili jastucima i njihovi bi noževi proradili.

Čekao je, osjećajući hladnu kišu na golim ramenima. Čovjek s veslom nježno potjera čamac naprijed. Čamčić ubrza, uzdižući se nesigurno preko vjetrovite i valovite površine rijeke.

Fennel je bio nevidljiv, skriven sjenom. Dobro je procijenio gdje se treba smjestiti. Namjeravali su se ukrcati na teglenicu nekih četiri metra od mjesta gdje je ležao.

Veslač izvuče veslo iz vode i brižljivo ga odloži kao da se radi o šećernoj vati, pokraj tri vesla koja su ležala na dnu čamca. Nošen strujom čamac se približi teglenici.

Čovjek koji je sjedio na pramcu čamca uspravi se i ^ nagne naprijed. Rukom se oslonio na oplatu broda i njež-] no privukao čamac boku

teglence, a onda se atletskim! skokom ukrcao na palubu. Okrenuo se i prihvatio ruku! sljedećeg muškarca. Dok mu je pomagao uzverati se pre-f ko ograde, Fennel napadne.

Ustao je iz sjene, kliznuo glatkom palubom i zamah- J nuo pendrekom.

Lanac je rascijepio lice prvog muškarca. Ovaj divlje urliknu, zatetura unatrag i prevrnu se u mračnu rijeku. Drugi se, brzih refleksa, okrenu, te se suoči s Fennelom, isukavši nož. Udarac lancem zapara mu vrat, kidajući kožu i bacajući ga na leđa. Šutom u trbuh zbacila ga s te- j glence.

Fennel nestane među sjenkama. Isceri se surovo i[nemilosrdno. Znao je da ga preostala dvojica iz čamca j ne mogu vidjeti.

Svjetlo im je bilo za leđima.

7

Dolje, u čamcu nastala je panika. Prvi se pribrao veslač. Dograbilo je veslo i počeo divlje veslati što dalje od teglence. Drugi je muškarac pokušavao dograbiti svoga kompanjona i izvući ga iz riječne matice. Fennel ih je promatrao iz sjenke. Srce mu je tuklo, disao je glasno i isprekidano kroz raširene nosnice.

I drugi se napadač uspio izvući iz ledene vode u čamac. Veslač je sad uposlio i drugo veslo. Čamac je sve brže odmicao. Fennel je ostao skriven.

dddAko ga ugledaju, mogli bi zapucati. Čekao je, drhteći od hladnoće, sve dok čamac nije nestao u pomrčini. Nagnuo se preko ograde broda da spere krv s lanca. Osjećao je kako mu ledena kiša niz leđa klizi u hlače. Razmišljao je o tome kako bi se napadači kasnije mogli vratiti, a ako to učine, sreća neće više biti na njegovoj strani. Neće ih ponovno moći iznenaditi.

Otare kišne kapljice s očiju. Mora nestati, i to brzo. Spustio se niz osam stuba u veliku prostoriju koja je istodobno služila kao dnevni boravak i spavaća soba. Upalio je svjetlo.

Žena u krevetu se uspravi.

"Što je, Lew?"

Nije se obazirao na nju. Svukao je smočene hlače i gol ušao u malenu kupaonicu. Bože! Smrzavao se! Odvr-nuo je slavinu tople vode, pričekao trenutak, a onda zakoračio pod vreli ljekoviti mlaz.

Mimi je ušla u kupaonicu. Oči su joj bile zamučene snom, duga kosa

raščupana, a velike su joj grudi bježale iz spavaćice.

"Lew! Što se dogodilo?"

Fennel ju je ignorirao. Stajao je krupan, širok i nizak pod vrućim mlazom, puštajući da mu voda smoči guste dlake na prsima, trbuhu i bedrima.

"Lew!"

Mahnuo joj je da se makne, zatvorio tuš i pokupio ručnik. Ali ona nije odustajala. Stajala je pred kupaonicom zureći u njega svojim prodornim zelenim očima koje su bile obrubljene podočnjacima i ispunjene strahom.

"Dodaj mi košulju... Nemoj samo stajati kao prokleta guska!" Odbacio je ručnik.

"Što je bilo? Želim znati, Lew! Što se dogodilo?"

Za trenutak je zastao, pogledao je i lice mu se iskezi u grimasu. Pa, bila je korisna, morao je priznati. Ali ni jedan muškarac pri zdravoj pameti ne bi je proglasio slikarskim materijalom. Ipak, protekla četiri tjedna pružila mu je skrovište na toj ofucanoj teglenici. Sad je, bez kilograma šminke, izgledala paklenski. Bila je predebela. Gadile su mu se obješene grudi. Strah ju je poružnjivao. Koliko joj je bilo godina...? Četrdeset? Ali bila je korisna. Moroniju su trebala četiri tjedna da mu uđe u trag. Sad je bilo vrijeme da se krene dalje. Za tri sata, pomislio je Fennel, vjerojatno i manje, on mu više neće biti ni uspomena.

"Mali problemi", rekao je. "Ništa. Ne uzbuđuj se. Vрати se u krevet."

Pratila ga je u stopu. Teglenica se lagano izdigla kad je vjetar potegnuo niz rijeku.

"Zašto se oblačiš? Što si..."

"Samo umukni, hoćeš li? Odlazim."

Lice joj se objesilo.

"Odlaziš? Zašto? Kamo ideš?"

Izvadio je cigaretu iz kutije odložene na stoliću. Osjećao se odlično nakon tuširanja, siguran u sebe. Ali znao je da će ona biti živa dosada. Bila je jezivo posesivna. Trebao joj je njegov brutalni seks... to je bio razlog zašto ga je trpjela. Neće je se tako lako otresti.

"Vрати se u krevet", rekao je. "Prehladit ćeš se." Istodobno je mislio: kao da me briga. "Moram nekoga nazvati." Znala je da laže i zgrabila ga je za ruku.

"Ostavljaš me! Sve sam ti dala. Ne dozvoljavam ti da odeš!" "Za miloga Boga, umukni već jednom!" zarežao je Fennel i odgurnuo je u stranu, a zatim prišao telefonu. Dok je okretao brojčanik, pogledao je na sat. Bila su tri sata ujutro. Čekao je osluškujući brujanje telefona. Začuo se klik i pospani glas koji je zagundao: "Ko je, do vraga?"

"Jacey? Ja sam, Lew."

"Boga ti. Spav'o sam."

"Zaradit ćeš dvije cigle", rekao je Fennel, govoreći polako i razgovijetno. "Uzmi kola. Čekaj me za dvadeset minuta kod Crown puba, na ulici King. I kad kažem dvadeset minuta, onda mislim dvadeset."

"Jesi skrenuo? Vid' koliko je sati! Što s' događa? Ne idem ja nikud'. Lije k'o iz kabla."

"Dvadeset komada... dvadeset minuta", rekao je tiho Fennel. Stanka je potrajala. Mogao je čuti Jacevevo teško disanje i zamišljao je kako škripuće njegov pohlepni mozak. "Crown, kažeš?"

"Da."

"Koje ja stvari radim! Pa, okej, dolazim."

Fennel spusti slušalicu.

"Ne ideš nikamo!" Mimino lice se napuhnulo i zacr-venjelo, a oči su joj sijevale. "Ne dopuštam ti!"

Ignorirajući je, brzo je prišao toaletnom stoliću i otvorio ladicu. Dograbilo je nekoliko osnovnih potrepština koje je uvijek nosio sa sobom: brijač, tubu zubne paste,

10

četkicu, tri kutije cigareta Players i džepni češalj. Potr-| pao je stvarčice u džepove.

Ponovno ga je zgrabila za ruku.

"Sve sam ti dala!" zakukala je. "Prokleti lopove. Bez| mene bi skapao!"

Odgurnuo ju je i prišao polici pričvršćenoj iznad laž-i noga kamina u kojemu je bila skrivena električna grijali-! ca. Skinuo je s police veliki kineski čajnik. Istog trenutka 1 Mimi je skočila na njega pokušavajući oteti čajnik. Oči su i joj bile divlje, crna joj se kosa rasula po licu. Izgledala je | poput pobješnjele vještice.

"Makni šape s toga!" vrisnula je.

Zlobni bljesak u njegovim sivim očima trebao joj je biti dovoljna

opomena, no bila je previše obuzeta pokušajem sprečavanja da joj oduzme ušteđevinu pa nije prepoznala prijatnju.

"Smiri se, Mimi" rekao je. "Treba mi. Vratit ću ti... obećavam." "Ne!"

Zgrčila je šaku u pandžu i zaderala mu lice dok je drugom rukom pokušavala dograbiti čajnik. Fennel je izmaknuo glavu unazad, pustio čajnik i brutalno je opalio po čeljusti. Silina udarca odbaci je unazad. Pala je, oči joj zakolutaše u dupljama, a glava joj tresne o drveni pod. Čajnik se razletio u komadiće, novčanice zalepršale na sve strane.

Fennel razgrne sitniš i pokupi smotuljak novčanica od deset funta. Nije pogledao onesviještenu ženu. Strpao je novac u džep hlača, pokupio pendrek i torbu sa svojom opremom, te se uputio na palubu. Što se njega ticalo, trideset dana provedenih s Mimi bili su tek prekriveni tragovi krede na zidu.

Kiša je padala još jače, mrzli vjetar ošinio mu je lice. Stajao je nekoliko trenutaka promatrajući nasip, čekajući da mu se oči priviknu na tamu. Ništa se nije micalo. Mo

li

rat će riskirati, pomislio je, zatrčati se niz drveni mostić, s teglenice na vlažan asfalt. Kliznuo je niz most od dasaka, zamakao među sjene i ponovno stao osluškajući. Ponovno je sve djelovalo mirno. Prsti mu se stegnuse oko drške pendreka. Držeći se blizine nasipa, brzo je i nečujno grabio prema udaljenim stubama koje su izbijale na ulicu. Ako Jacey zakasni, mogao bih propasti, pomislio je. Morali su prvo zaliječiti rane: onaj kojeg je opalio po vratu krvario je poput zaklana prasca. Potom su sigurno zvali Moronija, te prijavili neuspjeh. Moroni bi na takvu vijest sigurno na brzinu uputio još pet ili šest ljudi. Fennel je procijenio kako ima pola sata prednosti, zasigurno ne više.

Nije morao brinuti. Dok se približavao zamračenom Crown pubu, mogao je vidjeti kako se ulicom približava Jacevjev trošni Morris. Potrčao je preko ceste, otvorio vrata automobila i uskočio unutra.

"Idemo tebi, Jacey."

Jacey je primijetio surovo stisnute usnice i opasan izraz suzdržanoga gnjeva na Fennelovu licu. Zagundao je, ubacio u brzinu i potjerao Morrisa.

Desetak minuta kasnije dvojica su se muškaraca našla u malenoj

ofucanoj sobici osvijetljenoj svjetiljkom bez sjenila koja se jedva držala za prljavi strop.

Jacey je donio bocu Black&White viskija za stol i dvije mutne čaše. Natočio je do vrha i, oprezno promatrajući Fennela, obgrlio svoju čašu prljavim rukama.

Jacey je bio potrčko za kladioničara, a u fušu je odrađivao najrazličitije poslove za male igrače, tek toliko da kapne nešto sa strane. Znao je da je Fennel veliki igrač. Sreo ga je u zatvoru Parkhurst gdje su obojica odrađivali svoje: Fennel za nasilno razbojstvo, a Jacey za raspačavanje loše falsificiranih čekova od deset shillinga. Nakon izlaska iz bukse ostali su u vezi, a Jacevu je laskalo što se veliki igrač poput Fennela zanima za njega. Ali sad je žalio što se uopće spetljao s Fennelom. Cuo je

12

podzemne glasine kako je Fennel cinkao, pa je pet Moronijevih momaka ušetalo u policijsku stupicu. Znao je da je Moroni potpisao smrtnu presudu Fennelu, ali bio je previše pohlepan da propusti priliku maznuti dvadeset funta. Fennel je izvukao svežanj Miminih novčanica. Izdvojio je dvije i bacio ih na stol.

"Ovo je predujam, Jacey" rekao je. "Ostajem ovdje nekoliko dana." Jacevjeve tvorovske oči se rašire. Nije podigao novac sa stola. "Ne mrem te skrivati dva dana, Lew. Ni' sigurno. Skenjat će me ak' skuže da s' bio tu."

"Mogu te skenjati i ja", odvrati Fennel blago. "A ja sam ovdje." Jacey počea neobrijan obraz. Oči su mu plesale po sobi dok je vagao situaciju i rizike. Moroni je vjerojatno bio u krevetu, u dubokom snu, ali Fennel je bio tu. Fennel je mogao biti jednako opasan kao Moroni. "Okej, onda... dva dana... ni sat više", pristao je konačno. "Za dva dana sam izvan zemlje", reče Fennel. "Imam gazu. Možda se i ne vratim." Dovršio je piće, pa otišao do istrošena kauča koji je Jacevu služio kao ležaj. Skinuo je cipele i legao. "Ti spavaj na podu. I ugasi prokleta svjetlo."

"Samo daj", progundao je Jacey gorko. "Kak da si doma." Tjedan dana ranije Garry Edwards je u Daily Telegraphu pronašao sljedeći oglas:

Traži se iskusan pilot helikoptera za neobičan trotjedni posao. Iznimno visoka nagrada. Životopis i fotografiju poslati na P.P. 1012.

Nekoliko puta je zamišljeno pročitao oglas. Dvije su mu se riječi neobično i iznimno svidjele. Tražio je neobičan posao, a novac je uvijek izuzetno trebao. Ništa nije rekao Toni, nego je napisao pismo i poslao ga na P.P. 1012. U pismu je opisao detalje svoje karijere. Pismo je bilo puno izmišljotina kao šipak koštica. Priložio je fotografiju za putovnicu.

Tjedan je prošao i već je izgubio nadu da ga čeka izuzetno visoka nagrada na kraju nekoga neobičnog posla. Hladnog i vlažnog jutra u veljači sjedio je u maloj i ne- urednoj sobi koju je Toni rabila kao dnevni boravak i grijao ruke toplom šalicom Nescafea dok je čitao male oglase u Daily Telegraphu. Garry Edwards je bio visok i dobro građen momak od dvadeset i devet ljeta. Bio je pristao mladić, na pomalo grub način, vedrih smeđih očiju i tamnosmeđe kose koju je pustio da mu pomodno preraste okovratnik košulje. Usta su mu uvijek bila spremna na osmijeh, ali isto tako su se lako stiskala u tanku surovu crtu bijesa. Sjedio je na rasklimanom divanu, zamotan u bijeli ogrtač za kupanje, bosih nogu. Sat je pokazivao četvrt do devet.

Završio je pažljivo pretraživanje oglasa i s gađenjem bacio novine na pod. Pa, uskoro će nešto morati poduzeti, rekao je sebi. Preostalo mu je još točno stotinu i trideset funta, pet šilinga i sedam penija. Kad to ispuca, bit će prisiljen zatražiti od Toni da ga izdržava, a to, rekao je sebi bez nekoga posebnog uvjerenja, nikad ne bi mogao učiniti.

Na Toni White naletio je na trajektu Calais - Dover. Na sreću, bila je u baru dok su ga na brod ukrcavala dvojica prilično odrješitih francuskih detektiva koji su imali naredbu stražariti na obali sve dok se brod ne udalji. Trajekt se počeo okretati i Garry im je veselo mahnuo, a njih su dvojica samo stajali na molu, potpuno pokisli, kako bi bili posve sigurni da će isploviti s brodom - ignori rajući njegov pozdrav - mračan i strpljiv. On se spustio u bar prvog razreda na prvo piće u tri godine.

Toni je bila izložena na barskoj stolici, njezina mi-kro-mini suknjica jedva je ponešto skrivala, ispijajući gorki Cinzano s ledom. Naručio je Vat 69 s vodom, te joj nazdravio. Izgledala je kao djevojka kojoj bi čovjek baš mogao nazdraviti, samo ako to zna izvesti, a Garry je svakako znao.

Toni je imala dvadeset i dvije godine, plavu kosu, vilinski lik, velike modre oči i guste trepavice na kojima bi joj pozavidjela i krava. Uz to, bila je vrlo, vrlo šik.

Pomno je proučila Garryja. Zaključila je kako je on najseksipilniji muškarac što ga je dotad imala prilike sresti. Osjetila je kako joj krv ubrzava u žilama. Htjela ga je imati: htjela je da on nju ima na načine na koje nikad nije bila posjedovana u svome kratkom i senzualnom životu. Nasmiješila mu se.

Garry je poznao žene. Znao je sve njihove znakove. Bilo je jasno da njezinu pozivu ne treba nikakvih finesa.

U lisnici je imao dvije stotine i devedeset funta: sve što je preostalo od prodaje letjelice kad mu je francuska policija ušla u trag. Bio je ispunjen samouvjerenošću i spreman za juriš.

Dovršio je piće, a onda, smiješeći se, rekao: "Rado bih te bolje upoznao. Imamo više od sata do pristajanja. Da unajmimo kabinu?"

Svidio joj se njegov neposredan pristup. Željela ga je. Njegov prijedlog je sve pojednostavio. Nasmijala se i kimnula glavom. Bilo je lako dobiti kabinu, navući zavjese i zaključati se. Poslužitelj je morao kucati više puta ne bi li ih podsjetio da su stigli u Dover, pa će, ako ne požure, propustiti vlak koji je kretao iz pristaništa.

Sjedeći kraj njega u praznom kupeu prvog razreda na putu prema Londonu, Toni mu je povjerala kako je

uspješan model, ima mnogo posla, te posjeduje dvosobni apartman u Chelseau, pa ako mu je potreban krov nad glavom... "Pa, medeni, zašto se ti ne bi uselio k meni?" Garry je planirao jeftinu sobu u nekom skromnom hotelu na ulici Cromwell dok se malo ne snađe, te pronađe novog poslodavca. Nije oklijevao.

Sad je s Toni bio već gotovo tri tjedna, preostali je kapital gotovo potrošio, a poslodavca još nije pronašao. Sada, bez nekih izgleda na vidiku, osjećao je određenu tjeskobu. Toni je, s druge strane, na sve to gledala kao na dobar štos. "Čemu briga, ti velika fantastična životinjo?" pitala ga je večer prije, naskakujući na njegovo krilo i grickajući mu uho. "Ja imam svu lovu na svijetu! Idemo se žestoko kresnuti!" Garry je dovršio mlaku kavu, složio grimasu i odše-tao do prozora. Pogledao je promet koji se razvlačio i bujicu muškaraca i žena, zaklonjenih kišobranima, kako žure na posao.

Začuo je zvuk na ulaznim vratima: poštar je ubacivao pisma u

sandučić.

Toni je svakog jutra primala brda poruka od brbljavih mladića koji su je obožavali, ali Garry se nadao da bi među njima moglo biti i pismo za njega. Iz sandučića je izvukao petnaestak omotnica, brzo ih prelistao i pronašao ono što je tražio. Neobrezan prvoklasan papir, ručne izrade, djelovao je doista impresivno. Poderao je kuvertu i izvukao list. The Royal Towers Hotel London W.I.

Molimo gospodina Ganyja Edwardsa da bude na navedenoj adresi 11. veljače u 11.30 sati, te potraži gospodina Amro Shalika (u vezi s oglasom u Daily Telegraphu, P.P. 1012). Pa, da, pomislio je Garry, naravno da će potražiti gospodina Amro Shalika na gore navedenoj adresi. S takvim imenom i takvom adresom naprosto se mogao osjetiti miris novca. Ponio je pismo u skućenu spavaću sobu. Toni je čvrsto spavala. Ležala je na trbuhu, zadignute malene spavačice, raširenih dugih, gracioznih nogu.

Garry je sjeo na rub ležaja i zagledao se s divljenjem u nju. Bila je doista rasna ljepotica. Podigao je ruku i pljesnuo je oštro po stražnjici. Promeškolljila se, skupila noge, zatreptala i pogledala ga preko ramena. Ponovno ju je pljesnuo, pa se brzo okrenula na leđa i sjela.

"To je napad!" objavila je. "Gdje su mi gaćice?"

Pronašao ih je u dnu kreveta i pružio joj.

"Trebam li ih?"

"Ovaj put da", odvratio je Garry sa smiješkom. "Dobio sam pismo. Možeš li malo svoje pokvarene misli usmjeriti na posao?"

Upitno ga je pogledala.

"Što se sprema?"

Ispričao joj je o oglasu u Daily Telegraphu na koji se javio i na koji je dobio odgovor. Pokazao joj je pismo.

"The Royal Towers! Najnoviji i najbolji! Krasna li imena! Amro Shalik! Miriše na vreće i vreće zlata i dijamanta." Hitnula je pismo u zrak i zagrlila Garrvja.

Nešto prije jedanaest sati Garry se izmigoljio iz To-nina zagrljaja, otuširao se i odjenuo plavi sako uz tamno-plave hlače. Pogleda se u zrcalu.

"Malo previše sjena podočnjaka" rekao je, ispravljajući kravatu. "No, to je za očekivati. Mislim da izgledam zdravo, zgodno i uporabljivo..."

Sto ti misliš, lutka?"

Posve gola Toni sjedila je u naslonjaču ispijajući kavu. Pogledala ga je s ljubavlju.

"Izgledaš potpuno savršeno."

■

Garry ju je podigao iz fotelje i zagrlio. Nakon poljupca gurnuo ju je nazad u sjedalicu i napustio stan.

Točno u jedanaest i trideset prišao je recepcionaru hotela The Royal Towers i pitao za gospodina Amro Shalika.

Recepcionar ga je bezizražajno proučio pogledom svih recepcionara na svijetu kad ne mogu odlučiti odobravaju li ili ne nečiju pojavu. Podigao je telefonsku slušalicu, tiho progovorio i vratio je na mjesto.

"Deseti kat, gospodine. Apartman dvadeset i sedam." Brzo dizalo munjevito dopremi Garrvja na deseti kat. Službenik iz dizala ga je otpratio do vrata apartmana dvadeset i sedam. Valjda je djelovao previše važno i slabašno da sam pokuca na vrata. Službenik je to obavio za njega, naklonio se i povukao.

Miris novca, koliko je Garry mogao osjetiti, postajao je sve jači.

Ušao je u malu i upečatljivu prostoriju. Djevojka je sjedila za stolom na kojem su bila tri telefona, IBM računalo, interfon i diktafon.

Djevojka je zbunjivala Garrvja. Bila je skladno oblikovana, odjevena u kvalitetan kostim, prekrasno njegovana, besprijekorne kose, no ipak je djelovala tek kao aseksualna fotografija odavno preminule žene. Njezino prazno lice, savršeno sređene obrve i blijedi ruž za usne dodatno su naglašavali posvemašnji nedostatak šarma. Djelovala je kao robot u čijem se društvu svatko osjeća nekako nelagodno. "Gospodine Edwards?"

Čak joj je i glas bio metalan, poput unaprijed snimljene i loše reproducirane vrpce.

"Taj sam", reče Garry, i zbog toga što nije volio biti zbunjen od žene, pokloni joj svoj najšarmantniji osmijeh.

Nije bilo rezultata. Djevojka pritisnu puce na inter-fonu i reče: "Gospodin Edvwards je stigao, gospodine."

18

1*1

Zeleno svjetlo bijesnu na interfonu. Gospodin Shalik očito nije volio trošiti glas. Umjesto toga komunicirao je svjetlima. Djevojka je ustala,

graciozno prošetala do vrata, otvorila ih i stala u stranu.

Zadivljen predstavom Garry još jednom iskuša svoj osmijeh koji se iznova odbije od nje kao što se tenis loptica odbija od ciglenog zida.

Prošao je kraj nje i stupio u suncem okupanu prostoriju, namještenu luksuznim antiknim namještajem i ukrašenu impresivnim uljanim slikama koje je, možda, naslikao neki stari majstor, ali vjerojatno nije. Za golemim stolom sjedio je omanji debeljuškasti čovjek pušeći cigaru, rukama oslonjen o skupocjeni lakirani stol. Garry je procijenio da mu je četrdeset i šest godina. Bio je tamnopus, strogo podšišane crne kose, vlažnih crnih očiju i usta koja su mu služila za hranjenje, ali ne i za osmijehe. Garry zaključio da nije ni Armenac, ni Egipćanin. Pogled mu je bio miran i prodoran. Dok je Garry prilazio stolu, proučavale su ga staklaste oči. Bio je to rentgenski pogled, i kad je Garry stigao do stola, imao je neugodan osjećaj da ga taj omanji debeljko već poznaje bolje no on samog sebe.

"Sjednite, gospodine Edwards." Naglasak mu je bio težak. Bucmasta ruka pokazala je prema stolcu.

Garry je sjeo. Sad je požalio što je samo sat ranije povalio Toni. Osjećao se iscrpljeno i prazno. Nekako je znao da ovaj mali debeljko posao ne namjerava ponuditi kandidatu koji se osjeća iscrpljeno i prazno.

Shalik je duboko uvukao gust mirišljavi dim i pustio ga da mu polako pobjegne iz usta, kao da se radi o malenom ali aktivnom vulkanu. Podigao je list papira sa stola. Garry je prepoznao pismo kojim se javio na oglas. Proučavao ga je pažljivo nekoliko trenutaka, a zatim poderao na komadiće i spustio kraj stola u skrivenu kantu za otpatke.

'1

"Vi ste pilot helikoptera, gospodine Edvwards?" pitao je oslanjajući laktove na stol i proučavajući pepeo na vrhu cigare s više pažnje no što ju je posvećivao Garrvju. "Točno. Vidio sam vaš oglas i pomislio..."

Bucmasta ručica se podigne i prekine Garrvja.

"Ove gluposti koje ste napisali o sebi... Ako ništa drugo, dokazuju da ste maštoviti."

Garry se ukoči.

"Ne razumijem. Što želite reći?"

Shalik otrese pepeo s cigarete u zlatnu zdjelu kraj svog lakta. "Vaše su me laži zabavile", rekao je. "Dao sam vas istražiti. Vi ste Garry Edvards. Imate dvadeset i devet godina. Rođeni ste u državi Ohio, u Sjedinjenim Američkim Državama. Otac vam je upravljao relativno uspješnom benzinskom crpkom. Kad ste završili školovanje, zaposlili ste se kod oca i učili o automobilskim motorima. Niste se dobro slagali s ocem. Vjerojatno je bila u pitanju obostrana krivnja, no to me ne zanima. Nadareni ste za strojeve. Dobili ste posao kao pilot za tekšaškog milijunaša koji vas je dobro plaćao. Štedjeli ste. Posao vas nije zanimao. Upoznali ste krijumčara koji vas je nagovorio da švercate Meksikance u Ameriku. Novac je bio dobar i kad je posao dovršen, odlučili ste sami ući u krijumčarski biznis. Otišli ste u Tangeris, kupili vlastiti zrakoplov i prebacivali pošiljke razne ilegalne robe u Francusku. Dobro vam je išlo neko vrijeme, kako je već slučaj kod većine švercera. Međutim, postali ste pohlepni, kako je također slučaj kod većine švercera i napravili ste grešku. Uhićeni ste. Vaš je kopilot uspio umaći avionom dok ste se vi hrvali s policajcima. Prodao je avion i čuvao vam novac dok ste u francuskom zatvoru ležali tri godine. Deportirani ste iz Francuske i eto vas ovdje." Shalik ugasi cigaretu i pogleda Garrvja. "Što kažete, jesu li moje informacije točne?"

20

Garry se nasmije.

"Točne kao porezi i smrt." Ustao je. "Pa, morao sam probati. Neću vam više oduzimati vrijeme."

Shalik mu mahne da se vrati na mjesto.

"Sjednite. Mislim da ste baš čovjek kakvog trebam. Možete li dokazati da imate letaćku dozvolu te da znate upravljati helikopterom?"

"Naravno", odvratio je Garry, izvukao plastičnu omotnicu koju je donio sa sobom i spustio je na stol.

Shalik je pažljivo proučio dokumente, a onda mu vratio omotnicu.

"Zadovoljava." Izabrao je novu cigaru iz ladice stola, pregledao je, pa odsjekao vrh zlatnim nožem za cigare. "Gospodine Edwards, jesam li u pravu ako pretpostavim da ste spremni pozabaviti se poslom koji nije posve legalan ukoliko je nagrada odgovarajuća?"

Garry se osmjehne.

"Volio bih da mi to pojasnite. Što zapravo mislite kad kažete... ne posve legalan?"

"Gadan, nemoralan posao koji ne uključuje policiju, a plaća se izvrsno."

"Može li još malo jasnije?"

"Nudim vam trideset tisuća dolara tjedno za trotjed-ni zadatak. Na kraju posla bit ćete bogatiji za devedeset tisuća dolara. Postoje određeni rizici, ali vam mogu dati riječ da policija neće biti umiješana."

Garry se uspravio. Devedeset tisuća dolara!

"Kakvi su rizici?"

"Opozicija." Vlažnim očima Shalik je nezainteresirano proučavao cigaru. "No život je pun opozicije, zar ne, gospodine Edvards?"

"Što moram učiniti za taj novac?"

"Večeras će vam sve biti razjašnjeno. Nećete biti sami. Rizik i odgovornost dijelit ćete s drugima. Ono što

:! i

sada želim znati je jeste li spremni raditi za mene tri tjedna za devedeset tisuća dolara."

Garry nije oklijevao.

"Da. Spreman sam."

Shalik kimnu.

"Odlično. Onda ćete se vratiti ovamo u devet uvečer i ja ću vas upoznati s ostalim članovima grupe te vam objasniti operaciju." Debeljuškasta ruka signalizirala je kako ga otpušta.

Garry je ustao.

"Molim vas, ne govorite nikome o ovom zadatku, gospodine Edvards", dodao je Shalik. "Morate ga smatrati potpuno tajnim."

"U redu... Niti riječi."

Garry je napustio ured.

Djevojka je ustala od stola i otvorila mu vrata. Nije se više trudio oko osmijeha. Misli su mu bile zaokupljene drugim stvarima. Devedeset tisuća dolara! Fiju!

Djevojka ga je promatrala dok je ulazio u dizalo, pa se vratila za stol. Sjedila je tamo nekoliko trenutaka oslušujući. Nikakvi zvukovi nisu dopirali iz ureda. Tiho je otvorila ladicu svog stola, te isključila maleni kazetofon. Vrpca se zaustavila. Točno u devet sati navečer

tamnokosa djevojka, imenom Natalie Norman, tako je barem pisalo na mjedenoj pločici na njezinom stolu, uvela je Garrvja u Shalikov ured. Tamo je zatekao dvojicu muškaraca koji su se pomalo tjeskobno smjestili u stolce i pušili. Obojica su pažljivo proučavali Garrvja dok je zauzimao mjesto. Zauzvrat, i on je njih pažljivo odmjerio.

Čovjek lijevo od njega bio je nizak i masivno građen. Garrvja je podsjećao na oskarovsku filmsku zvijezdu Roda Steigera. Kratko podšišana kovrčava kosa bila je gotovo bijela, a sive oči skrovite. Tanke usnice i četvrtasta brada upućivale su na surovost.

22

Drugi čovjek je mogao biti desetak godina mlađi: bio je Garrvjevih godina. Srednje visine, mršav, kose izbljedjele od sunca i kože opaljene do boje mahagonija. Imao je neuredne brkove i duge zaliske. Garrvju se odmah dopao, baš koliko mu se nije svidio prvi čovjek.

Kad se smjestio u stolicu, otvorila su se vrata prostorije i ušao je Shalik.

"Znači, svi ste stigli" rekao je približavajući se stolu. Sjeo je i započeo ritual pripaljivanja cigare cijelo vrijeme proučavajući trojicu muškaraca svojim ispitivačkim pogledom. "Da vas upoznam." Pokazao je cigarom prema Garrvju. "Ovo je gospodin Garry Edwards. Pilot helikoptera i stručnjak za automobile. Proveo je tri godine u francuskom zatvoru zbog krijumčarenja." Obojica muškaraca oštro su ga pogledali. Uzvratio im je. Cigara se usmjerila prema mlađemu muškarcu. "Ovo je gospodin Kennedv Jones koji je doletio iz Johannesburga da bi prisustvovao ovom sastanku" nastavio je Shalik. "Gospodin Jones je stručnjak za safarije. Zna sve o divljim životinjama, Južnoj Africi općenito i, što je posebno važno za našu misiju, sve o afričkim džunglama. Mogao bih dojetnuti kako je gospodin Jones imao nesreću provesti nekoliko godina u zatvoru u Pretoriji." Jones se zagledao u strop, a osmijeh mu je plesao oko veselih usnica. "Konačno, s nama je i gospodin Lew Fennel koji je stručnjak za obijanje sefova i blagajni... Mislim da je to odgovarajući opis. Policija i podzemlje smatra ga vrhunskim profesionalcem. I on je odsjedio priličan broj godina u zatvoru." Shalik pogledao svu trojicu. "Tako gospodo: svi imate nešto zajedničkoga." Nitko od njih

ne progovori. Čekali su.

Shalik je otvorio ladicu stola i izvadio iz nje fascikl. "Sada kada smo obavili upoznavanje, mogli bismo prijeći na posao." Otvorio je fascikl, te iz njega izvadio veliku fotografiju. Ponudio je fotografiju Fennelu koji se sa zanimanjem zagledao u srednjovjekovni prsten prika23

zan na fotografiji. Slegnuo je ramenima i proslijedio fotografiju Garrvu koji ju je doturio Jonesu.

"Gospodo, u pitanju je prsten", rekao je Shalik. "Prsten koji je dizajnirao knez Borgia." Pogledao je trojicu. "Vjerujem da svi znate tko je bio knez Borgia?"

"Bio je to tip koji je trovao ljude, zar ne?" rekao je Fennel. "Mogli bismo ga i tako opisati. Da, između ostalih stvari, otrovao je ili uzrokovao trovanje većeg broja ljudi. Prsten koji vidite na slici osmislio je Borgia i dao ga je, 1501. godine, izraditi nepoznatom zlataru. Gledajući prsten teško je povjerovati kako se zapravo radi o smrtonosnom oružju, ali on jest upravo to... Izuzetno smrtonosno oružje. Evo kako funkcionira. Maleni rezervoar skriven je ispod nakupine dijamanta i taj rezervoar bio je ispunjen smrtonosnim otrovom. U samom grozdu dijamanta krije se mikroskopska igla iznimne oštine. Kada se Borgia želio riješiti neprijatelja, bilo je dovoljno da okrene prsten naopačke, tako da ga nosi s unutarnje strane prsta. Prilikom rukovanja s neprijateljem nanio bi mu malenu ogrebotinu. Neprijatelj bi umro u roku nekoliko sati.

Prsten je nestao prije četiri stoljeća. Pojavio se, prije nekoliko godina, u ostavštini florentinskog bankara koji je sa suprugom i obitelji nastradao u prometnoj nesreći. Njegova su dobra prodana na dražbi. Na sreću, stručnjak je prepoznao prsten i kupio ga jeftino. Ponuđen je meni." Shalik je zastao da otrese pepeo s vrha cigarete. "Jedna od mojih mnogobrojnih aktivnosti je i kupovanje objets d'art, te preprodaja istih bogatim klijentima. Imao sam klijenta koji je specijalizirao sakupljanje upravo Bor-gijina blaga. Prodao sam mu prsten. Šest mjeseci kasnije prsten je ukraden. Trebalo mi je dosta vremena da doznam gdje je sada. Ispostavilo se kako su ga ukrali agenti koji rade za drugoga kolekcionara. Taj kolekcionar je, zahvaljujući svojim ljudima, već sakupio vjerojatno naj

bolju kolekciju umjetničkih predmeta na svijetu. Ono što želim od vas, gospodo, jest da se dokopate toga prstena." Uslijedila je duga stanka, a onda se Fennel nagnuo u stolcu i rekao. "Želite da ga ukrademo?"

Shalik ga pogleda s gnušanjem.

"Grubo rečeno - da, moglo bi se na to i tako gledati", odvratio je. "Već sam istaknuo kako nema šansi da se u cijelu aferu umiješa policija. Taj je kolekcionar ukrao prsten od moga klijenta. Vi ga trebate povratiti. On neće biti u poziciji žaliti se vlastima."

Fennel je dopustio da pepeo s njegove cigarete padne na skupocjeni perzijski sag i upitao. "Koliko prsten vrijedi?" "To nije vaš problem. Naravno da je vrijedan, ali samo na specijaliziranom tržištu." Shalik zastane, pa nastavi. "Iznijet ću vam nekoliko podataka o čovjeku koji je ukrao prsten. Nevjerojatno je bogat. Ima neobuzdanu potrebu posjedovati najfinija umjetnička djela kojih se može dočepati. Posve je beskrupulozan. Posjeduje globalnu mrežu stručnih kradljivaca specijaliziranih za otuđivanje umjetničkih djela. Već su ukrali mnogobrojne objets d'art iz najvećih svjetskih muzeja i galerija, čak i iz Vatikana, da bi napunili njegov muzej koji je bez sumnje najbolji na svijetu."

Osjećajući da je vrijeme da se uključi u razgovor, Garry upita: "Gdje je taj muzej?"

"Na granici Basutolanda i Natala... Negdje u planinama Drakensberga."

Kennedv Jones se nagne naprijed.

"Govorite li o Maxu Kahlenbergu?" upitao je oštro. Shalik zastane da otrese pepeo s vrha cigare.

"Čuli ste za njega?"

"A tko nije ako živi u Južnoj Africi?"

"Onda je možda najbolje da vi ispričate ovoj dvojici gospode što znate o njemu."

25

"Kod njega je prsten?" Shalik potvrdi.

Jones duboko i polako udahne. Počešao je bradu, namrštio se i zapalio cigaretu. Otpuhnuo je dim, a onda rekao. "Znam samo ono što je opće poznato. Kahlenberg je svojevrsna mitska figura oko koje se kovitlaju mnogobrojne glasine. Znam da mu je otac bio njemački

izbjeglica iz Prvoga svjetskog rata. Obogatio se otkrićem jednog od najvećih rudnika zlata u blizini Jo'burga. Stari Karl Kahlenberg je bio lukavac i ničija luda. Mudro je ulagao i posve iscrpio svoj rudnik. Koliko sam čuo, nagomilao je milijarde. Oženio je lokalnu djevojku kad je već zašao u šezdesete godine. Oženio se jer je želio sina i nasljednika. Dobio je sina: Maxa Kahlenberga. Porođaj je bio obavijen misterijem. Nitko osim liječnika i babice nije vidio dijete. Pričalo se da je beba bila nakazna... Neki su tvrdili, pravo čudovište. U svakom slučaju, nitko nikad nije imao prilike vidjeti dijete. Stari Kahlenberg zaglavio je u lovačkoj nesreći. Udovica Kahlenberg odselila se iz Jo'burga i dala izgraditi rezidenciju u srcu gorja Drakens-berg. Prekidajući sve društvene veze, nastavila je skrivati sina od očiju radoznalaca. Umrula je prije dvadesetak godina. Max Kahlenberg ostao je pustinjač. Navodno je još oštromniji od oca. Proširio je kuću koju je izgradila majka. Posjed je okružen stotinama četvornih milja džungle, a on sam upošljava velik broj uvježbanih Zulu ratnika čiji je zadatak odvracati turiste, radoznalce i novinare od kuće." Jones zastane, nagne se naprijed i zabijajući kažiprst u dlan druge ruke nastavi: "Po onome što sam imao prilike čuti neopažen prilaz Kahlenbergovoj kući jednako je težak kao otvaranje kamenice golim rukama."

Ponovno se rastegnula tiha pauza, a onda Fennel ugasi cigaretu i pogleda Shalika namrštivši obrve.

"Je li istina što kaže?"

Shalik slegne punašnim ramenima.

26

"Prilično precizan opis", potvrdio je. "Nisam rekao da će ovo biti lak zadatak. Uostalom, dobro ću vas platiti za trud. Prilaz Kahlenbergovu posjedu nije lak, ali nije nemoguć. Posjedujem brojne informacije koje će vam biti od koristi." "Baš lijepo", podrugljivo reče Fennel. "No, recimo da se probijemo do kuće... Kako ćemo ući?"

"Iako je gospodin Jones iskazao poprilično poznavanje Kahlenberga," rekao je Shalik, "propustio je - ili možda nije znao - spomenuti da je Kahlenberg, usprkos činjenici daje bogalj, veliki ljubitelj lijepih žena." Naslonio se udobno u fotelju. "Svaka tvrđava ima slabu točku, samo ju treba otkriti. Imam ženu koja će vam poslužiti kao trojanski konj. Ako vas ona ne uspije ubaciti u

Kahlenbergovu kuću - neće nitko moći."

Pritisnuo je puca na stolu.

Nakon dulje pauze vrata iza Shalika se otvore i najsenzacionalnija, najljepša žena koju su trojica muškaraca, sada zabljeni u nju, ikada imali prilike vidjeti, polako stupi u prostoriju i zastane kraj Shalikova stola.

Drugo poglavlje

Nekih deset godina ranije Amro Shalik, sit životarenja, proširio je glas diskretnom anonsom u egipatskim novinama kako je spreman, za dobru nagradu, prihvatiti svaku nemoguću misiju. Primio je samo jedan odgovor na oglas, no to je bilo dovoljno. Budući mu je klijent bio arapski princ kojemu su trebali povjerljivi podatci o predstojećem naftnom ugovoru između njegova rivala i američke naftne tvrtke. Koristeći prinčev novac i vlastitu dovitljivost, Shalik je pribavio informacije. Posao mu je donio deset tisuća dolara, skromnu nadoknadu, ali princ je svoju zahvalnost iskazao preporučujući ga drugima koji bi mogli zatrebati slične usluge.

27

Sljedeće godine Shalik je uštedio dovoljno novca da se preseli u London. Imao je malu listu vrlo bogatih klijenata koji su ga stalno koristili kao savjetodavca. Novac u takvim prilikama, naravno, nikad nije bio problem. Shalikove usluge su naglo poskupjele, no uvijek je obavljao zadatak. Među njegovim klijentima bila su tri tek-saška milijardera, četiri arapska princa, dvije vrtoglavo bogate Amerikanke, grčki brodarski tajkun, i povelik broj britanskih, francuskih i njemačkih industrijalaca.

Često je znao govoriti: "Ništa nije nemoguće, samo ako imate dovoljno para i mozga." Zatim bi običavao zastati i zagledati se u klijenta. "Vi ste zaduženi za novac. Ja za mozak." Poslovi Amra Shalika su cvjetali. U prvo se vrijeme dvoumio treba li zaposliti stalne službenike, a onda je zaključio kako je to ekonomski neopravdano. Ljude na stalnome platnom spisku treba plaćati čak i kada ne rade. Odlučio je umjesto toga izabirati muškarce ili žene koji najbolje odgovaraju određenom zadatku. Pronašao je beskrupuloznu detektivsku agenciju koja je bila spremna preporučivati kandidate, te ih provjeravati. Upravo tako je Shalik pronasao Lewa Fennela, Kennedvja Jone-sa i Garrvja Edwardsa.

Njegova stalna ekipa bila je mala: sastojala se od Na-talie Norman, koja je bila istodobno recepcionarka i sekretarica, te Georgea Sherborna, osobnog tajnika i poslužitelja. Shalik je ubrzo ustanovio kako sve složeniji zadatci, a to je značilo sve unosniji, zahtijevaju da na terenu ima ženu koja će mu biti stalno na raspolaganju: ženu uvježbanu da može obaviti sve što se od nje zahtijeva: ženu izuzetne inteligencije i ljepote. Takva bi mu žena bila korisnija od tuceta muških konkurenata. Tijekom godina unajmljivao je brojne žene da surađuju s njegovim ekspertima, no one su češće propadale no uspjevale. Gubile

28

su živce u odlučujućim trenucima operacije ili bi se pak sentimentalno vezivale za muškarce s kojima su surađivale. Bila je to pojava koje se Shalik užasavao.

Zato je odlučio pronaći ženu koju može uvježbati da postane idealna operativka. Takva osoba je morala biti lijepa, nadarena i spremna žrtvovati se za posao.

Shalik je stalno putovao, i tijekom mnogobrojnih posjeta velikim svjetskim metropolama, neprekidno je tragao za ženom kakva mu je bila potrebna. Pronašao je nekolicinu odgovarajućih kandidatkinja, no kada bi im pristupio, ubrzo bi otkrivao da ne žele ništa imati s poslom kojim se on bavi ili bi se pak pokazale šupljoglavim ljepoticama. Nakon pola godine počeo je gubiti nadu, pitajući se nije li ipak postavio previsoke standarde.

Upravo u to doba primio je pismo od bogate i razmažene klijentice koja je živjela u Tokiju. Tražila je da joj pribavi bundu od leopardova krzna, stolu od nerca i kaput za večernje izlaske. Ta je krzna trebao kupiti od tvrtke Finn Larson iz Kopenhagena, krznarije koja je već imala klijentičine mjere, te je točno znala što ova želi. Kako je žena izdvajala dvije stotine tisuća funta godišnjeg pologa da joj uvijek bude na raspolaganju, te budući da je naplaćivao petnaest posto na svaku kupovinu koju bi obavio u njezino ime, a trebao mu je i kraći odmor Shalik je sa zadovoljstvom prihvatio zadatak.

Natalie Norman nazvala je tvrtku Finn Larson u Kopenhagen, najavila skori Shalikov posjet, te isporučila narudžbu za krzna. Obaviještena je da će se u hotelu L'An-glererrea održati specijalizirana revija krzna za probrane klijente tvrtke Larson, gdje će

uz manekenke koje će pokazivati krzna, mušterije moći uživati u specijalitetima danske kuhinje. Gospodin Larson se nadao da će gospodin Shalik svakako prisustvovati.

Shalik je sljedećeg dana stigao u hotel i odmah se uputio u privatnu salu gdje je Larson organizirao spektakla

kularan ručak. Dočekao ga je osobno Larson, proćelav, krupan Danac koji ga je zgrabio za lakat i odvuкао do stola sa zakuskom, pa odbrzao pozdraviti klijente koji su i dalje pristizali.

Dok je Shalik objedovao, počele su ulaziti manekenke odjevene u prekrasna Larsonova krzna.

Iznenada je u prostoriju ušla djevojka odjevena u veličanstven kaput od leopardova krzna i Shalik je zastao usred zalogaja. Nakon pola godine traganja ovo je bio trenutak odluke. Bio je siguran kako je upravo ova djevojka ona koju traži.

Bila je natprosječno visoka, žutosmede kose koja se u svilenim valovima obrušavala po njezinim ramenima. Ta manekenka, stara oko dvadeset i šest godina, bila je najsenzacionalniji i najsenzualniji prikaz ženske ljepote što ju je u životu ikad imao prilike vidjeti. Imala je oči boje zelenog zada, pune usnice koje su obećavale seksualna uzbuđenja, duge noge profesionalne plesačice, elegantne prekrasne ruke i doimala se ostvarenjem svakoga muškog sna.

Shalik je istoga trenutka izgubio tek i posvetio se promatranju ljepotice koja se arogantnim korakom uvježbane manekenke kretala sve do kraja sale. Okrenula se i vratila, prošavši kraj njega. Jedva da je primijetio skupocjeno leopardovo krzno u koje je bila odjevena. Iza nje pojavila se sljedeća manekenka odjevena u krzno od tuljana, a Shalik je pozvao Larsona da mu se pridruži.

"Kupujem kaput od leoparda", rekao je Shalik. "Za gospodu Van Ryan." Zatim je zastao, pogledao svog domaćina i upitao: "Tko je djevojka koja je nosila kaput?"

Larson se osmjehne.

"Gotovo jednako veličanstvena kao i moj kaput, zar ne? Ime joj je Gaye Desmond... Amerikanka koja povremeno dolazi ovamo. Koristim ju za krzna od leoparda... Nijedna druga manekenka ne zna nositi leoparda s toliko stila."

Shalik izvadi lisnicu, odabere posjetnicu i preda ju Larsonu. "Budite toliko dobri pa joj predajte moju posjetnicu", zatražio je. "Mislim da

bih joj mogao ponuditi posao, ukoliko ga traži. Možete joj spomenuti tko sam." Shalik je pažljivo pogledao Larsona. "Vi znate, gospodine Larson, da sam ja uvijek ozbiljan. Radi se isključivo o poslovnoj ponudi. Učinit ćete djevojci uslugu."

Larson je dobro znao tko je Shalik i nije oklijevao. Kasnije, dok je Shalik u svom apartmanu proučavao složeni ugovor, zazvoni telefon. "Ovdje Gaye Desmond." Dopao mu se bogat, melodiozan alt. "Poslali ste mi svoju posjetnicu."

"Hvala vam što ste se javili, gospođice Desmond. Imam prijedlog za vas i volio bih s vama porazgovarati. Da se nađemo na večeri u restoranu Belle terrasse, u Ti-voliju, oko devet sati?"

Pristala je i prekinula vezu.

Stigla je točno na vrijeme što se Shaliku svidjelo. Konobar ih je dopratio do stola na terasi s koje se pružao pogled na osvijetljeni bazen i cvjetnjake po kojima je Ti-voli bio poznat. "Šteta je što se nismo susreli u Parizu, gospođice Desmond" rekao je Shalik proučavajući jelovnik. "Hrana je ovdje posve bezukusna. U Parizu bih vam mogao ponuditi obrok dostojan vaše ljepote."

Nosila je jednostavnu plavu haljinu i stolu od nerca. Dijamanti su blistali na njezinim usnim resicama dok je žutosmeđu kosu zabacivala unazad.

"Vjerujem da treba jesti ono što svaka zemlja nudi", odvratila je. "Zašto žaliti za boljom hranom iz Pariza kad ste u Kopenhagenu?"

Shaliku se to svidjelo. Kimnuo je glavom.

"Što ste izabrali?"

Nije oklijevala i Shalik je ponovno bio zadovoljan. Zamarale su ga žene koje isprazno bulje u jelovnik i ne mogu se odlučiti.

Naručila je danske račiće i pačja prsa u vinskom umaku. Proučavajući kratko jelovnik, Shalik je zaključio kako je njezin izbor bio najbolji moguć. Naručio je isto.

"Gospođice Desmond", rekao je Shalik kad se konobar udaljio. "U potrazi sam za ženom koja bi mi pomogla u radu. Ja sam ponešto specifičan agent koji brine o potrebama ekstremno bogatih, razmaženih ljudi, mudrih biznismena, čak i prinčeva. Mogu se pohvaliti kako za mene ništa nije neostvarivo. Odista, ništa nije neostvarivo ukoliko imate novca i mozga." Zastao je, promatrajući ju.

"U svakom slučaju, vjerujem kako bi mi posao često bio olakšan

ukoliko bi za mene stalno radila osoba poput vas. Moram vas upozoriti da je posao uzbudljiv, često opasan, ali uvijek u granicama zakona zemlje u kojoj operiram.". Ta je tvrdnja bila neistinita. Nedavno je Shalik izveo veći broj ilegalnih deviznih operacija u Londonu zbog kojih je mogao zaglibiti u zatvoru da su otkrivene, no Shalikova je poslovna filozofija bila da je posao legalan sve dok te ne uhite na djelu. "Plaća je izvrsna. Imali biste vlastiti apartman u hotelu Royal Towers u Londonu, koji bih ja plaćao. Imali biste također brojne prilike putovati." Pogledao ju je svojim vlažnim, crnim očima. "I uvjeravam vas, gospođice Desmond, da se ovdje radi isključivo o poslovnom odnosu."

Maleni, ružičasti i ukusni račići stigli su uz kriške tosta i zavladała je tišina.

Dok je Gaye nanosila maslac na svoj tost, pitala je: "Zašto mislite da odgovaram takvom poslu, gospodine Shalik?" Shalik je grickao račića. Sa žaljenjem je izbjegavao tost. Udebljao se četiri kilograma i čvrsto se odlučio žrtvovati. "Instinkt, pretpostavljam. Mislim da ste upravo vi žena kakvu tražim."

"Rekli ste da je plaća izvrsna... Što to zapravo znači?" Pojeo je tri račića prije nego je odgovorio. "Možda bi bilo bolje da mi ispričate ponešto o sebi. Tako ću lakše procijeniti." Otpila je rashlađeni Hock i pogledala ga zelenim očima: promišljenim, mudrim, proračunatim očima. To mu se svidjelo.

"Pa..." Iznenada se nasmiješila i osmijeh joj je obasjao cijelo lice, čineći ga veselim i šarmantnim. "Kao što i sami vidite, prelijepa sam. Inteligentna. Ubrzo ćete to i sami otkriti. Govorim tečno francuski, talijanski i španjolski. Snalazim se s njemačkim. Praktično sam rođena na konju. Otac mi je uzgajao konje u Kentuckvju. Dobro skijam. Mogu upravljati jedrilicom, i, naravno, svim vrstama motornih jahti. Vozila sam autoutrke i nema toga što ne znam o automobilima. Razumijem muškarce i znam što žele. Seks me ne plaši. Znam kako zadovoljiti muškarca ako... i samo... ako to želim. Dobro sam plaćena kao manekenka specijalizirane odjeće, ali volim novac i želim ga imati više."

Shalik je završio s račićima i počeo širok nos.

"To je sve?"

Nasmijala se.

"Zar nije dovoljno?"

"Da, pretpostavljam da jest. Znete li rukovati vatrenim oružjem?"

Upitno je podigla obrvu.

"Trebala bih znati?"

"Budući da ste u svakom drugom pogledu odlično uvježbani, mislim da biste trebali naučiti rukovati oružjem, kao i uvježbati tehnike samoobrane. To mogu sređiti. Žena lijepa poput vas, umiješana u poslove s ljudima sumnjivih karaktera, trebala bi se znati braniti."

Zavladala je tišina dok je konobar posluživao patku i točio Margaux iz 1959. godine koji je Shalik naručio u trenutku slabosti. Cijena je bila skandalozna, ali vino je bilo izvrsno. "Sada ste vi na redu", rekla je. Zarežala je patku i napravila grimasu. "Žilava je."

"Razumljivo. Što ste očekivali? Ovo je Kopenhagen, a ne Pariz." Pogledao ju je preko svijetla svijećnjaka koji je stajao na stolu između njih. "Moj red... za što?"

"Vaš red za procjenu. Ispričala sam vam o sebi. Procijenite me."

Shalika je impresionirao njezin direktni pristup.

"Ako ste spremni činiti točno ono što vam kažem, gospođice Desmond", rekao je i počeo rezati patku u male komadiće. "Ukoliko ste mi spremni biti na raspolaganju jedanaest mjeseci u godini... Jedan je mjesec vaš da s njim radite što želite. Ako ste pripravnici ići na tečaj samoobrane, tada ću vam platiti stotinu tisuća dolara godišnje, te jedan postotak od svega što ostvarimo po zadatku u kojemu mi pomažete. Moja je procjena da bi vam to trebalo donijeti dvije stotine i pedeset tisuća dolara godišnje."

Otpila je malo Margauxa.

"Barem je vino dobro, zar ne?"

"I mora biti, za cijenu po kojoj ga nude", odvratio je Shalik kiselo. Mrzio je razbacivati vlastiti novac. "Što kažete?" Poigravala se čašom razmišljajući o njegovoj ponudi, a onda zavrtjela glavom.

"Ne... Nisam zainteresirana. Mogla bih postati ljubavnicom nekoga staroga bogatuna za dvostruku svotu. Tražite od mene da vam se predam, poput robinje, jedanaest mjeseci u godini, da vam budem stalno na raspo-

ganju." Nasmijala se. "Ne, gospodine Shalik, vaša ponuda ne odgovara vašim prohtjevima."

Shalik bi bio razočaran da mu je odgovorila drukčije. "Pa... Onda predlažem da vi meni kažete pod kojim biste uvjetima pristali raditi za mene."

Bio je zadovoljan što je odgovorila bez oklijevanja. "Tri stotine tisuća godišnje, bez obzira radim li ili ne, i pet posto od svakog posla u kojemu sudjelujem."

Shalik je sporo i žalobno zavrtio glavom.

"Žao mi je, gospođice Desmond, morat ću nastaviti svoju potragu."

Pogledali su se i ona mu podari šarmantan osmijeh, no u njezinim očima nije bilo popuštanja.

"I meni je također žao. I ja ću morati nastaviti svoju potragu." Shalik je tada znao da je pronašao osobu koju je tražio i bio je spreman cjenkati se, ali ovaj je put naišao na nekoga tko to radi bolje od njega i bio je zadovoljan. Mrzio je poraze, ali je znao da ako ga ona može poraziti, muškarci s kojima će se morati nositi neće imati baš nikakve šanse.

Na kraju objeda, nakon što je Shalik platio drsko visok račun, postigli su dogovor. Osnovica plaće bit će tri stotine tisuća dolara godišnje, uz četiri posto od Shaliko-ve zarade po svakome zadatku koji iziskuje njezinu suradnju, a sve to će biti isplaćivano, bez poreza, na njezin račun u švicarskoj banci. Shalik je od oka procijenio da će joj to donositi barem sedam posto od njegova udjela.

Kad je sve dogovoreno, pošla je s njim u London i prošla tečaj borilačkih vještina koji je Shalik dao organizirati za nju. Instruktori su bili oduševljeni njezinom tehnikom. "Ona se sada u potpunosti spremna sama obraniti od svakoga napada", rekli su Shaliku. "Pripravna je za svako iznenađenje."

Posve zadovoljan takvim razvojem događaja Shalik ju je smjestio u apartman dva kata ispod svoje kancelarije u hotelu Royal Tovvers i već za dva mjeseca imala je prilike pokazati koliko vrijedi.

Obavila je dva zadatka ne samo uspješno, već i sa stilom koji je oduševio Shalika. Prvi zadatak joj je bio da se dokopa kemijske formule za potrebe rivalske tvrtke. U drugom je slučaju trebala dobiti podatke o velikom spajanju dvije brodarske kompanije što je klijentu osiguralo veliku dobit na tržištu dionicama. Dio profita pripao je Shaliku. U oba slučaja Gaye je morala spavati s muškarcima od kojih je dobavila podatke. Shalik nije pitao za pojedinosti. Bio je

prezadovoljan što podatke koje mu je predala može pretvoriti u tvrdnu gotovinu.

Sada je za njega radila već šest mjeseci i u potpunosti je zaradila svoju osnovnu plaću.

Oduševljen njezinim sposobnostima nagradio ju je skijaškim odmorom. Bio je siguran kako na odmor nije otišla sama, ali njezin privatni život nije bio njegova briga. Onda je iskrsnuo problem oko prstena kneza Borgie. Poslao joj je fax u Gstaadt s nalogom da se odmah vrati u London.

Stigla je prvim avionom. Ušla je u njegov ured, svježe osunčana švicarskim planinskim suncem, sa zlatnom kosom koja se prosipala preko ramena, izgledala je veličanstveno. Ispričao joj je sve o prstenu Borgia i bio je zadovoljan zanimanjem koje je pokazala.

"Svidjet će ti se Natal", rekao je. "Priroda je prekrasna. Trojica muškaraca s kojima ćeš raditi stručnjaci su u svom poslu i neće ti praviti probleme." Zagledao se u žar svoje cigare. "Moram te upozoriti na rizike. Kahlenberg je opasan." Slegnula je prekrasnim ramenima. Osmijeh joj je bio samouvjeren.

"Mnogi ljudi su opasni", rekla je tiho. "Kao i mnoge žene." Kad je Gaye Desmond zastala kraj Shalikove fotelje, trojica muškaraca su ustali sa svojih mjesta. Dok ih je Shalik predstavljao, Gaye ih je ispitivački promatrala. Kennedv Jones je izgledao simpatično. Procijenila je da je bezopasan, te da će s njim lako surađivati i dobro se zabaviti. Njezine zelene oči zadržale su se na Fennelu. Ovaj je čovjek opasan i bit će težak za suradnju. Njezino iskustvo s muškarcima, te izraz u njegovim ispranim sivim očima koje su ju žudno proučavale, govorile su joj da će između njih prije ili kasnije doći do obračuna. Zatim je promotrila Garrvja Edvvardsa. Gledao ju je s neskrivenim divljenjem. Njegov pogled joj je laskao. On je u redu, zaključila je. Pa, prilično su mješovita grupa, ali barem se s dvojicom može raditi. Debeli bi mogao biti prava napast.

"Ovo je gospođica Gaye Desmond... Naš trojanski konj", rekao je Shalik.

"Baš zgodno", nasmijala se Gaye. "Radije bih bila Helena nego konj."

"Sjednite, molim vas", rekao je Shalik i privukao stolicu za Gaye. "Gospođica Desmond će putovati s vama. Za Johannesburg krećete

u utorak. Sredio sam vam sobe u hotelu Rand International. Tamo ćete biti sve dok gospodin Jones ne pripremi cijelu ekspediciju. Organizirao sam i najam helikoptera koji će koristiti gospođica Desmond i gospodin Edwards." Otresao je pepeo s vrha cigare i nastavio: "Uspio sam pribaviti određenu količinu informacija o Kahlenbergovom posjedu, ali ne znam koliko su pouzdane. Prije negoli pokušate doći do prstena, važno je da gospođica Desmond uđe u Kahlenbergovu rezidenciju i provjeri sve podatke koje sam dobio. Ti su podaci vezani za različite sigurnosne mjere, kao i lokaciju samoga tajnog muzeja. Gospođica Desmond će se predstaviti kao profesionalna fotografkinja u potrazi za

divljači. Organizirao sam joj akreditaciju magazina Ani-mal World. Radi se o malom i vrlo uglednom američkom magazinu. U prošlosti sam im napravio nekoliko usluga. Postoji mogućnost da će Kahlenberg provjeravati vašu priču, pa bi bilo glupo ne osigurati se. Gospodin Edwards će biti njezin profesionalni pilot. Helikopter je idealna letjelica za fotografiranje divljači iz zraka. Kahlenberg ima privatni aerodrom." Shalik pogleda Gaye i Garryja. "Vas dvoje ćete se spustiti na taj aerodrom. Ispričat ćete da ste rezidenciju opazili iz zraka, te bi ju gospođica Desmond željela fotografirati. To vam neće biti dozvoljeno, no siguran sam kako će Kahlenberg svakako htjeti upoznati gospođicu Desmond."

"Što ako ne bude tako?" upita Garry. Shalik se namršti. "Rekao sam kako sam siguran i to znači da će tako biti. Ne razbacujem se lako riječima." Shalik je završio s prijekorom i nastavio. "Nemam pojma gdje se nalazi muzej. Pretpostavljam daje skriven negdje u golemoj zgradi koja je izgrađena kao prizemnica. Muzej sadrži mnoge ukradene dragocjenosti i zbog toga je sigurno dobro kamufliran i čuvan. Jedan od mojih agenata u Durbanu je, prije nekih osam godina, imao prilike promatrati iskrcavanje iz broda velikog broja sanduka s Kahlenbergovim imenom. Budući da je znao da se zanimam za Kahlenberga, istražio je stvar. Pošiljka je stigla od tvrtke Bahlstrom iz Švedske. Kao što znate, oni su najpoznatiji proizvođači sefova i trezora na svijetu." Shalik pogledom okrznu Fennela. "Zvuči li vam to poznato?"

Fennel se isceri.

"Znam sve o Bahlstromu. Nekoć davno radio sam za njih. Dobri su."

"Da, gospodine Fennel", reče Shalik. "To je glavni razlog zbog kojega sam vas unajmio." Ponovno je otresao pepeo sa cigare i nastavio. "Na sreću, moj agent je bio snalažljiv. Dobavio je, za velik novac, od prijevoznika kopiju fakture i poslao ju meni. Dobit ćete kopiju da ju proučite. Moguće je da, uz vaše poznavanje Bahlstromo-vih sigurnosnih sustava, te uz pomoć fakture, steknete kakvu takvu ideju o Kahlenbergovom sistemu zaštite muzeja." Predao je Fennelu plastičnu omotnicu. Ovaj ju kratko pogleda i gurne u džep. "Imate do ponedjeljka ujutro da mi kažete što mislite."

"U redu", odvratio je Fennel i prekrizio stupaste noge. "Bit će kako kažete."

Shalik se okrene Garrvju.

"Gospodine Edvards, za vas sam pripremio zemljovide gorja Drakensberg, kao i zračne fotografije Kahlenbergova posjeda." Još jedna plastična omotnica promijenila je vlasnika. "Od vas tražim da mi kažete možete li helikopter spustiti na Kahlenbergov aerodrom. Točno mjesto odredit će gospodin Jones. I to ćemo raspraviti u ponedjeljak." Garry kimne glavom i spremi omotnicu.

Shalik pogleda Kennedvja Jonesa.

"Vaš će zadatak biti opremanje ekspedicije. Vi ćete s gospodinom Fennelom putovati cestom, a gospođica Desmond i gospodin Edvards će letjeti. Možete potrošiti koliko želite, no morate se osigurati protiv svih teškoća koje biste mogli susresti na putu. Put do Kahlenbergova posjeda izuzetno je neprohodan, posebno u ovo doba kada možemo očekivati mnogo kiše. Ali to je vaš problem. Morat ćete također pronaći način da neprimjetno prođete kraj Zulu stražara koji čuvaju prilaze posjedu. Vi ste stručnjak, pa vam se ne želim miješati u posao."

"Pobrinut ću se za sve", odvratio je Jones.

"Dakle tako, naš konačni sastanak će biti u ponedjeljak", rekao je Shalik. "Tada ćemo raščistiti sve detalje. Ima li pitanja?"

Fennel se nagne naprijed.

"Što je s novcem? Dobit ćemo devedeset tisuća za posao, no što je s predujmom?"

Shalik napravi grimasu koja bi se mogla nazvati osmijehom. "Očekivao sam takvo pitanje od vas." Izvadio je iz ladice stola četiri

omotnice, predao prvu Gaye, a ostale spustio na stol. "U kuvertama su neispunjeni čekovi, svaki na po trideset tisuća dolara. Kada uspješno obavite zadatak, dobit ćete ostatak." Pogledao je svoju zlatnu Ome-gu. "Susrest ćemo se u ponedjeljak, u devet i trideset." Gaye napusti prostoriju kroz vrata iza Shalikovih leđa. Garry i Ken Jones su žalosnim pogledima ispratili njezin izlazak. I sami su se uputili k izlazu.

"Gospodine Fennel..."

Fennel je pogledao Shalika.

"Trebali bismo raspraviti još nekoliko stvari. Nema potrebe da trošimo vrijeme ostale gospode" rekao je Shalik tiho. Fennel slegne ramenima i vrati se na mjesto. Shalik mahne preostaloj dvojici dajući im znak da mogu ići.

Kada su izašli, Shalik izabere novu cigaru, odreže vrh i počne ju zagrijavati plamenom. Hladnim pogledom odmjerio je Fennela.

"Važno je, gospodine Fennel, da nas dvojica iskreno porazgovaramo. Ostala dvojica su proveli neko vrijeme u zatvoru, ali nisu profesionalni kriminalci. S druge strane, vi ne samo da ste profesionalni zločinac, već ste uz to opasni i svirepi. Izabrao sam vas za ovaj zadatak zbog vaše stručnosti, ali nemojte si utvarati kako sam zanemario vaše lopovsko podrijetlo. Znam da ste u bijegu, te da vam se žuri napustiti Englesku. Izdali ste petoricu kriminalaca da biste smanjili vlastitu kaznu. Vođa bande koju ste izdali - čovjek imenom Moroni - zakleo se ukloniti vas. Sinoć je pokušao, ali nije uspio. Sljedeći pokušaj možda uspije." Shalik je zastao promatrajući Fennela ko

ji je sada sjedio vrlo uspravno, a oči su mu opasno bljeskale. "Kao što možete vidjeti iz ovoga što vam govorim, gospodine Fennel, dobro sam obaviješten o ljudima koje zapošljava. Sada sam primio dodatne informacije o vama. Traženi ste zbog tri ubojstva u Hong Kongu, Kairu i Istanbulu. Dvije od tri žrtve bile su žene, treća je muška prostitutka. Posjedujem dokaze vezane za ta umorstva. Interpol bi mi bio vrlo zahvalan da može doći do toga materijala. Razumijete li, gospodine Fennel, zašto vam sve ovo govorim?"

Fennel ovlaži usnice tustim jezikom.

"Prijetite mi? Stekao sam dojam da bih trebao raditi za vas." "Da... Radite za mene, ali to ne znači da vam ne mogu prijetiti. Važno je da

dvije stvari stalno imate na umu." Shalik uperi cigaru u Fennela. "Prva je da ćete se držati podalje od Gaye Desmond. Tek što je ušla u sobu, vaš se prljavi mali um usmjerio na nju. Počeli ste razmišljati o tome kako ćete se prema njoj, u afričkoj džungli, imati prilike ponašati na životinjski način na koji ste inače naviknuti. Upozoravam vas: pokušajte nešto s gospođicom Desmond i garantiram vam da će Interpol od mene zaprimiti dosje o vama. Je li to jasno?"

Fennel procijedi nelagodan osmijeh.

"Vi držite sve adute", rekao je pokušavajući glumiti ravnodušnost. "Krivo ste me procijenili, ali u redu, po-našat ću se prema njoj kao prema vlastitoj materi."

Shalik napravi grimasu.

"Oprostite na osobnoj primjedbi, ali žalim vašu majku." Fennelov smijeh zvučao je poput psećeg laveža.

"Ne biste trebali. Bila je jedan od najlukavijih krad-ljivaca u poslu. Ako već želite nekoga žaliti, bolje žalite moga starog. Brijačem si je rasjekao grlo kada su staru pospremili u buksu na deset godina."

"Ne zanima me vaša obiteljska povijest", odbrusio je Shalik. "Sljedeća stvar koju trebate imati na umu je ovo: želim taj prsten. Zadatak neće biti lak, ali čovjek vašega iskustva i bezobzirnosti trebao bi ga moći obaviti. Ipak, ukoliko vam to ne pođe za rukom, ne vidim razloga da ne uputim vaš dosje Interpolu... Vjerujem da razumijete kako neću tolerirati neuspjeh."

Fennel se iskezi. Ružan osmijeh otkrije opasne zube. "Dobavit ću vam taj prokleti prsten. Ali ako sve ovisi o meni, zašto dobivam isti novac kao i ostali?"

"O tome možemo razgovarati kada prsten bude ovdje. A sada odlazite!"

Fennel se zagleda u njega, no Shalik je već pružio ruku prema telefonskoj slušalici. Dok je okretao brojeve, Fennel je ustao i napustio ured. U predvorju Natalie Norman je tipkala. Nije ju pogledao. Brzo je izašao i uputio se prema dizalu. Tek kad se Natalie uvjerila da je otišao, te pošto je čula Shalika kako obavlja telefonski razgovor, isključila je skriveni kazetofon. Izvadila je vrpču iz stroja.

Garry je u lobiju hotela pronašao telefonsku govornicu i nazvao Toni. Odmah se javila.

"Večeras slavimo, ribice", rekao je. "Gladan sam. Na-đimo se u Rib

Roomu, u tornju Carlton, za točno jedan sat." Prekinuo je vezu prekinuvši njezin uzbuđeni povik.

Znao je da joj mora ostaviti barem sat vremena za oblačenje i šminkanje. Toni je bila troma i spora kod uređivanja. Kad je stigao do Rib Rooma, bio je ugodno nakresan. Nakon telefonskoga razgovora popio je četiri votka-martinijau baru hotela Royal Towers.

Ken Jones koji je neko vrijeme sjedio s njim otišao se naći s djevojkom. Zastali su na izlazu iz hotela i Jones ga je pitao: "Sto misliš o svemu ovome?"

"Pa, lova je dobra", odvratio je Garry. "Nas dvojica ćemo se lijepo slagati. Zabrinjava me Fennel..."

Jones se osmjehne.

"Što se ti imaš brinuti? Ti imaš helikopter i komada. Meni je uvalio Fennela."

"Pa, bolje se pripazi."

"Možeš se kladiti u to. Vidimo se u ponedjeljak. Dobru zabavu." Jones izađe u vlažnu i hladnu noć.

Toni je izgledala zanosno. Pojavila se u restoranu kad je Garrv već počeo gubiti strpljenje.

"Skapavam od gladi", požalio se. "Kasniš!"

"Znam, srce, ali nisam si mogla pomoći." Zatreptala je svojim dugim trepavicama prema njemu. "Sviđa ti se?"

Sad kad je Garrv imao prilike upoznati Gaye Des-mond, njegova Toni White izgledala je možda malo premlado, trudila se previše i, općenito, izgubila je na top listi privlačnosti. "Izgledaš prekrasno." Četiri martinija dala su njegovu glasu potrebnu dozu uvjerljivosti.

Prešli su iz bara u restoran. Kada su zauzeli mjesta, Toni ga upita: "Jesi li dobio posao?"

"Misliš li da bismo bili ovdje da nisam?"

"Idemo naručiti, pa ćeš mi sve ispričati, može?"

"Ne govori 'može', samo američki poslovnjaci stalno govore 'može'."

Toni zakikoće.

"Bože! I ja umirem od gladi. Naručimo brzo!"

Sef sale je došao do njih. Garrv je naručio tucе ostriga i bocu Chablisa, a potom škotske goveđe odreske s krumpirom u kori, te bocu Batailleva iz 1961. godine uz glavno jelo. Za desert je izabrao sorbet od limuna.

"Mmmmm!" prela je Toni. "Taj posao mora biti sjajan. Znaš li da će te ovo stajati cijelo bogatstvo?"

"Pa što onda? Sad sam doista bogat." Garry ispod stola pruži ruku skrivenu stolnjakom prema Toninim koljenima, ali ona čvrsto skupi noge.

AT.

"Gospodine Edwards! Ja sam šokirana!" rekla je.

Garry povuče ruku.

"I sam sebe povremeno iznenadim, gospođice White.'

Konobar je donio ostrige.

"No, ispričaj mi... Kakav je posao?" pitala je Toni dok je mekušca vadila iz školjke. "Bože! Obožavam ostrige!" "Ne budi pohlepna", rekao je Garry i pospremio ostrigu u usta. "Nije pristalo da mlada, seksi djevojka poput tebe zvuči pohlepno."

"Umukni! Ispričaj mi o poslu."

"Živa dosada. Putujem u Natala, a budući da znam kako zemljopis poznaješ koliko i atomsku fiziku, odmah ću ti reći kako je to negdje u Južnoj Africi. Šlepam američku fotoreporterku helikopterom okolo da iz zraka može slikati divlje životinje. Trajat će tri tjedna, ali lova je više nego dobra."

Toni je zastala, s ostrigom na vilici ispred usta. Ispitivački je pogledala Garryja koji je izbjegavao njezin pogled. "Fotoreporterka? Hoćeš reći da ćeš tri tjedna kroz džunglu voziti ženu?"

"Tako je", nemarno odvratila Garry. "Nemoj odmah dobiti napad. Upoznao sam ju. Ima oko četrdeset i pet godina, djeluje poput trudnice i od onih je baba koje te prijateljski plješču po leđima, te otvoreno čačkaju zube nakon jela." Toni je zurila u njega.

"Zvuči prilično grozno."

"Zar ne? Ipak, lova je dobra. Uostalom, moglo je biti i gore. Mogla je imati bradu i drvenu nogu."

Toni je progutala sljedeću ostrigu.

"Da, moglo bi biti i gore."

Zavladala je podulja tišina. Za to vrijeme konobar je sakupio posuđe. Tišina se protegnula sve dok nisu stigli odresci. Garry ju kriomice pogleda i napravi grimasu. K vragu, pomislio je, zna da lažem. Što ću sada?

Nježno je rekao. "Toni, ljubavi, reci mi što te muči." "Zar bi me nešto

trebalo mučiti?" Nije ga gledala, već se koncentrirala na svoj tanjur. "Ovdje poslužuju najbolje goveđe odreske na svijetu."

"Ne bih baš rekao na svijetu. U Hong Kongu, sjećam se..." "Pusti ti sada Hong Kong! Radije mi reci koliko ti plaćaju da tu trudnicu vučeš po džungli tri tjedna."

"Nisam rekao da je trudnica. Rekao sam da izgleda poput trudnice. Nije to ista stvar."

"Koliko?"

"Trideset tisuća dolara."

"Pa, to je lijepa svota. Znači, bit ćeš odsutan tri tjedna?" "Tako nekako."

Toni je nastavila jesti. Zbunjen izraz njezinih očiju stao je nervirati Garrvja.

"Čujem da je Natalia prilično zanimljiv", rekao je. "Mogao bi to biti interesantan put."

"Pokušajmo uživati u obroku, Garry. Ovo je prvi put da sam u Rib Roomu."

"Mislio sam da uživaš. Pokušavaš li biti dramatična?" Njezine su duge trepavice zatreptale prema njemu, a onda je zaronila vilicom u krumpir.

"Molim te, uživajmo u večeri, kada već ne možemo uživati jedno u drugome."

Obrok mu je bio upropašten. Nestrpljivo je odgurnuo tanjur u stranu i zapalio cigaretu. Toni je jela pola ko, uživajući u govedini. Šutjeli su sve dok nije završila. Dok je konobar raščišćavao stol, Garry je upitao: "Koji ti je vrug, Toni? Ovo je trebala biti proslava."

"Volim sorbet. Kraljica Victoria je nudila sorbet svojim prenajedenim gostima kroz cijeli obrok. Sorbet im je olakšavao prežderavanje."

"Nisam znao da si tako dobro obrazovana, ljubavi. Pitao sam te koji ti je vrug?"

Stigao je sorbet od limuna. Garry bijesno ugasi cigaretu u ledenom desertu.

"Kakvo je to ponašanje?" pitala je Toni, pospremajući sorbet u lijepa ustašca.

"Gledaj, Toni, ne znam što te je spopalo, ali ovo se pretvara u farsu."

"Odista?" pitala je spuštajući žličicu na stol. "Garry, dragi, uvijek sam

se pitala kako bih postupila kada bi mi ljubavnik lagao. I moram ti priznati da mi to sada izgleda dosadno." Gledali su se preko stola.

"Meni su, pak, dosadne žene koje me optužuju za laganje." "To je znači to", Toni bespomoćno raširi ruke. "Volim te, proklet bio! Hajdemo kući, ševiti se."

Platio je račun ne razmišljajući o visini cifre, Shali-kov ček u džepu sakoa grijao mu je lisnicu.

U taksiju Toni je sjedila podalje od njega, podigavši noge na naslon suvozačeva sjedišta.

"Ta fotografkinja... Izgleda prekrasno, zar ne?" pitala je. "Garry, dragi, nemoj mi lagati... samo mi reci."

Gledao je ulična svjetla i kišu koja je padala po pločniku, i uzdahnuo.

"Okej... Da. Prekrasna je."

Tonino lijepo, maleno lice zgrči se u grimasu jada. "Hoćeš li se vratiti, Garry?"

"Gledaj, Toni..."

"Pitam te... Hoćeš li mi se vratiti?"

Oklijevao je, razmišljajući o zlatastoj kosi koja ga je posve zaokupljala.

"Ne znam."

"Pa, hvala na iskrenosti." Kliznula je preko sjedišta prema njemu i zavukla mu se zagrljaj.

Fennel je rekao taksistu da ga odveze do kraja ceste Hor-nsey gdje je bio Jacevjev oronuli stan. Dok je taksi prolazio kraj Jaceveve zgrade, povirio je kroz kišom orošen prozor vozila tražeći znakove opasnosti, no nije pronašao ništa što bi ga uznemirilo. Na kraju duge ulice platio je vožnju i pješice, držeći se sjene, krenuo nazad, neprekidno u potrazi za opasnošću.

Stigao je do ulaza u blok zgrada, zakoračio u predvorje, te zavirio prema stubama, osvijetljenima slabom žućkastom svjetlošću gole žarulje, što su vodile na gornje katove. Nagon ga je upozoravao da možda korača u stupicu. Oklijevao je, nečujno kliznuo u tih, memljivi hodnik i zavukao se u telefonsku govornicu smještenu ispod stuba. Nazvao je Jacevjev broj. Osluškiivao je neprekinutu zvonjavu telefona nekoliko minuta i konačno prekinuo vezu. Bilo je malo vjerojatno kako je Jacey vani po ovakvom vremenu i u ovo doba... Već je prošlo deset uvečer. Jacey je rano ustajao i lijegao. Fennel je

oklijevao. Njegova oprema, neophodna za misiju u Natalu, bila je gore. Morao je doći do nje. Bila je dobro skrivena iza rožnika krova na Jacevjevu tavanu. Trebalo bi im dosta truda da ju pronađu. Nije rekao Jacevju gdje je sklonio opremu, tako da im ne bi mogao odati mjesto ukoliko ga pritisnu.

Iznenada se osmjehnu. Na um mu padne lukava ideja. Podigao je telefonsku slušalicu i utipkao tri devetke. Javio se policijski glas. "Velika frka na cesti Hornsey, broj 332. Zadnji kat. Možda je umorstvo", rekao je kratko Fennel i spustio slušalicu.

Oprezno se, osluškujući, udaljio od govornice, a potom izgubio u pomrčini i pljusku. Držeći se sjene prešao je cestu i sklonio se u malen i mračan prolaz. Čekao je.

Nije trebalo dugo.

Dva policijska vozila dojurila su kroz noć, zaustavila se pred zgradom i četiri policajca pojurila su uza stube.

Fennel pogleda prema zamračenim Jacevevim prozorima. Nakon nekoliko trenutaka upalila su se svjetla. Čekao je, oslonjen o vlažan cigleni zid, drhtureći od mraza. Nakon dvadesetak minuta tri su se pozornika spustila stubama, gurajući dva krupna čovjeka prema policijskim vozilima. Obojica su bila u lisičinama. Odvezli su se. Jedan je policajac ostao gore.

Što li se dogodilo s Jacevjem? Fennel više nije mogao čekati. Morao se dokopati svoje opreme. Izvadio je rubac iz džepa, načinio masku i vezao ju preko usta i nosa, a potom je prešao cestu, ušao u zgradu i brzo ustrčao uza stube. Kad je stigao do Jacevjeva kata, zastao je osluškujući. Mogao je čuti policajca koji se kretao stanom.

Fennel se nečujno poput duha došulja do otvorenih vrata i zaviri u stan. Zid na suprotnoj strani prostorije bio je pošprican krvlju. Policajac je, leđima okrenut Fennelu, klečao kraj nepomična Jacevjeva trupa.

Fennelovo lice se iskrivi u grimasu. Jacey, glupi pasji sin, bio je zaklan. Nije oklijevao. Munjevito je uletio u prostoriju i u trenutku se našao na policajčevim leđima, prije negoli je ovaj mogao shvatiti što se događa. Objema rukama, stisnutih pesti, udario je strašnom snagom policajca u šiju. Drot nije imao šanse. Samo se nijemo prevrnuo preko Jacevjeva krvlju natopljenog tijela.

Fennel pojuri u malenu, smrdljivu spavaonicu, pa se ljestvama

uzvere na tavan. Za nekoliko trenutaka držao je u rukama torbu koja je sadržavala njegovu obijačku opremu. Kliznuo je niz ljestve, pa kroz stan. Na odmori-štu je nekoliko trenutaka osluškivao, a onda preskačući

po tri stube, sjurio u prizemlje. Teško dišući stigao je do izlaza gdje je ponovno oprezno zastao. U daljini ponovno su se začule policijske sirene. Izjurio je na kišu, pretrčao cestu i stigao do mračne uličice upravo u trenutku kad se iza ugla pojave dva policijska automobila i kola hitne pomoći. Fennel zadovoljno progundā... Dobro izvedeno, pomisli, a potom se otputi uličicom sve dok nije stigao do glavne ceste. Ugledao je taksi i mahnuo. Taksi se zaustavio. Ušao je i rekao vozaču da ga odveze do hotela Royal Towers.

Stigao je pred Shalikov apartman i pokucao na vrata. Nakon nekoga vremena otvore se vrata. Na ulazu je stajao George Sherborne, dostojanstven, postariji čovjek, Shalikov osobni tajnik i poslužitelj. Pogledao je Fennela s neskrivenim prijezirom. Znao je tko je Fennel. Nakon nekoliko trenutaka oklijevanja sklonio se u stranu i pustio ga da ude. "Gospodin Shalik je otputovao za vikend", rekao je. "O čemu se radi?"

"Moram se brzo maknuti iz zemlje", reče Fennel brišući znoj s lica. "U velikoj sam frci. Bitange koje me traže zaklali su mog prijatelja. Tamo su sada drotovi. Ubrzo će posvuda otkriti moje otiske prstiju, a kad se to dogodi - gotov sam." Sherborna je bilo teško uzdrmati. Bio je dorastao svakoj nevolji i to s mirom dostojnim biskupa koji predsjedā čajanki. Znao je kako se bez Fennela njegov poslodavac neće moći dočepati prstena. Rekao mu je neka pričekā u predvorju i zatvorio vrata za sobom. Vratio se pola sata kasnije. "Dolje vas čekā automobil koji će vas odvesti do Lydda", rekao je. "Aviotaksijem prebacit ćete se do Le Touqueta. Tamo će vas čekati drugi automobil koji će vas prevesti do hotela Normandv u Parizu. Ostat ćete ta mo sve do leta za Johannesburg. Karta će vas čekati u zrakoplovnoj luci Orly." Sherbornove okrugle i hladne oči nezainteresirano su snimale Fennela. "Nadam se da vam je jasno kako će trošak ove operacije biti odbijen od vašega honorara."

"Tko to kaže, debeli?" prosiktao je Fennel. Sherborn ga prostrijeli prezrivim pogledom.

"Ne budite drski. Gospodin Shalik će biti iznimno

nezadovoljan svime što se dogodilo. Krenite odmah." Pružio je Fennelu list papira. "Svi su podatci ovdje. Imate li putovnicu?"

"Ma, frigaj se!" zarežao je Fennel, istrгнуo mu papir iz ruke i požurio do dizala.

Pet minuta kasnije sjedio je u unajmljenom Jaguaru na putu prema Lyddu.

Treće poglavlje

Desetak minuta nakon sastanka, kada su Gaye, Garry, Jones i Fennel već napustili zgradu, Shalik se pojavio u kancelariji Natalie Norman noseći kaput i vikend torbu u ruci. Zastala je s radom i pogledala ga.

Za Shalika Natalie Norman je bila dio dekora: upo-rabljiva, izuzetno efikasna, odana bezbojna ženica koja je s njim bila već tri godine. Odabrao ju je za pomoćnicu s vrlo kratke liste visokokvalificiranih žena koje mu je predložila agencija za zapošljavanje.

Natalie Norman je imala trideset i osam godina. Tečno je govorila francuski i njemački jezik, a posjedovala je i dojmljivu diplomu ekonomskoga sveučilišta. Bez posebno izraženih zanimanja izvan ureda, za Shalika je bila tek stroj koji je skladno radio i bio mu neophodan u poslu. Shalik je volio senzualne, prelijepe žene. Njemu je Natalie, s njezinim prosječnim izgledom i blijedim likom, djelovala poput robota. Kada bi joj se obraćao, rijetko bi gledao u nju. "Odlazim na vikend, gospođice Norman", rekao je zastajući kraj njezina stola. "Molim vas da dođete sutra na sat vremena i sredite poštu, a poslije ste slobodni za vikend. U ponedjeljak imam sastanak u devet sati." Otišao je. Bez pozdrava, bez smiješka, bez "ugodan vam vikend". Sutradan izjutra stigla je u uobičajeno vrijeme, pobrinula se za poštu i počela rasprijeti svoj stol čekajući da stigne George Sherborn.

Prezirala je Sherborna i on je prezirao nju. Doživljavala ga je kao pohotnoga, starog i debelog potrčka. Prvoga dana kad je započela raditi kod Shalika, Sherborn, rumena lica, prešao je rukom preko njezine stražnjice dok je lijepila marke na veliku omotnicu punu pravničkih dokumenata. Njegov dodir ju je užasn timer. Okrenula se i ošamarila ga preko lica teškom omotnicom tako da mu je prokrvario nos.

Od tog trenutka su se mrzili, ali radili su zajedno, oboje sposobno

služeći Shaliku.

"Jeste li gotovi?" upitao je Sherborn nadmeno. "Ako jeste, možete ići. Ja ću ostati."

"Odlazim za nekoliko minuta", uzvratila je ne gledajući ga. Sherborn kimne glavom, pogleda ju svisoka i vrati se u Shalikovu kancelariju. Natalie nastavi sjediti još neko vrijeme, osluškujući. Kad je čula kako Sherborn okreće brojčanik telefona, izvadila je iz ladice veliku plastičnu vrećicu za kupovinu. Iz druge ladice izvukla je maleni kazetofon i tri vrpce. Spremila ih je u vrećicu. Mogla je čuti Sherbornov telefonski

razgovor. Nečujno je prišla vratima i prislonila uho na drvo. "Cijela gajba je moja", govorio je Sherborn. "Tako je... Cijeli vikend. Što kažeš da navратиš? Mogli bismo se malo zabaviti." Natalie napravi grimasu gađenja i udalji se od vrata. Navukla je ogrtač, zavezala crni rubac oko kose, uzela vrećicu i otišla do dizala. Pritisnula je puce za poziv i čekala.

Dok je čekala, Sherborn se pojavio na vratima.

"Odlazite?"

"Da."

Buljila je u prazno, ali osjećala je da on radoznalo gleda vrećicu.

"Kradete tajne dokumente?"

"Da."

Vrata dizala se otvoriše i ona uđe. Dok su se vrata zatvarala, mogla je vidjeti kako joj se Sherborn prezirno smije. Natalie se taksijem odveze do svoga dvosobnog stana u ulici Church, u Kensingtonu. Protekle je noći malo spavala, bacala se i vrtjela, nastojeći odlučiti bi li izdao Shalika. Čak i sada, dok je otključavala vrata, ulazila u malenu, ali ugodnu dnevnu sobu, opremljenu s ljubavlju, nije bila sigurna. Spustila je vrećicu, skinula rubac i kaput te bacila sve preko naslonjača. Stajala je tako nekoliko minuta, znajući što će učiniti i mrzeći se zbog toga. Pogledala je sat. Prošlo je jedanaest sati. Postojala je mogućnost da Bur-nett neće biti u banci u subotu izjutra. Ako ga ne bude, bit će to znak da ne čini što je naumila. Trenutak je oklijevala, a potom prišla telefonu i nazvala.

Sjela je na rub stolice i osluškivala telefon kako zvoni. Neutralan glas reče: "Nacionalna banka Natala."

"Želim razgovarati s gospodinom Charlesom Burnetom." "Tko

zove?"

"Gospođica Norman... Gospodin Burnett me pozna-je." "Pričekajte." Nakon nekoliko trenutaka javi se bogat, slatkast bariton. "Gospođice Norman? Tako mi je drago što vas čujem... Kako ste?"

Stresla se, oklijevajući, pa se prisilila odgovoriti: "Htjela bih se sresti s vama, gospodine Burnett... Stvar je hitna." "Svakako. Ako biste mogli odmah doći... Napuštam zemlju za manje od sat vremena."

"Ne!" histerični prezir gotovo ju je paralizirao. "Za pola sata... Kod mene... U mom stanu. Ulica Church 35, četvrti kat. Rekla sam vam da je hitno!"

Zavladala je tišina, a onda bariton pomalo šokirano odgovori: "Bojim se da to neće biti moguće, gospođice Norman." "Ovdje! Pola sata!" viknula je Natalie i poklopila slušalicu. Kliznula je u fotelju, oslanjajući obraz na jastuk. Tijelo joj se treslo i podrhtavalo. Histerično je jecala. Nekoliko minuta dozvolila si je luksuz plakanja. Vrele suze konačno su presahnule. I dalje se tresući, otišla je do kupaonice, oprala lice i provela neko vrijeme popravljajući šminku.

Vratila se do dnevne sobe, otvorila vitrinu i izvukla bocu whiskyja koju je tamo čuvala za Flasha. Nalila je dosta u čašu, otpila i progutala. Ponovno je zadrhtala.

Sjela je i čekala.

Tridesetak minuta kasnije zazvonilo je zvono na ulaznim vratima. Na zvuk zvona krv joj navre u lice, a potom se isto tako brzo povuče. Lice joj je sada bilo boje krede. Dugo je sjedila nepokretno, a tada se zvono ponovno oglasilo. Prisilila se ustati i otvoriti vrata.

Charles Burnett, predsjednik Nacionalne banke Na-tala uleti u prostoriju poput brzoga vlaka. Bio je krupan čovjek, purpurnog lica, lukavih očiju i ćelava tjemena, opasana slamastom bijelom kosom, koje je svjetlucalo ružičastim odsjajima. Odjeven u besprijevano odijelo iz Savile Rowa, s crvenim karanfilom zataknutim u suvra-tak dugačka kaputa, djelovao je poput filmske verzije bogatoga i utjecajnog bankara.

"Draga gospođice Norman", rekao je. "Što je toliko hitno?" Pogledao ju je. Bio je isuviše lukav da oda prezir što ga je osjećao. Kakva grozna vještica, pomislio je: lijepo tijelo, dobre noge, naravno; ali to blijedo lice, te depresivne crne oči i tamni podočnjaci pod njima.

Natalie je posve povratila kontrolu nad sobom. Whi-skey joj je

ulijevao lažno povjerenje.

"Sjedite, molim vas, gospodine Burnett. Nije mi namjera trošiti vaše vrijeme. Imam informacije koje se tiču gospodina Kahlenberga, koje vjerojatno želite čuti."

Burnett spusti tjelesinu u fotelju. Lice mu je odavalo blago zanimanje, no njegov pronicljivi um je likovao: Isplatilo se! Prospe li čovjek sjeme na sve strane, ponekad procvjeta u cvijet.

Kao predsjednik Nacionalne banke Natala, koja je bila u vlasništvu Maxa Kahlenberga, Burnett je imao zadatak prikupljati svaki podatak koji kruži Londonom, a koji bi mogao utjecati na Kahlenbergovo carstvo u Nata-lu. Prije nekih dvanaest dana primio je kratku poruku: Trebam podatke o djelatnostima Amra Shalika. K. Burnett je znao tko je Amro Shalik, no nije imao pojma o njegovim poslovima. Poruka ga je zbunila. Pri

baviti podatke o djelatnosti Amra Shalika... Podatke koje bi mogli zanimati Kahlenberga... Takve će informacije teško dobiti. Ipak, Burnett je bio siguran u jednu stvar u vezi s tim zahtjevom. Kada Kahlenberg zatraži podatke, on ih mora pribaviti bez obzira na teškoće ili cijenu.

Kako se već zna dogoditi, samo dva dana kasnije Shalik je organizirao zabavu. Burnett je bio pozvan. Na zabavi je upoznao Natalie Norman.

Burnett je zastupao svjetonazor da s podređenima treba biti uljudan. Nije li George Bernard Shaw jednom prilikom zapisao: "Slobodno udari starca: znaš tko je. Nikad ne udaraj mladića: ne znaš tko bi mogao postati."

Zapazio je Natalie, koja je posluživala piće. Nitko od gostiju nije obraćao pažnju na nju. Odvojio se od skupine uglednika i svoje dosadne supruge te pristupio Natalie. Bio je šarmantan i znao je započeti razgovor. Ubrzo je doznao da je bljedolika, neugledna žena Shalikova osobna pomoćnica i mogao je s lakoćom raspoznati koliko je seksualno izglednjela.

Lako je stekao njezino povjerenje. Mozak mu je munjevito radio dok je bezazleno čavrljao s njom. Mogla je odigrati ključnu ulogu u njegovu zadatku. Nije se smio s njom predugo zadržati. Već je opazio kako Shalik radoznalo pogledava u njihovu smjeru.

"Gospođice Norman", rekao je tiho. "U situaciji sam pomoći ljudima

poput vas, ukoliko ikada ustrebate pomoć. Molim vas, upamtite moje ime: Charles Burnett, iz Nacionalne banke Natala. Budete li ikada nezadovoljni svojim poslom ili vam ureba novca, svakako me kontaktirajte."

Njzino lice poprimilo je izraz zaprepaštenja. Osmjehnuo se i udaljio. Nakon zabave sjedio je u svojoj dnevnoj sobi planirajući slijedeći potez. Nadao se kako nije pogrešno procijenio bljedoliku ženu. Mogla je biti idealna špijunka za njegove potrebe. Bilo je više no očevidno koliko joj je nedostajao fizički kontakt s kakvim krepkim muškarcem. Burnett je prepoznao znakove: mršavost, tamni kolutovi pod očima, depresivan izraz lica. Trebao joj je pohotan partner u krevetu. Odlučio je da mu to mora biti prvi potez u stezanju klopke oko sekretarice.

Burnett je poznavao mnoge ljude koji su mu mogli biti od koristi. Među njima je bio i bivši policijski inspektor Tom Parkins. Nazvao ga je.

"Parkinsu... Tražim mladoga pokvarenjaka za specijalizirani posao. Mora biti beskrupulozan. Ne smije imati više od dvadeset i pet godina i mora izgledati izvrsno. Znaš li možda koga tko odgovara opisu?"

Policaičev glas se javi: "Ne bi trebalo biti teško pronaći nekoga, gospodine. Nadam se da se dobro plaća." "Izvrsno."

"Promislit ću, gospodine. Možda će biti najbolje da vas nazovem iza ručka."

"Napravi tako", rekao je Burnett, zadovoljan što će biti kako je isplanirao.

Parkins je nazvao oko tri sata poslijepodne.

"Imam čovjeka za vas, gospodine", rekao je. "Flash Jackson. Star dvadeset i četiri godine, odlična izgleda, svira gitaru u petorazrednom klubu u Sohou i treba mu novac. Odležao je dvije godine zbog prijevare, prije tri godine.

Burnett je oklijevao.

"Posao je ponešto škakljiv, Parkins. Ne izlažem se valjda mogućnosti ucjene?"

"O, nikako, gospodine. Ništa takvoga... Ne može se dogoditi, uvjeravam vas. Ja ću se pobrinuti za sve. Ima dosta materijala kojima mogu pritisnuti maloga. Ne morate brinuti o tome da će

zaigrati solo."

"Vrlo dobro. Pošalji ga k meni u pet sati. Sredit ću da ti se pripiše sto funta na tvoj račun u banci."

"Vrlo lijepo od vas, gospodine. Bit ćete zadovoljni Jacksonom."

Flash Jackson uranio je desetak minuta na sastanak. Burnettova sekretarica uvela ga je u prostranu Burnettovu kancelariju. Dugo je radila za Burnetta i ništa ju više nije moglo iznenaditi. Čak ni Flash Jackson.

Burnett je promatrao mladića koji je opušteno šet-kao prostorijom, oholo se osmjehujući. Nosio je hlače boje senfa, tamnoplavu košulju, raskopčanu na prsima i zlatni lanac oko vrata. Na lancu je visjelo maleno zvonce koje je zveckalo dok je hodao.

Kakav primjerak, pomislio je Burnett, ali barem djeluje čisto. Bez pitanja Jackson spusti svoje mršavo tijelo u jednu od stolica ispred Burnettova stola, prekriži noge i zagleda se u bankara drskim pogledom.

"Bivši drot kaže da imaš posao za mene. Kol'ko plaćaš?" pitao je. "I slušaj: ne pali da ti radim u ovom groblju, kužiš?" Burnett je bio naviknut raditi s najrazličitijim tipovima ljudi. Bio je vrlo prilagodljiv. Iako bi najradije šutnuo ovoga mladog lupeža iz kancelarije, odmah je shvatio da bi upravo on mogao biti ono što mu je potrebno.

"Ne namjeravam vas uposliti ovdje, gospodine Jackson", rekao je. "Imam za vas vrlo poseban zadatak. Ukoliko ga dobro obavite, mogli biste lijepo zaraditi."

Jackson podigne ruku u znak ironičnog protesta.

"Čuj, preskoči to s gospodinom i sva ta sranja, općenito", rekao je. "Moš' me zvat' Flash."

Burnettov neiskreni smiješak splasnulo je poput šlaga na torti koja je predugo stajala pod vrućim svjetlima.

"Naravno... Ali, zašto Flash?"

"Tak' me zovu komadi. Kad me vide, fleša im u bulji." "Krasno." Burnett se zavalio u direktorsku fotelju. "Evo što želim da napraviš za mene..." Objasnio mu je.

Flash Jackson se nemarno ljuljao u stolici slušajući Burnettovu priču. Njegove ledene sive oči pretraživale su Burnettovo lice dok je govorio. Konačno Burnett reče: "Eto, to je sve... Misliš li da to možeš

obaviti za mene?" Flash se iskezi.

"Ček' da vidim je 1' sam skužio", rekao je pružajući svoje duge noge. "Taj komad hoće da ju neko povali, ne?" Burnett je kimnuo glavom, pa Flash nastavi. "Kad ju jednom kresnem, tražit će još, ne?" Burnett je ponovno zakimao glavom. "Onda mora počet' plaćat', ne? Dok ju skroz ne iscijedim. Mislim finansijski, ne?"

"Da. To je ono što želim."

"I za to dobim ciglu od tebe i sve što izvučem od nje?" Burnett kimne glavom. Poslušujući s ovim tipom osjećao se prljavo.

Jackson se izvali u stolici i prouči Burnetta.

"Bokca ti, a mene zovu delinkventom!"

Burnettove oči se pretvore u dvije kocke leda.

"Hoćeš li posao ili ne?"

Gledali su se dugi trenutak, a onda Flash slegne ramenima. "Ma, može... Nemam što izgubit'. Kakav je komad?" "Obična, ali posve prikladna", odvratio je Burnett, nesvjesno uporabivši termin iz Michelinova vodiča po Francuskoj, koji se koristi za opisivanje trećerazrednih hotela.

"Gdje ću ju naći?"

Burnett mu dade otipkanu na listu papira njezinu kućnu i poslovnu adresu.

"Trebalo je prije stupiti u akciju."

Flash se osmjehne.

"Nema frke. Ak' je tak' gladna mesa kak' ti kažeš, jednom kad ga dobije od mene neće joj nikad bit' dosta." Flash prouči Burnetta proračunatim pogledom. "Neće bit'1 murje?" "Niti slučajno."

"Ak' se pojave, ja ću propjevat k'o slavuj. Ne pušim baš ovaj posao."

Burnett ga prostrijeli hladnim pogledom.

"Ali ćeš ga obaviti?"

Flash slegne ramenima.

"Tak' smo se dogovorili."

"Izvuci od nje novca što više možeš. Hoću da dospije u nemoguću finansijsku situaciju. Hoću da do ušiju bude u dugovima."

Flash se izvuče iz stolice.

"Može neka lova sad'... Bez kinte sam."

"Kada obaviš posao", oštro je odgovorio Burnett i pokazao mu vrata. U ledeno hladnoj siječanjskoj noći Natalie Norman je otkrila da joj je

stražnja guma na automobilu probušena. Radila je dokasna; jedva je čekala da stigne kući i svali se u toplu kupku. Austin-Mini je bio parkiran u slijepoj uličici nedaleko Park Lanea. Stajala je nemoćno zureći u praznu gumu, drhtureći od zime kad je iz sjene izronio visok, vitak mladić u jakni postavljenoj krznom janjeće vune, ruku duboko zabijenih u stražnje džepove crnih traperica.

Flash je otkrio gdje Natalie parkira automobil. Ispustio je zrak iz gume pedesetak minuta ranije. Skrivao se u sjeni obližnjeg dovratka smrzavajući se i kunući sve dok se Natalie nije pojavila. Prvi put ju je imao prilike vidjeti. Prilično se razvedrio kad je ulična svjetiljka otkrila duge, lijepe noge. Očekivao je komada čije noge bi mogle podupirati koncertni klavir.

Čekao je i promatrao je. Kad je posve izašla na svjetlo, napravio je grimasu. Tijelo je bilo u redu, ali posve neprivlačno. Imala je lice usidjelice gladne seksa. Braco, pomislio je, trebat će dosta mašte da se nju povali! "Imate problema, gospođice?" pitao je. "Da pomognem?" Natalie se uplašila njegove iznenadne pojave. Bespomoćno se osvrnula lijevo i desno, no uličica je bila pusta.

"Probušila mi se guma", rekla je nervozno. "Nema veze. Pozvat ću taksi. Hvala vam."

Zakoračio je pod svjetiljku da ga može dobro vidjeti. Promatrali su se nekoliko trenutaka. Srce joj je zaigralo. Bio je visok, vitak i građen poput prelijepe mlade životinje, pomislila je. Uzbuđivala ju je njegova duga, kovrčava kosa koja se prelijevala preko ovratnika jakne. Osjetila je kako joj krv ubrzano kola tijelom. Takav ju je osjećaj često obuzimao kad bi na ulici prošla kraj posebno muževnog mladića. Ipak, njezino bljedoliko bezizražajno lice nije odavalo ništa od osjećaja koji su kovtali njezinim tijelom.

"Dajte da vam pomognem", rekao je Flash. "Samo vi sjednite u auto, gospođice. Sklon'te se s hladnoće. Fi-ju! Baš je ledeno, ne?"

"Da. Ali, molim vas, nemojte se mučiti. Uzet ću takr si." "Ma, za čas ću ja."

Otključala je automobil i uvukla se u malenu kabinu, zahvalna što se može skloniti od nemilosrdnoga ledenog vjetra. Gledala ga je kako radi. Bio je vrlo brz. Za manje od deset minuta prišao je prozoru njezinog automobila, brišući ruke o stražnjicu crnih traperica.

"Sve je u redu, gospođice. Mož'te ić'."

Pogledala ga je kroz poluotvoren prozor. Nagnuo se naprijed, zagledan u nju. Nude li to njegove oči neko obećanje, pitala se. Srce joj ponovno zaigra.

"Hoćete li da vas povezem?"

Osmjehnula se, a onda se i on nasmijao i zaključio da ona i ne izgleda toliko loše.

"Ako prolazite kraj Knightsbridgea", rekao je znajući da ona tamo živi.

"O, da. Ulica Church."

Obišao je vozilo i sjeo kraj nje. Dotaknuli su se ramenima. Osjetila je struju koja joj je potekla kroz tijelo.

Bila je bijesna na sebe kada su joj se ruke stale tresti dok je pokušavala ugurati ključ u bravicu za paljenje automobila. "Hladno vam je, gospođice. Da ja vozim?"

Bez riječi mu je predala ključ. Izašao je iz automobila, a ona je kliznula na suvozačko sjedište. Pri tome suknja joj se zaplete o ručicu mjenjača. Oklijevala je poravnati suknju znajući da su joj duge noge i elegantna bedra jedini atraktivni atributi.

"Smrzla sam se", prisilila se reći kad je Flash kliznuo za upravljač.

"I ja. Ledana je."

Očekivala je da će voziti brzo i šminkerski, ali nije bilo tako. Vozio je vješto, održavajući brzinu tek nešto ispod propisanoga limita.

"Živate u Knightsbridgeu?" upitala je.

"Ko? Ja?" nasmijao se. "Ma, to je prevel'ka šminka za mene. Živim k'o štakor u rupi u Parson's Greenu. Bez šljake sam. Kad god potrošim zadnju kintu, odem malo do Knightsbridgea i pasem izloge. Smišljam što bi' kupio u Harrodsu da imam brdo love."

Pogledala je njegov privlačan profil i ponovno osjetila bolnu želju.

"Kako to da ste bez posla?" pitala je. "Ljudi u ovo doba ne bi nikad smjeli biti bez posla."

"Bio sam bolestan. Imam slaba pluća. Nekad zariba-ju, pa me otpuste. Sad sam bez posla dva tjedna." Flash pomisli: Kako mogu srat'. Skoro si i sam povjerujem. Onda, sumnjajući da malo previše dramatizira, doda: "Naći će se nešto drugi tjedan. Osjećam se bolje."

Natalie je razmišljala.

"Baš mi je drago."

Okrenuo se prema njoj i podario joj smiješak koji mu je osigurao nadimak. Natalie osjeti slabost kao da joj se rastapa nutrina.

"Nema frke za mene, gospođice", zastao je i pogledao ju ponovo. "Vi ste baš kasno vani."

"Cesto radim do kasna."

"Idemo u ulicu Church, rekli ste."

Provezli su se pokraj postaje podzemne željeznice u Knightsbridgeu.

"Da."

"Živate sami?"

O, da, pomislila je Natalie s gorčinom, sama. Uvijek sama. "Da."

Flashove oči preletješe preko njezinih nogu koje su bile otkrivene do iznad koljena. Jadna koza, pomislio je. Ovo će biti dječja igra.

"Mnogi ljudi žive sami", rekao je. "Kad se vrate sa šljake zatvore se u svoje jadne sobice i čuče tamo dok nije ponovno vrijeme ić' na posao. Zato volim šetat' noću. Da ostanem doma, pozvizio bi."

"Razumijem vas." Kad su skrenuli u ulicu Church, nastavila je: "Stigli smo. Tamo desno."

Sada je biti li ne biti, pomislio je. Hoće li me pozvati gore? "Mislite na ovu veliku zgradu?"

"Da. Samo se spustite rampom do garaže." Oklijevala je, a zatim tiho dodala: "Vjerojatno biste se htjeli oprati. Guma je bila prljava. Zaslužili ste i piće."

Prikrio je osmijeh. Znao je da će biti lako, ali nije se nadao da će ići tako glatko.

"Pa, može. Dobro bi mi došlo." Sproveo je automobil niz asfaltnu rampu u veliku, dobro rasvijetljenu garažu. Dizalom su se odvezli do četvrtoga kata. Nisu progovarali. Nisu se gledali.

Otključala je ulazna vrata i uvela ga u malu, svijetlu dnevnu sobu.

"Skinite jaknu." Glas joj je bio nesiguran.

Razgledao je sobu.

"Fino vam je ovdje."

"Kupaonica je tamo." Povala ga je do kupaonice i ostavila ga da se opere. Skinula je kaput i šal, osjećajući kako joj želja za njim raste. Stajala je u sredini sobe, blijeda i uzdrhtala kad se vratio iz kupaonice. Znao je da više nema zapreka za njega.

"Mi se i ne poznajemo. Ja sam Flash Jackson."

"Ja sam Natalie Norman."

"Dobro ime. Natalie. Furka je."

Gledali su se nekoliko trenutaka, a onda joj je prišao i obgrlio ju.

Zadrhtala je kada su njegove ruke kliznule niz njezina mršava leđa.

Kratki trenutak njezina se podsvijest pobuni i gotovo ga je odgurnula.

Onda ju savlada žudnja.

Jedva da je bila svjesna kad ju je podigao i ponio prema spavaonici.

Opustila se na krevetu, pomičući tijelo kako bi mu pomogla da joj svuču odjeću. Predala mu se životinjskom strašću.

Flash Jackson je otvorio oči i ispustio dubok uzdah. Ma, tko bi rekao, pomislio je. Ovo mi je bilo najbolje kresanje do sada! Okrenuo se na bok i pogledao Natalie koja je ležala kraj njega. Rukama je prekrivala malene grudi. Spavala je. Proučio je njezino tijelo. Šteta što je ružna u licu. Nježno ju je gurnuo.

"Probudi se! Gladan sam. Imaš što za jest'?"

Promeškoljila se i pogledala ga. Oči su joj sjajile zadovoljstvom kakvo nikada ranije nije imala prilike iskusiti. Osjećala se kao da su se skrivena vrata, za kojima je oduvijek tragala, iznenada otvorila i pustila sunce, povjetarac i šum mora u mračnu, pustu špilju u kojoj je dugo živjela. "Hrana. Naravno." Sjela je, spustila noge s kreveta na hladan parket i omotala tijelo prostirkom za krevet. "Ne miči se. Spremit ću ti nešto. Hoćeš nešto popiti? Imam samo gin." Pogledao ju je. Silno mu je htjela udovoljiti. Nježan izraz njezina lica iznenada mu postade nepodnošljivo dosadan. "Daj samo klopou."

Odjurila je u kuhinju. Pričekao je nekoliko trenutaka, ustao i obukao se. Sat kraj kreveta pokazivao je 02.25. Osluškivao je. Mogao je nanjušiti miris pržene slanine. Osvrnuo se malo po urednoj sobi. Povirio je kroz vrata. Mogao ju je vidjeti u kuhinji kako stoji ispred štednjaka. Bila mu je okrenuta leđima. Nečujno i brzo pretražio je ormarić kraj kreveta. Pronašao je zlatnu tabake-ru i upaljač te malenu kutijicu za nakit u kojoj je bila biserna ogrlica i dva gotovo bezvrijedna prstena. Strpao je sve u džep. Ušao je u dnevnu sobu i naslonio se na dovratnik ulaza u kuhinju.

"Dobro miriše", rekao je.

Okrenula se i osmjehnula.

"Možeš li pojesti četiri jaja?"

"Bit će dosta."

Prošla je kraj njega i na brzinu postavila stol.

"Ti ne jedeš?" pitao je kad je postavila samo jedan tanjur. "Ne. Gotovo je. Sjedni."

Jeo je brzo. Pa, barem dobro sprema jaja i slaninu, pomislio je pijuckajući čaj koji mu je nalila u šalicu. Šteta što nema chipsa i ketchupa, ali ne možeš sve dobiti.

Bio je svjestan kako ga netremice promatra sjedeći za stolom preko puta njega. U očima joj je prepoznao onaj uplašeni pogled koji je bio znak da se zakačila za njega. Kad je završio, obrisao je usta o papirnati ubrus koji mu je pružila. "Fino", rekao je. "Baš fino."

"Bio si prilično gladan, zar ne?"

Pogledao ju je ravno u oči.

"Da. I ti također."

Krv joj udari u lice. Skrenula je pogled.

"Nemaš se što sramit'." Poklonio joj je očaravajući osmijeh. "To je normalno. Svidjelo ti se, zar ne? Reći ću ti nešto: bila si dobra... Stvarno dobra."

"Ne govori to, molim te. Nisam to nikada tako radila." "Pa što? Moraš nekad početi." Ustao je.

"Moram gibati." Zastao je. "Hvala za sve. Bilo je su-per." Mogao je vidjeti kako su joj se male ruke skvrčile u šake. "Zar ne žališ ostati?" pitala je gotovo bez daha. "Noć je užasna. Možeš ostati ako želiš."

Odmahnuo je glavom.

"Moram se vratiti u svoju gajbu." Polako je krenuo prema vratima.

"Mogli bismo se... Mislim, mogli bismo se ponovno vidjeti." Tamne oči odavale su očajanje.

Tu smo, pomislio je. Udica.

"Nikad ne znaš. Svašta može bit', ne? Bok." Otišao je i prije negoli je shvatila da doista odlazi.

Ulazna vrata su se zalupila uz glasan tresak, koji poput užasne grmljavine odjekne u njezinoj glavi.

Tek kasno sljedeće večeri otkrila je nestanak tabakere i upaljača, bili su to rođendanski pokloni koje je dobila od Shalika, te nakita. Otkriće ju je šokiralo. Odmah je znala tko je uzeo vrijedne predmete. Prva reakcija je bila da se primi telefona i obavijesti policiju, no svladala je gnjev i sjela promisliti. Bio je nezaposlen. Gladan. Što je njoj trebala zlatna tabakera ili upaljač? Uopće nije pušila. Razmišljajući o njemu

odlučila je kako može dobiti što god poželi od nje, samo neka joj se vrati.

Pet dugih, nervoznih dana čekala je da se javi. Njezino očajanje raslo je sve do trenutka kad se morala suočiti s razornim saznanjem da ju je iskoristio, pokrao i potom ju zaboravio.

A onda, pete noći, dok je sva snuždena sjedila sama u svom stanu, iščekujući još jednu noć usamljenosti, zazvonio je telefon. Srce joj je preskočilo. Skočila je i potrčala prema telefonu.

"Da?"

"Flash je. Sjećaš me se?"

Noge ju više nisu držale. Sjela je.

"Naravno."

"Čuj, žao mi je što sam uz'o one stvari. Jesi ljuta?" "Ne. Naravno da nisam."

"Nisam se baš super ponio. Založio sam ih. Trebala mi je lova hitno. Bila je frka. Dat ću ti potvrdu. Da ti je donesem sad'?" "Da."

"Okej, onda", rekao je i veza se prekinula.

Stigao je tek iza deset sati. Nervozno ga je iščekivala dva sata. Učinilo joj se da je još mršaviji. Izraz lica mu je bio namršten, mrk i zlovoljan.

"Evo ti", rekao je bacajući potvrdu iz zalagaonice na stol. "Nisam to trebao napraviti. Ali bio sam u frci. Trebala mi je lova hitno."

"U redu je. Razumijem te. Jesi li gladan?"

"Ne. Nemrem ostat. Moram gibat' dalje." Krenuo je prema izlazu.

Pogledala ga je uspaničeno.

"Ali, molim te, ostani. Htjela bih da ostaneš."

Okrenuo se prema njoj. Pogled mu je iznenada bio divlji. "Moram negdje skrpati' neku lovu", rekao je. "Nemrem se ovdje zezati. Jedan komad iz mog susjedstva pokušava mi skupiti' neku kintu. Moram večeras do nje."

"Komad?" Natalie je osjetila kako ju prožima hladnoća. "Flash, zašto mi ne kažeš što se događa? Molim te, sjedni. Mogu ti pomoći, samo ako mi objasniš."

"Dosl' mi te je." zatresao je Flash glavom. "Uostalom, Lola mi je obećala..."

"Molim te, sjedni i objasni mi."

Sjeo je. Bilo je tako lako lagati joj. Uobičajena priča o trkaćem konju

koji je bio favorit. Kratkotrajna pozajmica s velikom kamatom. Izgubljena oklada i sada su mu kamatari na vratu. "Zeznuta ekipa", zaključio je. "Ak' ne skupim pet cigli do sutra, mrtav sam."

"Mrtav." Natalie ga pogleda uplašeno. "Kako to misliš: mrtav?"

"Razbit će me. Iscipelarit¹, kužiš?" rekao je nestrpljivo. "Izrezbarit će me razbijenim bocama. Što misliš što može značiti mrtav sam."

U mislima je mogla vidjeti njegovo prelijepo lice kako krvari. Od same pomisli gotovo se onesvijestila.

"Ja ću ti dati pet stotina funta, Flash. Naravno da ću ti dati." "Ne mogu ti to uzet'. Ne. Idem do Lole."

"Ne budi lud. Dat ću ti ček odmah."

Sat kasnije ležali su jedno do drugoga na krevetu. Natalie je prvi put od posljednjeg susreta s Flashom bila opuštena i sretna. Bilo je prekrasno, čak i bolje nego prvi put. Okrenula se i pogledala Flasha. Srce joj se stegnulo kad je na njegovu licu ponovno ugledala zlovolju.

"Što je, Flash?"

"Samo razmišljam. Može čovjek valjda mislit', ne?" Trgnula se na njegov grubi ton.

"Zar ti nije bilo lijepo? Razočarala sam te?"

"Nisam o tome razmišljao." Pogledao ju je nestrpljivo. Oči su mu bljesnule osvijetljene svjetiljkom kraj kreveta. "To je iza nas. Razmišljam o budućnosti. Zašuti bar na tren, hoćeš li?" Umirila se, čekajući, promatrajući njegovo kameno, mladoliko lice, izraz njegovih očiju. Podsjećao ju je na životinju u zamci.

"Da", rekao je konačno kao da izgovara svoje misli na glas. "To ću napraviti'. Gibam odavde. Kidam u Du-blin. To je to! Danny će mi namjestiti' neki posao."

Natalie se uspravi prekrivajući gole grudi plahtom. "Dublin? Kako to misliš?"

Zurio je u nju kao da je tek u tom trenutku postao svjestan da je i dalje prisutna.

"Tak' kak' sam rek'o. Moram se maknut odavde. Pet cigli što si mi dala skinut će mi Isaca s grbe par dana. Dok se snađe, ja sam već daleko."

Ponovno je osjetila slabost. Promatrajući je, Flash zaključio kako je pogodio u centar.

"Pa, rekla sam da ću ti dati novce. Rekao si da će sve biti u redu", zavapila je. "Flash! Reci mi! Što se događa?" Pogledao ju je prezrivo.

68

"Nisi valjda mislila da bi me kamatari rasturili za pet cigli? Dužan sam im dvanajst soma."

Kad je prevladala prvi šok, njezin uvježbani um počeo je tragati za rješenjem. Dvanaest tisuća funta! Bila je to nevjerojatna svota! Ujesen je otišla na luksuzan godišnji odmor. Na njezinu bankovnu računu bilo je samo dvije tisuće funta. No pomisao da Flash mora napustiti Englesku i pobjeći u Irsku bila joj je neprihvatljiva.

Skliznula je s kreveta i navukla kućni haljetak, promatrajući Flasha. Mogao je vidjeti kako se mijenja izraz njezina lica. Gotovo je mogao vidjeti kako joj mozak radi punom parom. Ležao je mirno, čekajući rješenje. Dvojio je je li pretjerao sa svotom, no Burnett je od njega tražio da je potpuno operuša. Ali što ako nije imala novca?

Razmišljajući, obišla je krevet i sjela kraj njega, gledajući ga u oči.

"Flash... Ukoliko nabavim dvanaest tisuća funti, hoćeš li moći ostati u Londonu?"

"Naravno. Ali ne mogu od tebe tražit' takve novce. Zašto 'opće pričamo o tome?"

"Nešto bih pokušala. Koliko dugo možeš čekati?"

"Zašto 'opće pričamo o tome?" ispružio se i zagledao u strop.

"Moram bježat'. Rok je sutra."

"Možeš li ga odgoditi?" Glas joj je sada bio odrješit. "Deset dana. Ne više."

"Ukoliko nabavim novac, Flash, hoćeš li se preseliti i živjeti kod mene?"

Čovječe, lagati ovoj kokoški je bilo pjesma.

"Da se preselim k tebi? Želiš me ovdje?"

"Da", pokušavala je kontrolirati glas. "Želim te ovdje." "To bi bilo lijepo. Da, naravno. Mogao bih se zaposlit', mogli bi bit' skupa. Ali, zašto 'opće pričamo o tome?"

"Mislim da imam rješenje." Natalie zbacila ogrtač s mršavih ramena. Bacila se na krevet pokraj njega. "Voliš me, zar ne, Flash?"

Stara priča, pomislio je privlačeći ju sebi.

"Znaš da volim. Lud sam za tobom."

"Onda me voli!"

Dok je Flash spavao do nje, Natalie je zamišljeno zurila u tamu. Znala je kako ne vrijedi tražiti Shalika da joj posudi toliki novac. Već u trenutku dok je uvjeravala Fla-sha kako može nabaviti novac koji mu je potreban, počela je razmišljati o Charlesu Burnettu iz Nacionalne banke Nataala. Natalie je dobro znala razmjere špijunaže i kontra-špijunaže u svijetu suvremenoga velikog biznisa. Burnett joj je dao naslutiti kako je spreman platiti za informacije, a ona se prema njemu ponijela s gnušanjem, koje je uostalom i zavrijedio. Ali sada je postojala opasnost da zauvijek izgubi Flasha. Počela je drugačije razmišljati.

Prije negoli je utonula u san, donijela je odluku da će kontaktirati Burnetta.

Sljedećeg jutra ostavila je usnulog Flasha u stanu i oputila se u hotel Royal Towers.

Brzo je sredila Shalikovu poštu i ostavila mu poruku koja ga je podsjećala na brojne dnevne obveze i sastanke, a zatim ušla u svoj ured.

Znala je da u ovo doba omrznuti Sherborn brije i šiša njezina poslodavca. Kratko je oklijevala, te nazvala Nacionalnu banku Nataala.

Odmah je dobila vezu s Charlesom Burnettom kojeg je Flash već obavijestio kako može očekivati njezin poziv.

"Naravno, gospođice Norman. Bit će mi drago ponovno se susresti s vama. Kad bi vam odgovaralo?"

"U vašem uredu u 13.15", rekla je Natalie.

"Očekujem vas u to doba."

Kad je stigla, Burnett se prema njoj ponašao poput dobrodušnog ujaka. Natalie jedva protisne da joj je hitno potrebno deset tisuća funta.

"Velika je to svota", rekao je Burnett zauzet proučavanjem ružičastog nokta malog prsta. "Naravno, moglo bi se srediti." Podigao je pogled i prostrijelio Natalie očima koje više nisu djelovale dobrodušno. "Inteligentna ste žena, gospođice Norman. Ne moram vam sve crtati. Trebate novac, a ja trebam informacije o aktivnostima gospodina Shalika koje se na bilo koji način odnose na gospodina Maxa Kahlenberga iz Nataala."

Natalie se ukoči.

Tijekom nekoliko prethodnih dana doznala je, iz na-žvrljanih zabilješki koje su ostajale na Shalikovu stolu i nepovezanih dijelova razgovora između njezina poslodavca i Sherborna, kako se nešto važno planira u vezi s čovjekom po imenu Max Kahlenberg. To joj ime sve do tog trenutka nije puno značilo. Svu Shalikovu privatnu korespondenciju pretipkavao je Sherborn. Njezina dužnost je bila da se brine za Shaliko-ve sastanke, ručkove i večere, da bude domaćica njegovih zabava, te da servisira stotinu i jednu osobnu potrebu koja je olakšavala život njezina poslodavca.

"Mislim da vam neću moći pomoći", rekla je razočarano. "Isključena sam iz većine poslovnih djelatnosti gospodina Shalika. Ali načula sam ponešto o čovjeku po imenu Kahlenberg."

Burnett se osmjehnuo.

"Tu vam mogu izaći u susret, gospođice Norman. Vaš će zadatak biti nevjerojatno jednostavan. Da pojasnim.." Dvadesetak minuta kasnije prihvatila je iz njegovih ruku plastičnu vrećicu u kojoj se nalazio minijaturni kazetofon, šest posebnih audiovrpca i specijalni mikrofon za prisluškivanje.

71

"Količina novca koju ću vam moći isplatiti, gospođice Norman, ovisit će, naravno, o kvaliteti onoga što snimate. U svakom slučaju, ukoliko vam doista hitno treba deset tisuća funta, a pod uvjetom da mi dostavite zanimljive podatke, mislim da neće biti nikakvih problema." Sada, osam dana kasnije, nalazio se u njezinu stanu, a njegovo debeljuškasto, ružičasto lice zračilo je smiješkom. "Draga moja gospođice Norman. Čemu tolika žurba?" Tri dana Burnettov skriveni kazetofon vrijedno je bilježio Shalikove razgovore.

Prethodnih osam dana Flash je spavao s njom uvodeći ju u tehnokolorni svijet erotike o kakvome ranije nije mogla ni sanjati. Obećala mu je novac i on joj je bio spreman služiti. Svake noći, u tami njezine spavaonice, uvjeravao se u to. "Imam podatke koji se tiču gospodina Kahlenberga. Znam da ih želite čuti", rekla je Natalie. Whisky koji je popila činio ju je neopreznom i hrabrom.

"Izvršno." Burnett prekriži punašne noge. "Da čujem." "Gospodin Shalik planira ukrasti gospodinu Kahlen-bergu prsten princa Borgie",

rekla je Natalie. "Posjedujem tri vrpce na kojima se nalaze detaljni planovi cijele operacije." "Prsten princa Borgie?" Burnett je bio iznenađen. "Znači, to ga zanima? Moje čestitke, gospođice Norman. Da čujem vrpce."

Zavrtjela je glavom.

"Želim deset tisuća funta u novčanicama po sto funti prije negoli vam predam trake, gospodine Burnett."

Njegovo osmijeh ispari..

"Gospođice Norman, to ne dolazi u obzir. Kako uopće mogu znati da ste nešto snimili na vrpca? Moram ih najprije čuti. Budite razumni."

72

Unaprijed je pripremila kazetofon i dozvolila mu je da poslušati tri minute razgovora između Shalika i Garrvja Edwardsa. Shalik je govorio: "Večeras će vam sve biti razjašnjeno. Nećete biti sami. Rizik i odgovornost dijelit ćete s drugima. Ono što sad želim znati je to jeste li spremni raditi za mene tri tjedna za devedeset tisuća dolara." Natali pritisnu puce i vrpca se zaustavi.

"Ali nitko još nije spomenuo gospodina Kahlenber-ga", istaknuo je Burnett pohlepno gledajući kazetofon. "Kad mi donesete novac, čut ćete ostatak. Ne ranije." Promatrali su se nekoliko trenutaka. Burnett je shvatio da Natalie neće popustiti. Ustao je i prisjetio se kako je Maxu Kahlenbergu deset tisuća funta isto što i funta engleskom premijeru.

Dva sata kasnije, Burnett, kojem je subota sad već posve propala, vratio se s novcem. Preslušao je sve vrpce, crven u licu i šokiran njihovim sadržajem. Postao je svjestan kako je trake dobio vrlo jeftino.

"Izvršno, gospođice Norman", rekao je dok je ona premotavala vrpca. "Zaista izvršno. Zaradili ste svoj honorar. Svaku sljedeću informaciju koju mi dostavite dobro ću platiti." "Neće biti sljedeće informacije", rekla je Natalie. Lice joj je bilo blijedo. Izraz gađenja zbunio je Burnetta. Bacila mu je maleni kazetofon. "Nosite to sa sobom!"

"Gospođice Norman!"

"Nosite ga! Nosite!" vrisnula je. Bojeći se kako bi mogla prirediti scenu, Burnett zgrabi uređaj i tri vrpce, te požuri iz stana. Tek u

dizalu dosjetio se da je u stanu zaboravio skupocjeni mikrofon za prislušivanje. Razmišljao je o tome da se vrati po njega, ali izraz na njezinu licu bio je divlji i upozoravao ga je da se ne vraća. Mikrofon će pokupiti iza vikenda kad se sve malo smiri.

Tri sata kasnije Flash je stigao u njezin stan. Već se čuo s Burnettom koji mu je javio da ga čeka novac.

Uzbuđen što će se dočepati tako velike svote smotao je nekakvoga komada, djevojku koju je sreo u kafiću Billy Walker. Iz kafića su prosljedili ravno u njezin krevet. S Natalie je sve bilo gotovo. S deset tisuća funta u džepu i uz njegovu spretnost sljedeće odredište bilo mu je Dublin. Bio je pomalo iznenađen kad ju je zatekao kako sjedi u fotelji, blijeda lica, uzdrhtala i uplakana.

"Koji ti je sad?" pitao je, razmišljajući o tome koliko je zapravo ružna. Obrisala je oči i ispravila se.

"Imam novac, Flash."

Ušao je u stan. "Imaš? Pa što onda cviliš? Trebala bi bit' sretna."

"Juda nije bio sretan. Objesio se."

Flash jedva da je znao tko je taj Juda. Nije baš bio siguran, ali je znao da nije bio neki pozitivac.

"O čemu trabunjaš? 'Ko se vješa?"

"Nema veze. Ne bi me razumio. Jesi li gladan?"

Obrisao je usta dlanom.

"Gdje je lova?"

"Nisi gladan? Kupila sam ti odrezak."

"Ma, boli me za odrezak! Gdje je lova?"

Pogledala ga je iznenađeno. Njegovo mlado, mršavo lice nije više skrivalo pohlepu.

Nesigurno je ustala i otišla do ormara. Donijela mu je uredno složene novčanice.

Srce joj se stegnulo dok je promatrala kako miluje novčanice. To nije mogao biti čovjek kojeg je tako očajnički voljela, koji joj je otvorio skrivena vrata njezina života. Ta pohlepna, surova mlada životinja koja je milovala novčanice na isti način na koji je ranije dodirivala njezino tijelo.

"Jesi li zadovoljan?"

74

Nije obraćao pažnju na nju. Trpao je svežnjeve u džepove. "Što

radiš?" pitala je kriješćim glasom. Nabio je zadnji svežanj novčanica u džep i pogledao ju

"Gibam odavde. Eto što radim."

"Hoćeš reći da sada kada si dobio novac mene više ne želiš?" "A 'ko bi te htio?" Uperio je kažiprst u nju. "Dat ću ti besplatan savjet. Od sad, mala, drži noge čvrsto skupa. To je tvoj problem. Sama si iskopala jamu i pala u nju" rekao je, okrenuo se i otišao.

Natalie je ostala ukopana na mjestu, ruku prekriženih na prsima, dlanova oslonjenih na prsni koš ispod kojeg je srce sve sporije otkucavalo. Osluškiivala je šum lifta koji se spuštao u prizemlje, odnoseći ga zauvijek iz njezina života. Polako je prišla stolcu i sjela. Ostala je tako dok je kazaljka na satu obilazila svoj beskrajni krug obilježavajući sate koji su prolazili. Kad je svjetlo počelo gasnuti, ustala je i protegnula duge, elegantne noge. Mozak joj je polako počeo raditi. Uostalom, rekla je sebi, zašto bi on mario? Trebala sam predvidjeti da će se to dogoditi. Zaklopila je oči. Njezin nedostatak šarma i njezina potpuna prosječnost, bili su sada izraženiji više no ikada. Shvatila je kako je cijelo vrijeme zapravo znala kako će sve završiti. Čekala je, molila se i nadala da će se dogoditi čudo, no ovo nije bila godina čuda. Ne za nju.

Razmišljala je o dugim, usamljenim noćima koje su bile pred njom. Znala je kako joj je savjest zauvijek obilježena izdajom koju je počinila. Odvratni čin nelojalno-sti na koji se odlučila samo da zadrži Flasha. Zašto nastavljati, pitala se. Ne možeš živjeti sa sobom nakon svega. Zašto nastavljati?

Zaputila se u kuhinju, hodajući polako poput mjese-čarke. Pronašla je mali, oštri nož za povrće. Ponijela ga je sa sobom, zaključala ulazna vrata i otišla u kupaonicu. Pustila je vodu u kadu i čekala, kao u nekoj crnoj izmaglici omarnljenosti, sve dok se kada nije napunila mlakom vodom. Skinula je cipele i zakoračila u vodu. Njezina plisirana suknja raširi se poput balona. Osjećala je umirujuću toplinu vode kako natapa odjeću i miluje njezino izmučeno tijelo.

Ležala je mirno. Hoće li boljeti? Govorili su kako je to najjednostavniji način umiranja. Stisnuvši zube čvrsto je prešla oštricom noža preko lijevoga zgloba ruke. Duboko je zasjekla i s mukom suspregnula vrisak. Nekoliko trenutaka je promatrala vodu koja ju je okruživala. Voda je postajala ružičasta, a potom sve tamnija. Sklopila je oči.

Ležala je razmišljajući o Flashu i njegovu privlačnu licu i njegovoj crnoj, kovrčavoj kosi i prekrasnom, mišićavom tijelu. Potom je polako pustila da iz nje isteče život koji više nije imao smisla.

Četvrto poglavlje

Amro Shalik se u ured vratio u ponedjeljak, oko osam i trideset. Sherborn ga je dočekaao. Izvijestio ga je o Fen-nelovu bijegu u Pariz. Objasnio je okolnosti bijega, a Shalik ga je sjedeći za stolom strijeljao pogledom.

"Nadam se kako sam postupio ispravno, gospodine. Da sam vas mogao kontaktirati, svakako bih to učinio."

Shalik je proveo frustrirajući vikend na selu, u društvu skupocjene prostitutke. Nije to namjeravao oglašavati Sherbornu. Njegov gnjev je bio još pojačan.

"No, otišao je. Ništa nije rekao o Kahlenbergovu sefu?" "Ne, gospodine. Klisnuo je poput rakete."

Shalik je imao osjećaj kako će ovo biti crni ponedjeljak. Da je znao kako se tri audio vrpce s razgovorima o Borgijinom prstenu već nalaze u posjedu Maxa Kahlen-berga, ovaj ponedjeljak ne bi smatrao crnim već katastrofalnim. Ali nije znao.

Iznerviran i bijesan održao je sastanak u devet i trideset. Objasnio je Gaye, Garrvju i Kenu Jonesu kako je Fennel morao ranije krenuti za Pariz.

"Nema potrebe ulaziti u detalje", rekao je. "Gospodin Fennel otputovao je naglo, pa nije imao prilike iznijeti svoje mišljenje o Kahlenbergovim sigurnosnim mjerama. Vjerujem kako će vam sve pojasniti kad se nađete u hotelu Rand International. Danas imam puno posla, te ne vidim razloga razvlačiti sastanak više no što je potrebno." Pogledao je Garrvja. "Jeste li proučili zemljovide koje sam vam dao?"

"Da. Neće biti problema", rekao je Garry. "Snaći ću se." "U tom slučaju operacija je u vašim rukama. Ja sam svoj dio obavio najbolje što sam mogao. Ostalo je na vama. Krenut ćete večeras. U Johannesburg ćete stići sutra ujutro." Oklijevao je nekoliko trenutaka, a potom nastavio. "Mislim da je fer upozoriti vas: Fennel je opasan kriminalac, ali iznimno važan za uspjeh ove operacije." Pogledao je Garrvja u oči. "Čini se da ste sposobni brinuti se o sebi. Zato od vas tražim da se jednako pobrinete za gospođicu

Desmond."

"Bit će mi zadovoljstvo", rekao je tiho Garry.

"Amro", nestrpljivo je rekla Gay. "Znaš da se mogu sama zaštititi. Zašto se toliko uzbuđuješ?"

"Muškarci se uvijek uzbuđuju zbog lijepih žena. Ja nisam iznimka", rekao je Shalik sliježući debeljuškastim ramenima. Ponovno je pogledao Garrvja. Ovaj samo kim-ne glavom. "Pa, bon vovage i puno uspjeha. Sherborn će se pobrinuti oko zrakoplovnih karata i ostalih detalja."

Trojka je napustila kancelariju, a Shalik potraži listu sastanaka koju mu je Natalie redovito pripravljala i ostavljala na stolu. Nije ju mogao pronaći. Ponovno pomisli kako će ovaj ponedjeljak biti više nego naporan. Bijesno uđe u njezin ured. Natalie nije sjedila za svojim stolom, na mjestu gdje je bila svakoga jutra protekle tri godine. Pogledao je na sat. Bilo je već deset sati. Vratio se u ured i pozvao Sherborna. "Gdje je gospođica Norman?"

"Nemam pojma, gospodine", ravnodušno je odvratio Sherborn.

Shalik ga prostrijeli pogledom.

"Saznaj! Možda je bolesna. Nazovi ju!"

Telefon zazvoni. Shalik nestrpljivo dade znak Sherbornu da se javi. Sherborn je podigao slušalicu i nadmenim glasom najavio: "Kancelarija gospodina Shalika." Nakon nekoliko trenutaka ponovno je progovorio. Ovaj put glas mu je posve splasnuo. "Tko? Što ste rekli?"

Shalik ga ljutito pogleda, a zatim se ukoči. Sherborn je probljedio. Oči su mu odavale zabrinutost. "Pričekajte." "Narednik Goodvear iz Specijalnog odjela želi razgovarati s vama", rekao je.

Pogledali su se. Shalikove misli brzo se usmjereše na tri rizične novčane transakcije koje je proveo nedavno. Iz Engleske je ilegalno iznio više od devet stotina tisuća funta. Je li Scotland Yard mogao ući u trag toj operaciji? Osjetio je kako mu se znoje dlanovi.

Nastojeći zadržati mirnoću glasa, i ne gledajući Sherborna, rekao je: "Reci mu neka dođe gore."

Tri minute kasnije Sherborn je otvorio vrata visokom i krupno građenom muškarcu, pronicljivih očiju, usta širokih poput mišolovke i čeljusti oblikovanih kao pramac bojnog broda.

"Uđite, gospodine", rekao je Sherborn i sklonio se u stranu.
"Gospodin Shalik će vas odmah primiti."

Narednik Goodvear ušao je u ured. Zagledao se u Sherborna i podigao gustu obrvu.

"O, haj, George. Mislio sam da si mrtav."

"Ne, gospodine." Sherbornovo lice oblije znoj.

"Kakva šteta. Kloniš li se nevolja?"

"Svakako, gospodine."

Narednik Goodvear uvježbanim pogledom prouči ured Natalie Norman.

"Lijepo ti je ovo gnjezdašce, George. Puno bolje od zatvora Pentonville."

"Da, gospodine."

Sherborn otvori vrata Shalikova ureda.

Narednik je dugi trenutak prodorno zurio u Sherborna, a potom ušao u ured.

Shalik podigne pogled s dokumenata što ih je ras-prostro pred sobom. Promatrao je policajca koji je polako prilazio stolu.

"Narednik Goodvear?"

"Da, gospodine."

Shalik mu dade znak da sjedne.

"Sjednite, narednice. O čemu je riječ?"

Goodvear se smjesti u stolac i pogleda Shalika kamenim pogledom koji je u većine ljudi odmah izazivao nelagodu. Shalikovo lice savršeno je skrivalo nervozu.

"Vjerujem kako je gospođica Norman radila za vas?" Shalik iznenađeno kimne glavom.

"To je točno. Jutros nije došla na posao. Je li joj se što dogodilo?"

"Umrla je u subotu uvečer", rekao je Goodvear ravnodušnim policijskim glasom. "Samoubojstvo."

Shalik se ukoči. Užasno se bojao smrti. Nekoliko trenutaka je bio posve paraliziran. Potom njegov tvrdokorni

mozak ponovno profunkcionira. Tko će je nadomjestiti? Tko će sada brinuti o njegovim potrebama? Činjenica da je Natalie mrtva bila mu je posve nevažna. Činjenica da se u protekle tri godine pouzdao u nju da brine o svim njegovim obvezama i prohtjevima bila je puno značajnija.

"Strašno mi je čuti tako užasne vijesti." Posegnuo je za cigarom i zastao da joj odsječe vrh. "Zna li policija koji joj je bio motiv?"

Kakav ledeni kujin sin, pomisli Goodvear. Njegovo policijsko lice nije odavalo osjećaj gađenja.

"Zbog toga sam ovdje, gospodine. Nadao sam se da ćete mi vi to moći reći."

Shalik je zapalio cigaru i otpuhnuo bogat, mirišljavi dim. Zavrtio je glavom.

"Žao mi je, ali ne znam gotovo ništa o gospođici Norman. Gotovo ništa. Bila je efikasna radnica. Radila je za mene tri godine." Nagnuo se naprijed i pažljivo pogledao Goodveara. "Vrlo sam zauzet čovjek, narednice. Nemoguće mi je zanimati se za privatne živote ljudi koji rade za mene."

Goodvear iz džepa sakoa izvadi maleni predmet i spusti ga na stol pred Shalika.

"Znate li što je ovo?"

Shalik pažljivo prouči predmet koji je izgledao poput krupne kvačice za papir, kvačice kakva se rabi za povezivanje debelih svežnjeva papira.

"Kvačica za papir", rekao je grubo. "Nadam se da imate dobar razlog pitati me takve stvar, narednice. Oduzimate mi dragocjeno vrijeme."

"O, imam itekako dobar razlog." Goodvear se nije dao zbuniti jetkošću Shalikova prigovora. "Koliko znam, gospodine Shalik, bavite se poslovima koji bi mogli zanimati konkurentske tvrtke."

Shalikovo lice stvrdne se u pokerašku masku.

"Ne bih rekao da je to vaš problem." "Ne, gospodine. Ali pomoglo bi mi da razumijem ovaj predmet." Goodvear prstom gurne kvačicu. "Što hoćete reći?"

"Ovaj predmet koji, kako sami kažete, nalikuje kvačici za papir zapravo je vrlo osjetljiv mikrofoni. Posjedovanje takvih mikrofona zabranjeno je. Smiju ga koristiti samo državne službe ovlaštene za prisluškivanje. Drugim riječima, gospodine, ova stvarčica špijunska je naprava."

Shalik je zurio u kvačicu osjećajući kako mu se krv ledi u žilama.

"Ne razumijem", rekao je.

"Mikrofon je pronađen u stanu gospođice Norman", objasnio je

Goodvear. "Srećom, detektiv koji je istraživao njezinu smrt bio je dovoljno pametan da prepozna o čemu se radi. Mikrofon je prosljeđen Specijalnom odjelu. Zbog njega sam ovdje."

Shalik obliznu suhe usnice. "Ne znam ništa o tome." "Jeste li ranije imali prilike vidjeti ovaj predmet?"

"Ne bih rekao. Kako mogu biti siguran?" Nastojeći suzbiti paniku, Shalik pokaže dokumente nagomilane na stolu. Svaki od predmeta bio je učvršćen sličnom kvačicom za papir. "Moguće je. Doista ne znam."

"Za korištenje ovakvoga mikrofona", rekao je Goodvear podižući kvačicu sa stola i spremajući ju u džep. "Potrebno je da uređaj za snimanje bude u neposrednoj blizini. Je li gospođica Norman posjedovala kazetofon? Mogu li pretražiti njezin stol?"

"Naravno." Shalik ustane i povede narednika u manju prostoriju, do stola Natalie Norman. "Ovdje je radila." Goodvear brzo i temeljito pretraži stol. Zavirio je u kabinete za dokumente, te u ormar u kojemu je Natalie držala kaput. "Ništa." Okrenuo se Shaliku. "Imate li razloga misliti kako vas je gospođica Norman špijunirala?"

"Nikako."

"I kažete da ne znate ništa o njezinom privatnom životu? Koliko sam uspio doznati, živjela je s nekim mladićem. Nekoliko svjedoka vidjelo ih je kako zajedno ulaze u njezin stan. Znate li što o tome?"

Shalikovo lice odavalo je zapanjenost.

"Ne mogu vjerovati. Ipak, ako vi tako tvrdite. Ne, ne znam ništa o tome."

"Nastavit ćemo s istragom, gospodine. Možda ću vas ponovno trebati."

"Obično sam ovdje."

Goodvear krene prema vratima, pa zastane.

"Još jedna sitnica. Ne znam jeste li svjesni kako je vaš sluga George Sherborn osuđivani krivotvoritelj?"

Shalikovo lice bilo je bezizražajno.

"Da, znam to. Sherborn se preobratio. Iznimno sam zadovoljan njegovim uslugama."

Goodvearove hladne, policijske oči zurile su u njega. "Mislite da se mogu preobratiti?" upitao je i otišao. Shalik sjedne za stol. Izvadio je maramicu i obrisao vlažne dlanove. Razmišljao je.

Je li mikrofon ikada bio na njegovu stolu?

Što ako jest? Je li ta bljedolika kuja snimala njegove poslovne tajne? Razmišljao je o rizičnim novčanim transakcijama. Tu su, zatim, bili povjerljivi podaci što mu ih je proslijedio britanski državni rizničar, a koji su četvorici njegovih klijenata donijeli prava bogatstva. Informacije o predstojećem spajanju tvrtki koje mu je prosljedila pohlepna tipkačica. Lista mogućnosti bila je beskrajna. Ako je doista skrila mikrofon u njegov stol, koliko je planova za operacije zabilježila na audiovrpce? Ne treba zaboraviti operaciju Kahlenberg. Možda je snimala samo nju?

Zgužvao je maramicu u kuglicu. Lice mu je odavalo bijes. Gdje je bio kazetofon? Možda ju je netko nagovarao, a ona je odustala u pola posla. Možda je, pomisli, donijela mikrofon, a zatim se predomislila u vezi sa snimanjem. Takvo što bi joj se sigurno gadilo. Bila je neurotična. Moguće je kako se radije odlučila na samoubojstvo nego na izdaju. Ali, s druge strane, pretpostavimo da je snimala razgovore o prstenu kneza Borgie. Što ako je snimak razgovora već na putu prema Kahlenbergovu posjedu?

Naslonio se u fotelju, zamišljeno zagledan u zid na suprotnom kraju sobe. Mozak mu je munjevito kalkulirao. Treba li ih upozoriti?

Procjenjivao je rizik. Tri muškarca su bili potrošna roba. Bilo bi šteta izgubiti Gaye Desmond. Uložio je puno truda pronaći ju, ali na kraju krajeva, rekao je sebi, Gaye nije jedina žena na svijetu. Što će učiniti ako ih sada upozori da je operacija možda već razotkrivena? Odustati? Njegova nagrada za povrat prstena trebala je iznositi milijun dolara, plus troškovi. Namrštio se. Bila je to previsoka svota da bi se od nje tek tako odustalo. U ovakvoj situaciji, rekao je sebi, najvažnije je sačuvati živce i nadati se kako ona mrtva kuja nije snimila ništa.

Odlučio je čekati i vidjeti što će se dogoditi.

Posegnuo je za poštom. Njegov disciplinirani um već je nekoliko minuta kasnije potisnuo sjećanje na Goodvea-rov posjet, kao i svaku pomisao da Kahlenberg možda već zna kako se priprema krađa prstena.

Charles Burnett kraljevski je uplovio u svoj ured. Dobro je ručao dimljenog lososa i patku u narančinu sosu. Osjećao se sito i zadovoljno.

Tajnica mu je uručila šifriranu poruku koja je pristigla nekoliko minuta ranije.

"Hvala vam, gospođice Morris", rekao je Burnett prigušujući podriganje. "Pobrinut ću se za to."

Sjeo je za stol i otključao ladicu. Izvadio je malenu knjižicu koja je sadržavala ključ Kahlenbergove šifre. Nekoliko minuta kasnije poruka je bila dešifrirana:

Zadovoljan. Posjetitelji će biti toplo dočekani. Položio sam na vaš švicarski račun 20.000 dionica tvrtke Ho-neywell. K. Burnett pozove gospođicu Morris i upita kako stoje dionice Honeywella. Ubrzo je dobio odgovor kako im je vrijednost porasla tri boda.

Burnett je bio izuzetno zadovoljan sve dok se nije javio bivši inspektor Parkinson.

"Mislio sam da bih vas trebao obavijestiti: Natalie Norman, tajnica gospodina Shalika, pronađena je u svom stanu mrtva. Samoubojstvo."

Burnett je zanijemio.

"Jeste li još na liniji, gospodine?"

Pribrao se. Znači, bio je u pravu, djelovala je kao neurotična osoba. Sada je mogao biti siguran u to.

"Zašto si mislio da bi me to trebalo zanimati, Parke-ru?" pitao je trudeći se da mu glas zvuči odrješito.

"Pa, gospodine, zbog mladoga Flasha Jacksona. Sastajao se s njom. Mislio sam da vam treba javiti. Ispričavam se ako sam pogriješio."

Burnett je duboko uzdahnuo.

"Jackson ju je posjećivao? Vrlo neobično. Hoće li biti umiješan?"

"Sumnjam. Jackson je sinoć otputovao za Dublin. Policija ima njegov opis, ali Dublin je sigurno mjesto za njega." "Dobro. Pa, hvala Parkins. Vrlo zanimljivo." Burnett je mogao zamisliti Parkinsovo lisičje lice ozareno nadom. "Obavijest će biti nagrađena na uobičajen način."

Sjedio je nekoliko minuta razmišljajući. Sjetio se skupocjenog mikrofona što ga je zaboravio u stanu Natalie

8/1

Norman. Nekoliko trenutaka dvojio je, a potom zaključio kako ga nitko neće uočiti. Vjerojatno je već bačen s većinom stvari u stanu.

Parkins mu je ipak uspio pokvariti poslijepodne.

Predvorje hotela Rand International bilo je ispunjeno grupom bučnih američkih turista koji tek što su pristigli autobusom. Prostor je bio zakrčen nasmijanim i uzbuđenim ljudima i šarenom prtljagom. Zamotani u prozirne kišne kabanice vrzmali su se posvuda dovikujući se, posve nesvjesni graje koju su stvarali. Predvorje je odjekivalo povicima: "Joe, jesi li vidio moju torbu?" "Vražja kiša u Africi, pa gdje je to sunce?" "Za Boga miloga, uzalud se nerviraš, Matha! Kovčezi su još u autobusu!" "Hej, mama, ovaj tip traži naše putovnice!" Amerikanci su okupirali Rand International i cjelokupno ljudstvo hotela, bijelo i obojeno, nosilo se s najezdom. Lew Fennel sjedio je u blagovaonici, s kiselim izrazom na licu, promatrajući scenu.

Kiša nije prestajala. Bantui, zaklonjeni kišobranima, zastajali su pred velikim staklenim vratima hotela zureći u uskomešanu masu. Nasmijali bi se, pa bi požurili dalje. Bilo je među njima bosonogih, utegnutih u pohabana eu-ropejska odijela, te žena glava umotanih šarenim rupcima i odjevenih u haljine živih boja.

Fennel je pušio i promatrao posljednje Amerikance koji su dizalima bučno kretali prema svojim sobama. Već je trideset i šest sati bio u Johannesburgu. Nervozno je proveo pola dana u Parizu čekajući let za Južnu Afriku. Sada se, prvi put u više od mjesec dana, osjećao opuštenim i sigurnim. Moroni i policija ostali su daleko za njim.

Pogledao je na sat i promeškoltio se tražeći ugodniji položaj za svoje krupno tijelo.

Crni Cadillac zaustavi se pred ulazom u hotel. Fennel je naglo ustao kad je opazio kako se iz vozila pomalja svjetlokosa glava Gaye Desmond. Djevojka je potrčala kroz kišu i ušla u hotel.

Deset minuta kasnije trojka mu se pridružila u sobi na osamnaestom katu.

Fennel je bio neobično uslužno raspoložen.

"Pretpostavljam kako biste se najprije htjeli odmoriti", rekao je poslužujući pića iz sobnoga hladnjaka. "Ali prije negoli se razidete, htio bih vam objasniti što možemo očekivati u Kahlenbergovoj kući. U redu?"

Garry protegne široka ramena. Transkontinentalni let od osamnaest sati stajao ga je grčeva u leđima. Pogledao je Gaye.

"Da ga poslušamo, ili se želiš prije okupati?"

"Da čujemo", rekla je Gaye i naslonila se u fotelju. Otpila je gutljaj gina i tonika što joj je pripremio Fennel. "Nisam toliko umorna."

Fennelove oči opasno se suziše. Znači, Edvvards je preuzeo zaštitnički stav naspram ljepotici koju je već odabrao za sebe. "Pa, odlučite se već jednom!" rekao je ljutito. "Hoćete li poslušati ili ne?"

"Rekla sam da ćemo slušati", rekla je Gaye odmjeravajući ga hladnim pogledom. "O čemu se radi?"

"Radi se o fakturama što sam ih dobio od Shalika. Sad točno znam što nas čeka." Fennel otpije malo viskija. "Siguran sam da je muzej izgrađen pod zemljom. Kahlenbergu je brodskom pošiljkom dostavljeno dizalo. Budući da znamo kako zgrada nema katova, nego je prizemnica, lift može voditi samo pod zemlju. Razumijete?"

"Nastavi", rekao je Garry.

"Faktura navodi šest kamera i monitor. Po tome zaključujem da se muzej sastoji od šest prostorija koje čuvari kontroliraju s jednog mjesta, vjerojatno negdje u kući. Pritiskom na puce čuvar mijenja izbor kamere, ali ne

može kontrolirati sve prostorije odjednom." Fennel zapali cigaretu, te nastavi: "Poznajem taj sigurnosni sustav. Slabost mu je da čuvar može zadrijemati, ili čitati novine, ili otići na zahod. No prije nego krenemo u akciju, moramo znati čini li išta od toga. Također moramo saznati je li na straži i tijekom noći. To je tvoj posao." Debeli kažiprst uperio je prema Garrvu.

Garry kimne glavom.

"Vrata muzeja također su navedena u fakturi. Izrađena su od masivnog čelika. Radio sam za Bahlstrom, pa dobro poznajem njihovu opremu. Vrata imaju vremenski mehanizam. Kad je mehanizam namješten na određeno vrijeme otvaranja i zatvaranja, nitko na zemlji, osim Bahlstroma, ne može ih otvoriti u drugo vrijeme." Fennel se naceri. "Osim mene. Znam kako srediti vremensku bravu. Ja sam je pomogao konstruirati. Sada dolazimo do dijela za koji ćeš se ti morati pobrinuti." Pogledao je Garrvja.

"Dizalo je nezgodno. Posao ćemo obaviti noću. Moram znati je li dizalo izvan pogona tijekom noći. Moram znati je li struja isključena. Ako dizalo noću ne radi, ne vidim kako ćemo se spustiti do muzeja."

"Budimo za trenutak pesimisti", rekao je Garry. "Recimo da je struja

isključena."

"Morat ćeš ju uključiti ili smo propali."

Garry napravi grimasu.

"Postoji mogućnost da uz dizalo imaju i stube."

"Moguće je", potvrdio je Fennel. "To moraš doznati. Najvažnije je da prikupiš što je moguće više informacija čim uđeš u zgradu. Još jednu stvar o kojoj me moraš obavijestiti je kako ću ući u zgradu. Kroz vrata ili prozor? Kakvo je osiguranje? Sve to ovisi o tebi. Sve informacije ćeš mi dojaviti putem radija kako bih se mogao pripremiti."

"Ako se podaci mogu pribaviti, ja ću ih pribaviti."

87

Fennel je dovršio piće.

"Ako ne uspiješ, ništa od posla. Tako stoje stvari." Gaye ustane. Izgledala je senzacionalno ljupko u pamučnoj haljini boje neba. Tkanina se privijala uz njezinu figuru. Muški trojac ju je promatrao.

"Pa, napuštam vas. Idem se okupati. Treba mi sna. Nisam ni oko sklopila u avionu."

Pozdravila ih je i napustila sobu. Garry se protegnuo i zijevnuo.

"Kidam i ja. Osim ako sam vam potreban."

"Ne." Fennel pogleda Kena. "Kako stojimo s opremom? Je li sve spremno?"

"Mislim da je sve spremno. Otuširat ću se, pa idem provjeriti. Moj prijatelj sve organizira. Iz Londona sam mu poslao faks sa spiskom potrebne opreme. Otići ću do njega da vidim je li sve pribavio. Hoćeš li poći sa mnom?"

"Zašto ne? Otuširaj se i dođi po mene."

Garry i Ken su krenuli prema svojim sobama. Svi su bili smješteni na osmom katu. Imali su pristojne sobe s klima uređajem i pogledom na grad.

"Pa, vidimo se", rekao je Garry zastajući pred vratima sobe. "Moglo bi biti frke."

Ken se iskezi. Garry je već naučio da je Ken bio neizlječiv optimist.

"Nikad se zna. Možda će ići glatko. Gibam u kadu", rekao je i zviždućući produžio prema svojoj sobi.

Sat kasnije došao je po Fennela. Fennel je kažnjavao bocu viskija. Bio je rumen u licu.

"Idemo?" pitao je Ken naslonjen na dovratak.

"Može", rekao je Fennel, dovršio bocu i ustao. Krenuli su prema dizalu.

"Moj kompa ima mehaničarsku radionicu u ulici Plein", objasnio je Ken dok se dizalo spuštalo u prizemlje. "Nije daleko. Možemo i pješice."

Probili su se kroz novu skupinu Amerikanaca koja je upravo pristigla. Buka je bila nepodnošljiva.

"Zašto su Ameri tako bučni?" pitao je Ken dobronamjerno. "Misle li da su svi oko njih gluhi?"

Fennel progundā: "Nemam pojma. Možda ih kao klince nitko nije učio da drže jezik za zubima."

Zastali su pod nadstrešnicom pred vratima hotela gledajući kišu koja je bombardirala ulicu Bree.

"Ako ovako bude padalo u planinama Drakensber-ga, nadrapali smo", rekao je Ken podižući ovratnik jakne. "Idemo. Ako se već moramo smočiti, ovo će biti dobar trening." Povijeni pod kišom koja ih je zalijevala brzo su stigli do ulice Plein.

Sam Jefferson, vlasnik mehaničarske radionice bio je visok, mršav, postariji čovjek, ugodna lica, osutog pjegi-cama. "Haj, Ken! Kako je bilo na putu?"

Ken je odvratio kako je sve bilo u redu, a potom je predstavio Fennela. Jeffersonov smiješak ponešto je splasnuo dok su se rukovali. Bio je pomalo uplašen ledenim, surovim izrazom Fennelova lica. Fennel mu se nimalo nije svidio.

"Sve sam priredio", rekao je okrećući se ponovno Ke-nu. "Provjerite sami. Ako sam što zaboravio, samo mi reci. Ispričajte me sada, moram srediti jedan mjenjač." Kim-nuo je glavom i uputio se nazad do dvojice Bantua koji su stajali kraj Pontiacu podignutoga dizalicom. Ken je poveo Fennela do manje prostorije u garaži. Tamo je bio parkiran Land Rover. Bantu je čučao kraj vozila, češući zglob na nozi. Kad je ugledao Kena, uspravio se i široko osmjehnuo otkrivajući velike zube.

"Sve okej, šefe", rekao je i protresao Kenovu ruku. "Ovo je Joe", rekao je Ken. "Sam i on sredili su opremu koju trebamo za put."

89

Fennel nije trpio crnce. Namrštio se nasmijanom Bantuu, progundao

nešto nerazgovijetno i udaljio se. Došlo je do kratke i neugodne pauze. Ken reče: "Pa, Joe, da vidimo što ste vas dvojica skuhalo."

Bantu je prišao Land Roveru i skinuo ceradu koja je prekrivala prednji dio vozila. "Sredio sam ga, kak' si re-k'o, šefe."

Na prednji dio vozila bio je zavaren veliki metalni bubanj. Na bubanj je bila namotana duga čelična sajla. Ken je proučio uređaj, provjerio varove i zadovoljno kimnuo glavom. "Koji je to vrage?" pitao je Fennel pokazujući predmet na braniku vozila.

"Vitlo", objasnio je Ken. "Putovat ćemo kroz prilično surov kraj. U trenu možemo zaglaviti u blatu. Putovi kroz Drakensberg postaju pakleni za vrijeme kišne sezone. Vitlo će nam pomoći da se sami iščupamo." Izvukao je maleno sidro iz Land Rovera. "Ako zaglavimo, samo trebamo zakačiti sidro za korijen najbližeg drveta i izvući se iz blata."

"Ceste su toliko gadne?"

"Nemaš pojma! Bit će ovo zabavno putovanje."

Fennel se namrštio.

"Ono dvoje idu na godišnji. Oni će letjeti."

"Ne znam baš. Otpadne li im elisa, morat će sletjeti u džunglu i to je kraj priče. Radije bih se vozio negoli letio iznad ovakvoga terena."

"Šefe..." Joe se i dalje osmjehivao, no sada nervozno, osjećajući nelagodu pod prodornim Fennelovim pogledom. Skinuo je gumiranu ceradu s dugoga stola koji je bio postavljen nedaleko Land Rovera. "O'š provjerit ovu robu?" Dvojica muškaraca prišli su opremi izloženoj na stolu. Većina opreme koju će nositi sa sobom bila je tu: četiri spremnika za vodu, pet spremnika za gorivo, četiri vreće za spavanje, moćne baterijske svjetiljke s rezervnim baterijama, dugi perforirani komadi lima predviđeni za izvlačenje iz blata, sklopivi šator, dva velika drvena sanduka i kartonska kutija.

"Uz malo sreće za cijeli posao trebat će nam pet dana i četiri noći", rekao je Ken kucajući po drvenom sanduku. "Imamo dovoljno hrane za to vrijeme." Pokucao je zatim po kartonskoj kutiji. "Ovdje je cuga. Scotch, dvije boce gina i dvadeset i četiri kartona piva. Ja nosim pušku Springfield i dvocijevku. Na putu ćemo naići na dosta divljači. Nadam se da voliš perlinke. A tek impala? Da obližeš prste! Probat ćeš but impale pečen na laganoj vatri i poslužen s umakom od čilija." Nacerio se i zakolutao očima. "Fenomenalna klopa!" "Kako stojimo s

medicinskom opremom?" pitao je Fennel. "Već je u Land Roveru. Kompletna prva pomoć. Išao sam na tečaj kad sam počinjao posao s turističkim safari

programima. Mogu se nositi sa svim: od zmijskoga ugriza do polomljenih kostiju."

"Čini se kako je sve spremno." Fennel je zapalio cigaretu i ispuhao dim kroz nosnice. "Sve što trebamo ponijeti naše su osobne stvari."

"Što je manje moguće. Samo odjeću za presvući se." "Imam torbu s opremom." Fennel se oslonio na Land Rover. "Teška je, ali bez nje od posla neće biti ništa."

"Slobodno je ponesi, ali ti ćeš je šlepati okolo."

"Pa rekao si da se vozimo, zar ne?"

"Jedan dio puta vjerojatno ćemo morati prevaliti pješice. Čak i uz vitlo postoji mogućnost da Land Rover definitivno zaglavi. U tom slučaju morat ćemo pješačiti."

"A da povedemo kmicu sa sobom?"

"Gledaj, prijatelju: pusti takve izraze." Kenovo lice se uozbiljilo.

"Ovdje ih ne zovemo kmicama. Zovemo ih Q1 domorocima, Bantuima ili neeuropljanima, ali nitko ih ne zove kmicama."

"Koga briga kako ih vi zovete?"

"Mene. I ako ne želiš probleme, počni to uvažavati." Fennel je oklijevao, pa slegnuo ramenima.

"Okej, okej, pa što onda? Zašto ne bismo povelili kakvoga domoroca, Bantua ili neeuropejskoga pasjeg skota da nam vuče proklete stvari?"

Ken ga je promatrao s neskrivenim gađenjem.

"Ne. Kada se vrati u Johannesburg, mogao bi progovoriti o našoj operaciji. Imam prijatelja koji će nam se pridružiti kod kampa Mainville. Radili smo skupa dok sam bio čuvar u rezervatu divljači. Putovat će s nama. Iz plemena je Kikuvu. Sjajan je tragač. Bez njega teško bismo igdje stigli. U ovom trenutku je na Kahlenbergovu imanju. Istražuje kako ćemo se neopazice provući kraj stražara. Posjed čuva tristotinjak Zulu stražara, ali kladim se da će moj kompanjon pronaći načina da se nepri-mijećeni uvučemo na imanje. Ali upozoravam te: on ne nosi ničije stvari, osim svojih. Dobro to zapamti."

Fennel se zagleda u njega kroz dim cigarete.

"Što je on... crnac?"

"On je Kikuvu. Obojen je."

"I kažeš da ti je prijatelj?"

"Jedan od najboljih." Ken je oštro pogledao Fenne-la. "Je li to tako teško povjerovati? Kažem ti da su Bantui najodaniji prijatelji, samo treba steći njihovo povjerenje."

Fennel slegne ramenima.

"Ti si ovdje domaćin. Ne ja. Što kažeš da se vratimo u hotel? Ožednio sam od ove proklete kiše."

"Ti kreni. Moram srediti račun za svu opremu i pobrinuti se za utovar. Naći ćemo se kasnije na večeri. Tada možemo raščistiti sve detalje operacije. Bit ćemo spremni za polazak sutra izjutra."

"Okej. Vidimo se u hotelu." Fennel je izašao iz automehaničarske radionice i uputio se ka hotelu.

Ken ga je namršteno promatrao. Slegnuo je ramenima i prišao Samu Jeffersonu koji je ležao ispod podignutoga Pontiacu.

Sastali su se nešto poslije dvadeset i jedan i trideset u restoranu Šahmat. Restoran je bio u sklopu hotela. Gaye je stigla posljednja, bila je to njezina mala privilegija, odjevena u pamučnu haljinu boje limuna. Sve muške oči u restoranu gladno su je slijedile onako kako obično slijede samo prelijepa žene.

Fennel ju je dobro proučio dok je sjedala na svoje mjesto. Osjetio je kako mu znoj klizi niz debela leđa. Upoznao je u životu mnoge žene, ali ni jedna se nije mogla usporediti s njom. Osjetio je bljesak želje kako struji kroz njega. Namjerno je ispustio ubrus i sagnuo se da ga podigne kako bi prikrio pohotan izraz lica.

"Pa, što ćemo jesti?" pitao je Garry.

Svi su bili gladni. Odlučili su se za predjelo od morskih specijaliteta i teletinu s francuskim krumpirom.

"Kako ide?" upitao je Garry Kena. Bio je svjestan Fennelove napetosti, njegova purpurna lica. Okrenuo je pogled na drugu stranu.

"Sve je pod kontrolom. Provjerili smo opremu i mislim da smo spremni. Mogli bismo krenuti sutra, ako vam to odgovara." "Zašto ne?" Garry pogleda Gaye. Kimnula je glavom. "Što prije počnemo, bit će nam lakše. Kišna sezona je započela. Postoji mogućnost da pljusкови još nisu dosegli Drakensberg. Ako jesu, Fennela i mene

čeka gadno putovanje. Dakle, ako se svi slažete, krenut ćemo sutra ujutro. Vozimo Land Rover. Neće biti udobno. Prilično smo natovareni. Pred nama je tri stotine kilometara do kampa Mainville. Helikopter nas čeka tamo." Predjelo je poslužno. Kada se konobar udaljio, Ken je nastavio: "Mainville je od Kahlenbergova posjeda udaljen po prilici četiri stotine kilometara. Helikopterom vam do tamo ne treba puno. Ostat ćete u kampu barem jedan dan kako biste Fennelu i meni dali vremena da se cestom probijemo do posjeda. Potom polijećete. Bit ćemo u stalnom radiokontaktu. Isprobao sam radiouređaje. Dobri su. Do Mainvillea ćemo stići oko podneva. Fennel i ja krenut ćemo dalje sljedećeg jutra u pet sati. Vi uzletite dan kasnije oko deset. Do Kahlenbergova posjeda biste trebali stići za sat vremena. Bolje je da ne poranite. Kako vam se čini?"

"Mislim da će biti u redu", rekao je Garry. "A helikopter? Što je s gorivom?"

"Sve je spremno. Imaš dovoljno goriva za povratni let. Helikopter je nedavno servisiran. Najbolje da se sam uvjeriš, ali po svemu što mi je rečeno, zaključujem da neće biti nikakvih problema."

"Kako izgleda Mainville?" pitala je Gaye odlažući nož i vilicu. Ken se osmjehne. "Selendra. Naredio sam da naš kamp podignu pet milja od mjesta."

Navalili su na teletinu koja je bila izvrsna. Razgovarali su o detaljima operacije. Gaye i Garry su bili svjesni kako se Fennel rijetko uključuje u razgovor, te neprekidno kriomice bulji u nju. Poslije obroka naručili su kavu, a Ken ih je zabavljao pričama. Bio je zanimljiv i zabavan pripovjedač. "Put za Mainville bi trebao biti šarolik", rekao je. "Posljednju dionicu puta ne vozimo po cesti. Vidjet ćete dosta divljači. Područje je bogato bradavičastim svinjama, impalama, bivolima, majmunima i sličnim životinjama. Mogu vam поближе pričati o njima kada ih susretnemo. Ranije sam radio kao lovočuvar u rezervatu. Vodio sam ljude u Land Roveru razgledavati životinje."

QA

"Zašto to više ne radiš?" pitala je Gaye. "To mora biti krasan život."

Ken se nasmije.

"Tako ti misliš. Životinje su bile u redu, ali klijenti su me davili. Ne

možeš tek tako odšetati u džunglu i očekivati da ćeš odmah naletjeti na zvijeri koje samo tebe čekaju. Treba biti strpljiv. Čovjek se može voziti cijeli dan, posebno tijekom kišne sezone, a da ne susretne ni jednu životinju. Klijenti se tada obično žale i krive mene. Nakon nekoliko godina to mi je dosadilo. Bio je jedan tip koji me je baš uzjahao. Uredu, doista nije imao sreću. Bila je kišna sezona, a on je htio fotografirati bivole. Kladio se s prijateljem u tisuću dolara da će se kući vratiti s fotografijama bivola. Kad ono - bivolima ni traga. Sati-, ma smo se vozili uokolo tražeći ih, ali nismo imali sreće, pa se iskalio na meni." Ken se isceri. "Pukao mi je film, pa sam ga tresnuo. Odsjedio sam osamnaest mjeseci, a kada sam izašao, nije me čekao posao."

Fennel, koji je nestrpljivo slušao priču, iznenada uskoči: "Ne znam što vas dvojica namjeravate, ali ja pozivam gospođicu Desmond da mi se pridruži u obilasku noćnih lokala." Zagledao se u Gaye, odlučna lica. "Što kažeš?"

"Vrlo lijepo od vas, gospodine Fennel, ali sutra rano ustajem. Treba mi sna." Ustala je. "Laka vam noć. Vidjet ćemo se ujutro." Izašla je iz restorana praćena pogledima kakvi su je i dočekali.

Fennel se uvali u stolac, blijeda lica i gorućih očiju. "Kakva košarica", procijedio je. "Što si, kojeg vruga, ona umišlja?"

Ken je ustao.

"Sredit ću račun, pa idem u krevet", rekao je i odšetao do konobara. Garryje tiho rekao: "Samo polako. Cura je umorna. Ja ću ići s tobom, ako baš želiš izaći."

Fennel ga nije slušao. Sjedio je nepomičan, gnjevno drhtureći, oči su mu pritom bljeskale, a boja se polako vraćala u posivjelo lice. Polako je ustao, izašao iz restorana i krenuo prema dizalu. Tresao se od bijesa.

U redu, ti kujo, razmišljao je dok su se zatvarala vrata dizala, sredit ću ja tebe! Samo da te ulovim deset minuta nasamo i sredit ću te da nećeš znati što te pogodilo.

Stigao je do sobe, zalupio vratima i strgao odjeću sa sebe. Bacio se na ležaj. Nokti mu se zabiše u dlanove, a znoj mu se slijevaao niz obraze.

Cijeli sat njegova je mašta sklapala prizore svega što će joj učiniti kad je uhvati na osami, no nakon nekog vremena erotske maštarije

su se iscrpile.

Tad se sjetio Shalikovih riječi: "Držat ćete se podalje od Gaye Desmond... Pokušajte nešto s gospođicom Des-mond i jamčim vam da će Interpol zaprimiti dosje o vama." Kako je Shalik doznao za tri umorstva?

Fennel se promeškolji. Posegnuo je za cigaretom, zapalio i zagledao se kroz prozor u osvijetljeni znak hotela.

U mislima se vratio nazad u Hong Kong. Izlazio je iz džunke na molo Wanchai kod ulice Fenwick. Vraćao se iz

krijumčarske operacije koju je poduhvatio s trojicom partnera. Bez posebnih problema iskrkali su tovar opijuma na otoku Chu Lu Kok. Fennel je imao tri tisuće dolara u džepu. Za Englesku je trebao letjeti tek za deset sati. Poslije šest dana provedenih na smrdljivoj džunki trebala mu je žena.

Kineski partneri uputili su ga kamo treba ići. Hodao je ulicom Gloucester, kroz gužvu rikši, bicikala, automobila, uličnih prodavača i bučnih Kineza sve dok nije stigao do bordela koji su mu preporučili.

Kineskinja je bila malena, kompaktna, s krupnim bedrima koja su se Fennelu odmah svidjela, ali je za posao bila zainteresirana koliko i sušena goveđa polovica. Poslužila je tek kao skladište njegove strasti i kad je sve završeno, Fennel je, pijan od pola boce viskija, zaspao. Ali Fennelov san oduvijek je bio lak. Život mu je stalno bio u opasnosti, te je bio uvježban da se, bez obzira koliko je popio, nikada posve ne opusti. Probudio se i ugledao голу djevojku koja je sjedila na krevetu do njega. Svjetlost uličnog fenjera prosipala se po njezinoj koži boje slonovače. Pretraživala mu je hlače.

Fennel je u hipu skočio s ležaja. Udario ju je, a da se još nije bio posve razbudio. Njegova šaka zabila se u njezino lice. Glava joj je poletjela unazad. Složila se na pod, a novac joj je ispao iz malene ruke. Oči su joj se zakotrljale u dupljama. Fennel je zarežao i počeo sakupljati novčanice. Tek kad je dovršio oblačenje i pospremio lisnicu u stražnji džep hlača, shvatio je da nešto nije kako treba. Nagnuo se nad nepomično tijelo. Zimica mu prođe kralježnicom. Dograbio je prostitutku za kosu i odigao joj glavu od poda. Glava se jezovito zaljuljala na mekom vratu. Jednim joj je divljačkim udarcem slomio vrat.

Pogledao je na sat. Još su bila dva sata do polaska zrakoplova za

London. Izašao je iz sobe, zaključao vrata i spustio se niza stube do staroga Kineza koji je sjedio za pultom. Znao je kako će ga sloboda skupo stajati. "Odlazim džunkom za dvadesetak minuta", slagao je. "Kurva je mrtva. Koliko će me to stajati?"

Žuto, izborano lice nije odavalo emocije. Izgledalo je poput mape starosti ispisane na požutjelom pergamentu. "Tisuću dolara", rekao je stari. "Za sat vremena moram pozvati policiju."

Fennelov surovi osmijeh otkrije oštre zube.

"Stari, mogao bih ti sada zavrnuti vratom. To je previše." Kinez slegne ramenima.

"U tom slučaju, pet stotina dolara i zovem policiju za pola sata."

Fennel izbroji tisuću dolara. Dovoljno je vremena proveo u Hong Kongu. Znao je kako je pogodba uvijek pogodba. Trebalo mu je tih sat vremena za bijeg i osigurao ih je. Ležao je u krevetu promatrajući osvjetljeni znak hotela koji je obojenim šarama obasjavao zid sobe. Prisjetio se djevojke. Da je bila malo podatnija, možda ju ne bi udario tako jako. No, rekao je sebi neuvjerljivo, dobila je što je zaslužila. Muška prostitutka na koju je naletio u mračnoj, smrdljivoj uličici u Istanbulu također je dobila što je tražila. Fennel se iskrcao s broda namjeravajući nekoliko sati provesti u gradu prije negoli nastavi put za Marseil-les. Nosio je tri kilograma zlata iz Indije za čovjeka koji je dobro plaćao: debeloga, starog Turčina kojemu je zlato trebalo kao mito za državne dužnosnike. Fennel je dovršio posao, pokupio svoj novac, a potom krenuo u potragu za djevojkom s kojom bi mogao provesti noć. Razmišljajući o njoj, Fennel shvati koliko je bila lukava. Napila ga je toliko da, kad je došlo vrijeme da legnu u krevet, nije bio sposoban obaviti posao. Odspavao je tri sata, a kad se probudio, djevojke više nije bilo. Ali barem nije bila kradljivica. Zelen od srdžbe, gotovo posve trijezan, Fennel se uputio nazad na brod. U prljavoj uličici presreo ga je namirisani mladić. Bio je ljepuškast, lukavih očiju i zavodljiva smiješka. Fennel je sav bijes iskalio udarajući mladićevom glavom o zid. Crvena i vlažna mrlja ostala je na prljavom bijelom zidu.

Žena koja je kroz prozor špijunirala taj brutalni ispad počela je vrištati od straha. Fennel se uspio vratiti na brod, ali nije se osjećao sigurnim sve dok nisu isplovili.

Fennel je živio s duhovima. Uvjeravao se da mrtvi nisu dio njegova

života, ali oni su se uvijek vraćali. U trenucima usamljenosti, seksualnih frustracija i straha pohodili su ga duhovi davnog nasilja.

Treće umorstvo progonilo ga je više nego prva dva. Bogati Egipćanin angažirao ga je da provali u sef trgovca kojem je Egipćanin, kao zalog za velik zajam, dao državne obveznice. Obveznice su bile krivotvorene i prijevara je mogla biti razotkrivena svakog trenutka. Posao je bio žuran.

Bio je to starinski sef i Fennel se morao pomučiti da ga otvori. Kad mu je konačno uspjelo provaliti vrata, alat mu se prosuo posvuda po sobi. U tom trenutku otvorila su se vrata prostorije u kojoj se nalazio. Instinktivno je isključio baterijsku svjetiljku i dograbio čeličnu šipku kojom je razvaljivao sef.

Sjena se pojavi u osvijetljenom dovratku, a zatim se upališe svjetla. Pred Fennelom je stajala djevojčica u spavaćici. Bila je malena, krupnih, tamnih očiju i maslinastog tena. Nije mogla imati više od desetak godina. Zurila je u Fennela užasnutim pogledom i usta su joj se počela otvarati formirajući vrisak. Stigao je do nje u dva skoka podižući pritom čeličnu šipku. Udario ju je svom snagom po lubanji. U trenutku panike nije oklijevao ni trena. Ubio ju je bez milosti. Odmah je znao da će udarac biti smrtonosan. Vidjela ga je. Da ju je samo onesvijestio, mogla ga je kasnije opisati policiji.

Dograbio je obveznice iz sefa, prikupio alat i pobjegao. Tek je u kolima opazio krv na svojim rukama i postao posve svjestan svoga čina.

Te su se velike, ustrašene oči često pojavljivale u njegovim snovima. Iz novina je doznao kako je dijete bilo gluho i nijemo. Pokušavao se uvjeriti kako je u svakom slučaju bolje za malu da je mrtva, ali kad je noću ležao sam u krevetu, nije mogao pobjeći od prikaze djevojčice u spavaćici, s izrazom užasa na lijepom lišću.

Ležao je promatrajući crveno i plavo svjetlo kako pleše po zidovima i stropu sobe i konačno, nakon dugo vremena, utonuo u lak, nemiran san.

Peto poglavlje

Max Kahlenberg uvijek se budio u pet sati ujutro. Kao da je u glavi imao budilicu. Sedam sati što ih je provodio spavajući nalikovali su smrti. Nije sanjao i nije se pomicao sve do trenutka kad bi otvorio oči

i ugledao izlazak sunca nad veličanstvenim planinskim masivom koji se protezao iza panoramskoga prozora nasuprot njegovom krevetu. Krevet je bio ogroman, postavljen na povišeni podij i ukrašen uzglavljem od svile boje limuna oblikovane poput školjke koja se otvara. Na dohvat mu je uvijek bila komandna konzola obložena plemenitim dimljenim hrastom. Svako od puceta na konzoli kontroliralo je fazu njegova ustajanja. Žuto puce spuštalo je cijeli krevet u razinu poda što mu je olakšavalo prebacivanje u električna invalidska kolica. Plavo puce otvaralo je skriveni pro-zorčić kroz koji mu je posluživana kava. Crno puce punilo je kadu vodom željene temperature. Zeleno puce upravljalo je televizijskim monitorom pokraj njegova kreveta. Na taj način mogao je direktno komunicirati sa svojom tajnicom.

Max Kahlenberg se probudio i pritisnuo crveno puce. Zavjese na prozorima su se rastvorile i otkrile pogled na oblačno nebo. Zaključio je kako se kišna sezona neumitno približava. Uključio je difuznu rasvjetu skrivenu iza uzglavlja. Pritisnuo je plavo puce i uspravio se u krevetu. Pregrada skrivenog otvora skliznula je u stranu. U dizalu za posluživanje nalazio se pladanj sa srebrnim vrčem kave, manjim vrčem mlijeka, posudom za šećer, porculanskom šalicom i tanjurićem. Max Kahlenberg je, ležeći u golemom krevetu, izgledao poput pristale filmske zvijezde. Glava mu je bila glatko izbrijana. Imao je široko postavljene plavosive oči, pravilno oblikovan nos i velika, ozbiljna usta s tankom gornjom usnicom. Uvijek je spavao nag. Dok se uspravljao na krevetu, pokrivač je djelomično skliznuo u stranu otkrivajući osunčan, lijepo razvijen torzo.

Popio je kavu, zapalio cigaretu, te pritisnuo zeleno puce koje mu je omogućilo direktnu vezu s jednom od tajnica. Monitor se osvijetlio. Indijka Miah bila je u jutarnjoj smjeni. Posegnula je za blokom i pisačkom. Volio je lijepe žene i zapošljavao je samo one koje su godile njegovu ukusu. Djevojka je bila tamnoputa, uska lica i pravilnih crta koje su joj davale izgled klasične ljepote. Velikim tamnim očima promatrala je objektiv kamere, pa se činilo da ga gleda ravno u oči.

"Dobro jutro, gospodine."

Kahlenberg ju prouči, pa odvratil: "Dobro jutro, Miah. Je li stigla pošta?"

"Upravo ju razvrstavam."

"Bit ću spreman za diktiranje za sat vremena. Slobodno doručkuj." Prekinuo je vezu. Pritisnuo je crno puce na konzoli. Voda je počela teći u kadu, a krevet se automatski spustio u razinu poda. Zbacio je pokrivač.

U tom se trenutku Kahlenberg iz privlačnoga, atletski razvijenog muškarca transformirao u grotesknu nakazu. Nitko osim njegove majke i liječnika nije imao prilike vidjeti njegove noge. One se naprosto nisu razvijale od trenutka rođenja. U usporedbi s lijepo razvijenim torzom djelovale su poput dvije sablasne izrasline, savršeno oblikovane, ali minijaturne, neuporabljive i nesposobne podnijeti težinu odrasle osobe. Gnušao ih se s gorčinom i gađenjem koje je graničilo s opasnom mentalnom nestabilnošću.

Pristup njegovoj spavaonici bio je posve zabranjen. Tek odjeven, smješten u pokretnu stolicu i pokrivenih nogu bio je spreman suočiti se s radoznalim pogledima.

Prebacio se u invalidska kolica i odvezao u prostranu kupaonicu.

Iz kupaonice je izašao sat kasnije, nakon vježbi u dobro opremljenoj teretani, kupke i brijanja. Donji dio tijela utegnulo je pamučnom pelenom preko koje je navukao bijelu košulju. Prebacio je pokrov preko invalidskih kolica i usmjerio ih dugim hodnikom prema uredu.

Ususret mu je krenuo odrastao gepard. Bio je to Hindenburg, Kahlenbergov vjerni čuvar. Zaustavio je kolica i pričekao da mu životinja priđe. Počešao je njezino bogato krzno. Velika mačka počela je grleno prestiti. Kahlenberg je pokrenuo kolica. Mačka ga je vjerno slijedila do visokih dvokrilnih vrata koja su se pred kolicima automatski rastvorila.

Kahlenbergovim uredom dominirao je stakleni zid. S mjesta za stolom mogao je vidjeti tratinu, cvjetne nasade, džunglu koja se gubila u izmaglici daljine i travnate bregove što su se uzdizali u gorje Drakensberg. Na uzvisinama su se mogli nazrijeti, poput tamnih razbacanih pokretnih točkica na zelenoj čoji, odani ratnici plemena Zu-lu.

Na stolu ga je čekala pošta razvrstana po važnosti. Prije odlaska na spavanje Kahlenberg je uvriježio bilježiti zadatke koje treba obaviti tijekom sljedećeg dana. Pritisnuo je zeleno puce na stolu. Monitor se upalio otkrivajući Miah koja je sjedila na svom mjestu spremna

zapisivati Kahlenbergove diktate.

Sat kasnije svi poslovi zabilježeni prethodne večeri bili su izvršeni.

"To je sve, Miah. Je li Ho-Lu tamo?" "Čeka vas, gospodine." "Bit ću spreman za nju za pola sata", rekao je i isključio monitor.

Brzo je prelistao dopise pred sobom, donoseći munjevite odluke koje će samo uvećati njegovo golemo bogatstvo, te ponovno aktivirao monitor.

Sad je za stolom strpljivo sjedila vijetnamska djevojka lijepa poput cvijeta. Pozdravio ju je i ponovno počeo diktirati. Do deset sati završio je s poslovima. Sjedio je nekoliko trenutaka opušteno milujući Hindenburgovu plemenitu glavu, te posegnuo za pucetom interfona.

"Molim te, uđi."

Na vratima se začulo kratko i odrješito kucanje. Gulio Tak, Kahlenbergov osobni tajnik, ušao je i nečujno prišao stolu. Guilio Tak je bio visok i mršav muškarac crne kose koja je isticala njegovu blijedu put. Crne oči bile su duboko usađene u lubanju i blještale su grozničavim sjajem. Majka mu je bila Talijanka, a otac Čeh. Od rane mladosti pokazivao je zapanjujući dar za brojke i matematiku. S lakoćom je osigurao posao u švicarskoj banci i ubrzo se pokazao pravim financijskim genijem. Kad je Kahlenberg jednog od direktora banke pitao zna li mladića koji bi mu mogao biti osobni tajnik, direktor je bez oklijevanja predložio Taka.

Kahlenberg je ubrzo otkrio kako je Tak doista financijski čarobnjak. Uz to bio je i posve nemilosrdan, efikasan i odan. Već duže vrijeme Kahlenberg je angažirao skupinu kradljivaca umjetnina koji su opskrbljivali njegov muzej. Takvi su pothvati zahtijevali pomno planiranje i savjetovanje. Kahlenberg je oklijevao odati tajnu novom asistentu. Tek nakon osamnaest mjeseci uvjerio se kako je Tak vrijedan njegova povjerenja. Tak je sada bio zadužen za muzej, a brinuo je i o svim ulaganjima. Često je sam predlagao poslove i isticao prilike koje Kahlenberg, zbog brojnih obaveza, nije sam uočio. "Dobro jutro, gospodine", rekao je Tak uz gotovo neprimjetan, uštogljen naklon.

"Sjedni", odvratio je Kahlenberg. Naslonio je lakto-ve na stol i pogledao Taka, razmišljajući o tome koliko je to bio neobičan mladić. "Ima li vijesti o prstenu Borgia?"

"Da, gospodine. Troje kradljivaca stiglo je u hotel Rand International prije nekoliko minuta. Fennel je tamo već dva dana. Doletio je iz Pariza. Vlasnik autome-haničarske radionice po imenu Sam Jefferson već im neko vrijeme pribavlja opremu. Imam listu sve kupljene opreme, ako ju želite pogledati. Ovdje su i fotografije snimljene u zračnoj luci." Zastao je, kratko pogledao Ka-hlenberga, pa mu preko stola pružio veliku omotnicu koju je donio sa sobom. "Djevojka je neobično privlačna."

Letimično je pregledao fotografije. Zastao je tek na fotografiji Gaye. Pogledao je asistenta. "Što znaš o njoj?"

"Životopisi su priloženi u omotnici, gospodine." "Hvala, Tak. Pozvat ću te kasnije."

Kad je Tak izašao, Kahlenberg podigne fotografiju djevojke. Pažljivo ju je proučavao nekoliko minuta, a potom otvorio ladicu stola i pospremio ju. Pregledao je četiri dosjea s životopisima, pročitao listu opreme, te izvještaj o podizanju kampa i slijetanju helikoptera kraj Ma-invillea. Dokumente je spremio u omotnicu i zaključao ih u stol. Dugo je sjedio, zamišljeno zureći u stol, a potom je kratko kimnuo glavom, zadovoljan odlukom koju je donio. Pokrenuo je kolica i izašao u vrt. Krenuo je u svoj uobičajeni polusatni obilazak posjeda. Velika mačka slijedila ga je nečujna poput sjene.

U jedanaest sati ponovno je bio za stolom. Nastavio je raditi sve do ručka. Obrok se sastojao od dimljene pastrve s umakom od hrena i kave. Vratio se u ured i pozvao Taka. "Koliko sam platio prsten?" pitao je.

104

"Šest stotina tisuća dolara. Mercial ga je Shaliku platio tri milijuna. Jeftino smo prošli. Koliko znam, Mercial namjerava Shaliku isplatiti još milijun dolara i sve troškove za povrat prstena. Njegova kolekcija dragocjenosti kneza Borgije nepotpuna je bez prstena."

"Gotovo sam mu ga spreman prepustiti", rekao je Kahlenberg. Tak je šutio. Dobro je poznao Kahlenbergov način razmišljanja. "Moglo bi biti zabavno. Ali šteta bi bilo da se ovo četvero malo ne pomuče, zar ne?"

Tak nakrivi glavu i nastavi šutjeti.

"Zašto im ne bismo dopustili da dođu ovamo? Sam si rekao da je djevojka privlačna. Bit će zanimljivo vidjeti može li Fennel, za kojega

svi tvrde kako je pravi majstor, provaliti u muzej. Pružimo im malo ohrabrenja. Detalje prepuštam tebi." "Dopustit ćete im da uzmu prsten, gospodine?"

"Olakšat ćemo im dolazak, a otežati odlazak. Uspiju li napustiti posjed, mislim da su zaslužili zadržati prsten. Ali samo ako uspiju napustiti posjed." Kahlenberg se zagleda u Takove crne oči. "Razumiješ?"

"Da, gospodine."

"Znači: dozvolit ćeš im da dođu, ali ne smiješ im omogućiti da umaknu. Ako im se što dogodi, krokodili će biti zadovoljni promjenom režima ishrane."

Takove oči se suziše.

"Želite li da im se dogodi nešto fatalno?"

"Pa, ne bi bilo uputno da vide muzej i poslije imaju prilike pričati o tome. Ne želimo valjda da nam Interpol dođe njuškati. Vatikan mora da je posebno nesretan od kad je ostao bez onog poprsja Jupitera. Uvijek me zbunjivalo kako li je samo taj nestaško kidnuo iz Vatikana? Ne, Interpol ne smije saznati za naš podzemni muzej."

"Ali spominjali ste kako ste spremni vratiti prsten Mercialu." "Da. Vratit ću mu prsten, ali ne uz pomoć kradljivaca.

Tak nije razumio što njegov gazda misli, ali je šutio. "Zuluima bi dobro došao lov, zar ne?"

"Vrlo su pouzdani, gospodine."

"Da. Još uvijek su gotovo posve divlji. No, to možda i neće biti potrebno. Možda se naša poduzetna četvorka izgubi. Ipak, obavijesti pleme. Ponudi nagradu i traži da ti dostave dokaz o ulovu."

"Da, gospodine."

"Moram priznati da bi me takav lov zabavio." Kahlenbergove tanke usnice još se više stisnuše. "Kad ih uhvatimo i prsten bude ponovno u mojim rukama, vratit ću ga Mercialu." Rukom je počeo bradu i pogledao Taka. "Ne smije biti grešaka. Ako samo jedno od njih umakne, bit će gadno. Sto misliš kakve su im šanse protiv stotinu mojih Zulua i džungle?"

Tak je procijenio problem i odmahnuo glavom.

"Nemaju nikakve šanse, gospodine."

"I ja tako mislim." Kahlenberg zastane razmišljajući o fotografiji djevojke. "Šteta za djevojku."

Tak je ustao.

"Želite li još što, gospodine?"

"Da. Donesi mi Borgijin prsten."

Kad je Tak izašao, Kahlenberg je pritisnuo puce na interfonu.

"Pozovite mi Kemosu."

Nekoliko minuta kasnije postariji, pognuti Bantu, odjeven u besprijekorno bijelu poslužničku tuniku, ude u ured. Kemosa je služio Kahlenbergova oca. Sad je zapovijedao svim slugama na posjedu. Upravljao je njima željeznom rukom. Stao je pred Kahlenberga.

"Je li onaj stari vrač još uvijek na posjedu?" upitao je Kahlenberg.

"Da, gospodaru."

"Više ga ne viđam. Mislio sam da je umro."

Kemosa je šutio.

"Otac mi je pričao da vrač ima veliko iskustvo u pripravljanju otrova", nastavio je Kahlenberg. "Je li to istina?"

"Da, gospodaru."

"Pronađi ga i reci mu kako želim da pripravi sporo-djelujući otrov. Nešto što će ubiti čovjeka tek nakon dvanaest sati i bez tragova. Misliš li da može napraviti takvo što?"

Kemosa kimne glavom.

"Vrlo dobro. Želim ga do sutra ujutro. Pobrini se oko nagrade."

"Da, gospodaru." Kemosa se nakloni, te izađe.

Kahlenberg izabere jedan od spisa što ih je još trebalo provjeriti i udubi se u čitanje. Nekoliko minuta kasnije Tak se vratio noseći malenu staklenu kutiju. U kutiji je, na plavom baršunu, ležao prsten princa Borgije.

"Ostavi ga", rekao je Kahlenberg ne podižući pogled. Tak je odložio kutijicu i udaljio se.

Kahlenberg je dovršio čitanje dokumenta, pospremio ga, te privukao staklenu kutiju. Udobno se namjestio u kolicima i otvorio poklopac kutijice.

Iz ladice je izvadio draguljarsku lupu. Pažljivo ju je namjestio na oko. Nekoliko minuta je proučavao prsten, pronalazeći prvo skriveni poklopac koji je služio za nalijevanje otrova u minijaturni spremnik, a potom i tanku iglu zamaskiranu dijamantima.

Hotel Rand International napustili su nešto poslije osam sati izjutra. Autocestom broj 16 uputili su se prema Harrismithu.

Svi su bili odjeveni u odjeću za safari: jakne, kratke hlače, dokoljenice, cipele za hodanje s debelim potplati¹ ma i šešire s vrpcama od gepardove kože. Muškarci su pogledima slijedili Gaye dok se ukrcavala na suvozačko sjedište Land Rovera. Odjeća je isticala njezine obline. Pristajala joj je kao salivena. Fennel opet osjeti kako ga prožima žudnja.

Ken Jones sjedio je za upravljačem, a Garry i Fennel su zauzeli stražnja sjedišta. Vozilo je bilo prepuno. Prtljažnik je bio ispunjen opremom, pa su naprtnjače s osobnim stvarima bile smještene između dvojca na stražnjem sjedalu. Nebo je bilo sivo i nisko. Zrak je bio zasićen vlagom. "Ovaj komad puta je prilično dosadan", rekao je Ken. "Do Harrismitha ima dvije stotine kilometara. Tada silazimo s državne ceste i krećemo prema Bergvilleu. Do Mainvillea stižemo za ručak. Pokupit ćemo vodiča, a onda imamo još tridesetak kilometara vožnje kroz džunglu do kampa. Taj dio je zabavan. Srest ćemo dosta divljači."

"Tko čuva helikopter?" pitao je Garry naginjući se prema prednjim sjedištima. "Nisi ga valjda samo tako ostavio u džungli?"

Ken se nasmije.

"Unajmio sam četiri Bantua da ga čuvaju. Znam ih. Dobri su momci. Helikopter je stigao jučer. Nemaš se što brinuti." Gaye je rekla kako joj je drago što su napustili Johannesburg.

"Nije mi se svidio."

"Ne poznajem nikoga kome se sviđa", odvratio je Ken. "Ali svidjet će ti se Cape Town. A Durban ćeš obožavati." Trojka je čavrljala dok je Land Rover gutao kilometre. Garry je primijetio kako Fennel mrko šuti. Sjedio je nagnut prema naprijed, s torbom u kojoj je nosio svoju obijačku opremu smještenom među noge i svako malo pogledavao Gaye. Povremeno su nailazili na kolibe izgrađene u obliku snopova sijena. Oko koliba kretali su se Bantu domoroci. Maleni, mršavi dječaci čuvali su stoku koja je djelovala izmoreno i depresivno. Uokolo su lutala krda koza.

Gaye je neprekidno postavljala pitanja, a Ken odgovarao. Fennel nije obraćao pažnju na njihov razgovor. Mogao je razmišljati samo o tome kako će uloviti Gaye nasamo. Bio je siguran kako će se to svakako dogoditi. Tada će mu se morati podati. Nisu ga zanimali nigeri, a Kenovo trabunjanje ga je živciralo.

Oko četrnaest sati stigli su do centra Mainvillea. Bio je to neuredan trg omeđen veličanstvenim stablima u punom cvatu. Lijevo od trga nalazila se pošta. Kraj nje se smjestila prodavaonica suvenira, a nasuprot njima trgovina koja je pripadala Nizozemcu i nudila je sve od cipela do sirupa protiv kašlja. Bantui koji su sjedili u sjeni drveća promatrali su ih radozno. Nekolicina je mahnula Kenu. On im je odmahnuo. "Poznaješ prilično ljudi ovdje", rekla je Gaye.

"Naravno. Dobro se snalazim. Dobri su to momci i sjećaju me se." Ken je provezao vozilo preko trga i uputio se prema velikoj oronuloj garaži. Utjerao je Land Rover unutra. Vozilu su prišla dvojica Bantua. Rukovali su se s Ke-nom. Razgovarao je s njima na afrikanskom narječju.

"Okej, društvo", okrenuo se ostalima koji su još sjedili u Land Roveru. "Možemo stvari ostaviti ovdje i krenuti u hotel na ručak. Gladan sam da bih mogao pojesti bivola."

"Hoćeš reći da nas ovi neće orobiti do gole kože?" pitao je skeptično Fennel.

Ken ga pogleda. Usnice mu se stisnuše.

"To su mi prijatelji. Neće ništa ukrasti."

Fennel iskoči iz Land Rovera.

"Pa, ako si tako siguran..."

Izašli su iz garaže. Sunce ih je zaslijepilo. Nakon što su napustili Johannesburg, sunce se podiglo na nebu i bilo je sve toplije.

Hotel je bio posve običan, ali vrlo uredan. Debe-ljuškasti, znojni Indijac toplo je pozdravio Kena i široko se nasmijao ostalima.

"Jesi li vidio Tembu?" pitao je Ken dok ih je Indijac vodio prema velikoj blagovaonici.

"Da, gospon Jones. Tu je negdje. Rek'o je da će doć' za po' sata."

Ručali su pileći curry i zalili ga pivom. Iz blagovaonice se, kroz veliko okno, mogla vidjeti garaža. Fennel je neprekidno pogledavao u tom smjeru.

"Ništa ne kradu!" oštro je rekao Ken. Sve ga je više živcirala Fennelova sumnjičavost. "Zar se ne možeš opustiti i uživati u objedu?"

Fennel ga oštro pogleda.

"Oprema u mojoj torbi vrijedi brdo love", rekao je. "Godinama sam ju prikupljao. Neke od alata morao sam osobno izraditi. Želim biti

siguran da ih neće popaliti neki kmica." Kenovo lice pocrveni od bijesa. Gaye se umiješala i postavila pitanje o hotelu. Napetost je malo popustila. Nešto kasnije Ken je ustao od stola.

"Sredit ću račun, pa idem potražiti Tembu."

"On će nam biti vodič?" pitala je Gaye.

"Tako je."

"I još jedan njegov crni prijatelj", podrugljivo je dodao Fennel. Ken je oklijevao, a potom izašao.

Garry je rekao: "Kako bi bilo da malo budeš uljudan, za promjenu? Svima već ideš na živce."

Fennel ga je strijeljao pogledom.

"Ponašat ću se kako mi se sviđa. I nitko me ne može spriječiti."

"Bit će dosta vremena za razmirice kad obavimo posao", rekla je Gaye tiho. "Budite pristojni, gospodine Fen-nel." I nju je prostrijelio pogledom, ustao i napustio restoran. Gaye i Garry su ostali sjediti. Čestitali su debeljuška-stom Indijcu na izvrsnom ručku i krenuli za Fennelom. "Baš je zlatan, zar ne?" pitala je Gaye tiho.

"Debeli smrad! Ako tako nastavi, dobit će po gubici." "Zapamti što je rekao Amro. Opasan je."

Garry se namršti.

"I ja sam. Brinem za Kena koji mora putovati s njim." Njegova zabrinutost smanjila se kad je u garaži vidio visokoga, skladno građenog Bantua odjevenoga u opremu za safari. Šešir mu je bio formiran na australski način. Rukovao se s Kenom.

"To je sigurno Themba. Mislim da Ken i on mogu izaći na kraj s Fennelom."

Ken ih je upoznao. Garry i Gaye su se rukovali s Bantuom. Fennel ga je samo oštro pogledao, okrenuo se i demonstrativno odšetao do Land Rovera provjeriti je li mu torba s opremom netaknuta.

"Themba govori samo afrikanski", objasnio je Ken. "Nećete se baš napričati s njim."

"Mislim da je divan", rekla je Gaye s poštovanjem u glasu. "Sjajan je! Radili smo zajedno pet godina. Nema boljeg tragača u cijelom Natalu."

Ukrcali su se u Land Rover. Themba je uskočio u stražnji dio vozila i sjeo na prtljagu. Na taj način imao je pregled terena. "Uskoro

ulazimo u džunglu", rekao je Ken. "Ako u blizini ima divljači, Themba će ju otkriti."

111

Nakon desetak minuta vožnje sišli su s ceste na zemljani put. Land Rover je poskakivao i tresao se.

"Kasnije će biti i gore", rekao je Ken veselo. "Ali naviknut ćete se."

Put se doista pogoršao. Ken je vozio sporo. Velike rupe prorešetale su mekani zemljani put. Land Rover je stenjao i škriputao. Svi su se pridržavali za dijelove vozila, a Fennel je gromko psovao.

Nakon nekoliko kilometara Themba je nešto rekao Kenu. Ovaj je ponovno usporio i skrenuo s puta u prašumu. Land Rover se sada kretao brzinom koraka. Putnici su morali paziti na trnovito grmlje i niske grane koje su postajale sve opasnije što su se dalje probijali kroz ši-pražje.

Iznenada, pred njima se stvorila antilopa veličanstvenih rogova. Mirno ih je promotrila, okrenula se i nestala u grmlju, u jednom visokom skoku koji je otkrio savršeno okrugli bijeli krug na njezinoj pozadini.

"Divna je!" uzviknula je Gaye. "Kakav prekrasan krug na stražnjici!"

"Znate li kako ga je dobila?" pitao je Ken osmjehujući se. "Reći ću vam. Kad je antilopa stigla na Noinu arku, požurila je do Noe i pitala: 'Gospodine Noa, gdje je najbliži zahod?' Noa je rekao: 'Moraš se strpjeti. Svi zahodi su tek obojeni bijelom bojom.' A antilopa je odvrtila: 'Ma, ne mogu čekati!' I od tada ima krug na stražnjici."

"Bolje gledaj kuda voziš, nego što stalno blebećeš", procijedio je Fennel dok su se ostali smijali.

"Ne možeš svima udovoljiti", slegnuo je ramenima Ken nastavljajući vožnju.

Gaye je primijetila kako je sve veći broj polomljenih stabala i mrtvih, sasušenih grmova, koji su činili da džungla djeluje bolesno.

"Jesu li gromovi uništili ovo bilje?" pitala je.

"Ono drveće? Ne. To su napravili slonovi. Mora da je ovuda prošlo veliko krdo. Slonovi su najdestruktivnije divlje životinje u džungli. Jedu koru s drveća i uništavaju stabla svojim prolaskom. Gdjegod vidite mrtvo drveće, znak je da su tuda prošli slonovi."

Nešto dalje naišli su na pet žirafi. Ken je zaustavio vozilo pedesetak metara od krda. Životinje su ih netremice promatrale.

"Šteta što nisam ponijela kameru", uzdahnula je Ga-ye. "Izgledaju potpuno pitomo."

"Nisu nimalo pitome. Samo su radoznale", objasnio je Ken. Dok je govorio, životinje su se okrenule i odgalo-pirale velikom brzinom, iako je prizor, zbog njihove visine, djelovao kao da su snimljene i projicirane u usporenom filmu. "Lavovima su prava poslastica, ali ih rijetko uspijevaju uloviti", nastavio je Ken i ponovno pokrenuo Land Rover. "Ima li lavova u okolici?" pitala je Gaye. "Rado bih ih vidjela." "Vidjet ćeš ih. I čuti."

Themba je, sa svoje povišene pozicije, stalno davao Kenu uputstva o smjeru kretanja.

"Bez ovog momka", Ken je povjerio Gaye, "nikada ne bismo našli logor. Ima kompas u glavi."

Vožnja je potrajala još oko pola sata. Uplašili su krdo zebri koje je pobjeglo kroz gusto raslinje prije negoli su ga uspjeli razgledati. Nedugo zatim izbili su na široku zaravan gdje je bio prizemljen helikopter.

Oko helikoptera čučala su četiri Bantua. Ustali su i smiješeći se krenuli prema Land Roveru.

"Stigli smo", rekao je Ken izlazeći iz vozila. "Platit ću momcima za čuvanje, a onda ih poslati kući. Themba i ja ćemo podići šatore."

Garry se odmah zaputio k helikopteru. Gaye je izašla iz Land Rovera i protegnula se. Nakon naporene vožnje bila je ukočena i znojna. Fennel iskoči iz vozila i pripali cigaretu. Nije pokazivao namjere pomoći Tembi oko iskrcavanja opreme. Stajao je, s rukama u džepovima, proždirući očima Gaye koja mu je bila okrenuta leđima.

Ken se riješio Bantua i prišao Land Roveru.

"Iza onog šumarka je jezerce s vodopadom", pokazao je Gaye put. "Možeš se okupati. Sigurno je. Nema krokača." "Trebaš li pomoć?"

"Ne, hvala. Themba i ja ćemo sve srediti." Pridružio se Tembi koji je već slagao šator. Teško dišući, Fennel se približi Gaye. "Vodopad, a? Da pogledamo?"

Očekivao je da će ga odbiti i njegov bijes je već stao tiho ključati. Pogledala ga je. Lice joj je bilo bezizražajno. "Da. Pogledajmo", rekla je na njegovo iznenađenje, okrenula se i pošla prema gustom šumarku i visokom šašu koji su okruživali zaravan.

Fennel je osjetio kako mu vrela krv navire u lice. Je li to bio poziv?

Brzo je pogledao prema helikopteru. Garry je bio zauzet skidanjem cerade s letjelice. Ken i Themba su raspremali šator. Fennel je krenuo za Gaye koja je već zamakla u grmlju. Ruke su mu gotovo neprimjetno podrhtavale.

Sustigao ju je na uskom puteljku. Pogledom je gutao njezina mršava leđa i duge, prekrasne noge. Nakon dvadesetak metara naišli su na malen vodopad koji se obru-šavao u kameni bazen iz kojega se dalje razlijevao u širok potok. Kameno udubljenje djelovalo je poput nekoga ho-livudskog bazena.

Okrenula se prema njemu. "Zar nije prekrasno?"

Sunce ih je kupalo. Bili su okruženi nijemom zelenom šumom. Mogli su biti jedini ljudi na planetu.

"Da se okupamo?" pitao je Fennel skidajući košulju. "Hajde mala, skidaj se."

Pogledala je njegova dlakava, mišićava prsa i odmahнула glavom. "Kupam se sama, gospodine Fennel"

"Ma hajde! Ne misliš valjda kako do sada nisam imao prilike vidjeti голу ženu." Osmijeh mu je djelovao namješteno, a lice mu je bilo crveno od požude. "Nemoj biti sramežljiva. Skidaj se ili ću ti ja pomoći."

Zbunjivao ga je njezin ledeni, neustrašivi pogled.

"Ti se okupaj. Ja se vraćam nazad."

Uhvatio ju je za ruku.

"Ostaješ ovdje", rekao je tihim i nesigurnim glasom. "I da si se odmah svukla. Treba ti malo ljubavi, mala, a ja ću ti to priuštiti."

"Skinu ruku s mene", rekla je tiho.

"Hajde mala, ne pravi se nevina. Malo seksa, pa kupanje." Zakoračila je prema njemu. Za trenutak je pomislio kako će mu se podati. Nacerio se i pustio joj ruku. Krenuo ju je obuhvatiti oko struka. Zgrabila ga je za zglob na ruci. Nevjerojatna bol prostrujala mu je do ramena. Jeknuo je od bola. Odskočila je u vis, pogodila ga stopalom u prsa i pala na leđa. Fennel je osjetio kako leti zrakom. Plijusnuo je u jezero. Ledena voda ga je progutala. Izronio je i obrisao vodu iz očiju, a ona je već stajala na rubu jezera gledajući ga svisoka. Gušeći se od bijesa, utrnule ruke i bolnih prsiju zurio je u nju s ubilačkom mržnjom u očima. Primijetio je kako u ruci drži povelik kamen.

"Ostani gdje si ili ću ti raskoliti lubanju!" rekla je prijeteći. Njezina mirnoća i ledene oči upozorile su ga da ne blefira. "Kujo!" zarežao je. "Sredit ću te!"

"Uopće te se ne bojim, ti debela živino!" odvratila je prezrivo. "Drži se dalje od mene. Ako me ponovno pokušaš dotaknuti, polomit ću ti ruku. Da nisi tako važan za operaciju, već bih to učinila. Zapamti to! A sad se okupaj i ohladi, odvratna gorilo." Bacila je kamen u vodu pred njim. Nestala je dok je brisao vodu što mu je pljusnula u oči.

Kahlenberg je potpisivao dokumente kad su se vrata otvorila. Ušao je Kemosa. Strpljivo je čekao da Kahlenberg završi. Kad je podigao pogled, Kemosa je prišao. Spustio je malenu bočicu na stol.

"Izvolite, gospodaru."

Kahlenberg je razgledao bočicu.

"Što je to?"

"Otrov koji ste tražili, gospodaru."

"Znam to. Koja vrsta otrova?"

Kemosino lice nije odavalo osjećaje.

"Ne bih znao, gospodaru."

Kahlenberg nestrpljivo odmahne rukom.

"Jesi li vraču točno prenio što želim?"

"Da, gospodaru."

"Otrov koji ubija za dvanaest sati."

"Da, gospodaru."

"Može li mu se vjerovati?"

"Da, gospodaru."

"Koliko si mu platio?"

"Dvadeset koza, gospodaru."

"Jesi li mu rekao kako ću mu, ukoliko otrov ne djeluje, oduzeti sve koze, spaliti kolibu i protjerati ga s imanja?" "Rekao sam mu kako će, ukoliko otrov ne djeluje, noću doći dvojica i baciti ga u baru s krokodilima."

"Je li ti povjerovao?"

"Da, gospodaru."

Kahlenberg zadovoljno kimne glavom.

"Donesi mi iglu i gumene rukavice iz ormarića prve pomoći." Kad je Kemosa izašao, Kahlenberg se nasloni u kolicima i zagleda u malenu bočicu. Mislila se vratio četiri stotine godina u prošlost.

Možda je upravo tako knez Borgia proučavao bočicu s otrovom, planirajući konac nekom neprijatelju, osjećajući jednak užitek kakav je osjećao Kahlenberg u tom trenutku.

Kemoso se vratio s injekcijom i rukavicama.

"Hvala." Kahlenberg mu dade znak da se udalji.

Vrata su se zatvorila za slugom, a Kahlenberg je otvorio ladicu stola te izvadio staklenu kutijicu s prstenom. Izvadio je prsten i stavio ga na četvrti prst desne ruke. Zamišljeno je proučavao dijamante koji su bljeskali na suncu, a potom okrenuo prsten tako da su se dijamanti našli s donje strane njegova prsta. Jednostavan komad srebra koji se sada mogao vidjeti na ruci djelovao je bezopasno. Skinuo je prsten i odložio ga na stol. Postavio je urarsku lupu na oko i otvorio poklopac malenog spremnika na prstenu. Ponovno je odložio prsten. Navukao je gumene kirurške rukavice. Odčepio je bočicu i povukao iglom nekoliko kapi bezbojne tekućine u injekciju. Pažljivo je utaknuo vrh igle u spremnik na prstenu i oprezno potisnuo tekućinu iz injekcije. Kroz urarsku lupu mogao je vidjeti kako se spremnik puni. Izvukao je iglu iz prstena, odložio injekciju i zatvorio poklopac spremnika. Prsten je brižljivo obrisao rupčićem. Ne skidajući rukavice oštro je protresao prsten kontrolirajući ispušta li spremnik tekućinu. Konačno zadovoljan obavljenim poslom odložio je prsten u ladicu, spremio rupčić u omotnicu i ponovno pozvao Kemosu. Kad je starac ušao, naredio mu je da uništi injekciju, bočicu s otrovom, rukavice i maramicu. "Osobno se pobrini da sve bude uništeno", rekao je. "Budi vrlo oprezan i ne dodiruj iglu ili injekcije, razumiješ li?" "Da, gospodaru."

Kad je izašao, Kahlenberg ponovno izvadi prsten iz ladice i promotri ga. Je li to smrtonosno oružje, pitao se. Vraču je bilo više od osamdeset godina. Je li izgubio na vještini? Može li mu se vjerovati? Ako je otrov smrtonosan, je li se igla skrivena među dijamantima možda začepila od stoljećima nagomilavane prašine? Ako je bilo tako, cijela je procedura bila tek gubitak vremena, a Kahlenberg je mrzio gubiti vrijeme. Morao je biti siguran. Razmislio je, donio odluku i navukao prsten na četvrti prst desne ruke okrećući dijamante prema dlanu. Potjerao je kolica prema vrtu. Hindenburg je lijeno ustao i krenuo za njim.

Pronašao je Zvidua, Bantua na kojega se Kemoso često tužio.

Tvrdio je kako je sluga neizlječivo lijen, a uz to je nemilosrdno zlostavljao suprugu. Kemosa ga je namjeravao otpustiti krajem mjeseca. Kahlenberg je ledeno procijenio kako sluga nikome neće nedostajati.

Pronašao ga je skvrčenoga u hladu kako spava. Sluga se prenuo iz drijemeža i ugledao je Kahlenberga koji se približavao. Žurno je ustao, pograbio crijevo za vodu i stao grozničavo zalijevati obližnji ružičnjak.

Kahlenberg zaustavi kolica kraj njega. Hindenburg je sjeo ne skidajući pogleda sa sluge.

"Čujem da odlaziš krajem mjeseca, Zwide", tiho je rekao Kahlenberg.

Sluga je bio nijem od straha.

"Želim ti svu sreću. Stegni mi ruku."

Zwide je oklijevao. Oči su mu kolutale od neugode. Oprezno ispruži ruku. Kahlenberg prihvati ružičast, prljavi dlan i čvrsto ga stisne. Oči mu nisu napuštale Zwide

vo lice. Opazio je kad se sluga trgnuo. Kahlenberg ispusti ruku i pokrene kolica. Nakon nekoliko metara okrene se i pogleda unazad. Zwide je zbunjeno buljio u svoj dlan. Kahlenberg je mogao vidjeti slugu kako podiže ruku i jezikom lizne kapljicu krvi s dlana.

Kahlenberg je nastavi dalje. Bio je siguran da je igla obavila svoj dio posla. Za dvanaest sati znat će je li prsten smrtonosan.

Gaye je upravo stigla do zaravni kad se začuo motor helikoptera. Zastala je promatrajući elise koje su se stale polako rotirati. Vidjela je Garrvja kako sjedi u kabini letjelice. Povicala je: "Hej! Pričekaj mene!"

Nije ju čuo. Letjelica se odvojila od tla i stala strmo uspinjati. Ubrzo je nestala iza visokog drveća.

Ken i Themba su podigli šator. I njih dvojica su promatrali uzlijetanje helikoptera. Potom su nastavili iskrcavati opremu iz Land Rovera.

"Zašto me nije pričekao?" pitala je. "To je bilo zločesto!" Ken se nasmijao.

"Pitaj ga kad se vrati. Kako je tvoj šarmantni dečko?" "Kupa se."

Boja njezina glasa natjerala je Kena da podigne pogled. "Frka?"

"Uobičajena. Sve sam sredila."

"Baš si komad i pol", rekao je s divljenjem u glasu. "Pazi na njega."

Sirovina je."

"Themba i ja ćemo se pobrinuti za njega." Izvukao je vreće za spavanje iz vozila. "Spavat ćeš između Garryja i mene. Themba će spavati do mene, a na kraju Fennel." Kimnula je glavom.

"To je za jednu noć, zar ne?"

"Tako je. Garry i ti nastavljate dalje sami." Podigao je pogled prema oblacima koji su plovili nebom. "Bolje je da krenemo što prije. Ako padne kiša, ceste će biti totalno razvaljene. Tebi će s Garryjem biti u redu. Dobar je momak."

"Znam."

Odnio je vreće u šator i bacio ih na tlo. Themba je palio vatru podalje od šatora. Ken je uzeo dvocijevku i pospremio streljivo u džep.

"Idem u lov na prepelice. Hoćeš li sa mnom?"

"Može."

Zajedno su se zaputili u džunglu.

Fennel je polako izašao na čistinu. Ruka ga je i dalje boljela. Osvrnuo se, ali mogao je vidjeti samo Tembu koji je bacao suho granje u vatru. Prišao je Land Roveru, izvadio iz njega svoju naprtnjaču i ušao u šator. Presvukao je vlažnu odjeću. Izašao je i sjeo na drveni sanduk. Sunce je zalazilo. Ključao je prigušenim bijesom. Već će on njoj pokazati, rekao je sebi i zapalio cigaretu. Ima vremena. Prvo da završi posao. Nakon nekog vremena Garry je spustio helikopter na zaravan. "Ljepotica", rekao je oduševljeno. "Leti kao ptica."

Fennel ga pogleda i zagundā.

"Gdje su ostali?"

Fennel slegne ramenima.

"Nemam pojma."

"Jesi li za pivo?"

"Može."

Garry je otvorio kutiju. Themba je prišao noseći čaše i posudu s ledom. Garry je otvarao boce kada su iz džungle izašli Ken i Gaye. Ken je nosio četiri ustrijeljene ptice. "Zašto me nisi čekao?" željela je znati Gaye.

"Probni let. Prvi put letim ovim strojem. Glupo bi bilo da oboje poginemo."

Zjenice joj se raširiše. Themba se osmjehne i ponudi joj pivo. Ken je otpio gutljaj iz boce, uzdahnuo zadovoljno i pružio mrtve ptice Tembi koji se udaljio pripremiti obrok. "Večeras ćemo dobro jesti", rekao je Ken i čučnuo u travu. "Da vidimo kakav je plan, Lew. Nas dvojica i Themba krenut ćemo prije zore. Oko četiri sata. Nositi ćemo puške, vreće za spavanje, naprtnjače i hranu." Pogledao je Garrvja. "Znaš li s puškom?"

Garry namjesti grimasu. "Nisam u životu probao." "Ja jesam", rekla je Gaye. "Ulovit ću ti prepelicu, Garry." "Baš lijepo."

Fennel pogleda Gaye, pa Garrvja, pa skrene pogled u stranu. "U redu. Vi ćete dan provesti ovdje. Nakon toga krećete prema Kahlenbergovu posjedu." Ken je izvadio olovku iz džepa i napravio grubu skicu u pijesku. "Razgovarao sam s Thembom. Dva je dana proveo na Kah-lenbergovom posjedu." Pogledao je Lewa koji je palio cigaretu. "Slušaš li, Lew?" "Misliš li da sam prokleta gluh?"

"Ovaj krug predstavlja Kahlenbergov posjed. Themba mi kaže kako je dosta Zulua raspoređeno na jugu, zapadu i istoku imanja, ali sjever je prilično loše čuvan. Cesta koja sa sjevera vodi do imanja neprohodna je, ali Themba ju je prošao. Kaže da je samo jedan dio puta doista gadan. Ako ga ne uspijemo proći, morat ćemo pješački. To nam je jedini siguran ulaz." 171

"Ukoliko ne možemo cijeli put proći Land Rove-rom, koliko hoda ima do posjeda?" pitao je Fennel nagi-njući se naprijed da bolje pogleda Kenov pješčani zemljovid.

"Barem dvadeset kilometara."

"Ali postoji šansa da ćemo se uspjeti probiti vozilom?" "Themba tako misli, ali samo ako ne počne kiša. Ako krenu pljuskovi - nadrljali smo."

"Neki doista imaju sreće", rekao je Fennel pogledavajući Garrvja. Garry se nije dao isprovocirati. Ustao je i prošetao do Thembe koji je pripremao objed od ulovljenih ptica. Požalio je što ne govori afrikanski. Veliki Bantu mu je bio izuzetno simpatičan. Kao da mu može čitati misli, Themba je podigao pogled, osmjehnuo se i nastavio okretati ptice na ražnju. Gaye se pridružila Garrvju.

"Mmmmm. Dobro miriše. Umirem od gladi."

Themba je podigao kažiprst i prešao kažiprstom druge ruke preko njega.

"Morat ćeš pričekati pola sata", rekao je Garry. "Idemo do helikoptera. Pokazat ću ti ga."

Odšetali su do letjelice.

Fennel ih je promatrao. Oči su mu opasno sijevale. Ken nije imao želje započinjati razgovor s njim. Pridružio se Thembi kraj roštilja. Razgovarali su na afrikan-skom.

"Mogla bi uskoro početi kiša", rekao je Ken zauzimajući mjesto kraj krupnoga Bantua.

"Možda već večeras."

Ken napravi grimasu.

"Pa, imamo yit\o. Ako nas ono ne može iščupati iz blata, ništa neće moći."

"Da."

Nastavili su razgovor. Pola sata kasnije ptice su bile ispečene. Smračilo se. Zrak je bio težak i vlažan. Posjedali su oko vatre i jeli prstima. Bez Fennela društvo je moglo biti veselo, no njegovo kiselo lice i kamena tišina kvarili su raspoloženje. Dovršili su obrok. Themba je prikupio posuđe. Ken je ustao. "Idem spavati. Sutra rano ustajemo."

"Može. I meni se spava." Gaye je također ustala.

"Dajem ti pet minuta da se spremiš u vreću za spavanje" rekao je Ken. "Onda ulazim."

Gaye je ušla u šator.

"I ja ću u krpe", rekao je Garry. "Klopa je bila izvrs-j na." Pogledao je Fennela. "Ideš i ti?"

"Hoće li i dimljeni spavati u šatoru?"

"Ako misliš na Thembu... Da, hoće."

Fennel pljune u vatru.

"Ne pada mi napamet udisati isti zrak s tim kmi-com." "U redu. Iznesi svoju vreću za spavanje van."

Fennel je skočio na noge, stisnuo šake i krenuo prema Kenu. Bio je znatno krupniji od lovca. Ken ne bi imao nikakve šanse protiv razbojnika. Garry stade između njih.

"Počinješ me živcirati", rekao je ravnodušno. "Ako si već namjerio nekoga mlatiti, probaj mene."

Fennel ga pogleda. Oklijevao je.

"Idite svi do vraga!" zarežao je i sjeo kraj vatre. Ostao je kraj vatre

koja je jenjavala dugo nakon što su svi u šatoru zaspali. Zaključio je da se u svakom slučaju mora naspavati. Ušao je šator i uvukao se u vreću za spavanje.

Okolo dva sata probudilo ih je bubnjanje kiše po platnenim stranicama šatora.

Kroz šum kiše mogao se čuti udaljen urlik lava.

Šesto poglavlje

Fennela je probudilo svjetlo jake baterijske svjetiljke usmjereno u lice. Ken se izvlačio iz vreće za spavanje. Themba je napuštao šator noseći svjetiljku.

"Je li vrijeme za polazak?" pitao je Fennel zijevajući. "Još malo. Themba priprema doručak. Idem se okupati. Hoćeš li sa mnom?"

Fennel progunđa nešto nerazgovjetno, navuče hlače i cipele te dogradi ručnik. Slijedio je Kena kroz vlažni polumrak. Kiša je prestala, ali oblaci iznad njihovih glava izgledali su teški i puni kiše.

"Neće nam biti lako", rekao je Ken dok su se probijali kroz šumu. "No budemo li imali sreće, uspjeli ćemo."

Stigli su do jezera, uskočili u njega, proplivali par krugova, te izašli. Dobro su se istrijali ručnicima, navukli odjeću i vratili se do logora.

Gaye i Garry su se također probudili. Sjedili su kraj vatre promatrajući Thembu koji je pripremao jaja i slaninu. Doprčili su doručak. Themba je počistio za njima. Nebo se rasvijetlilo.

"Polazimo", najavio je Ken. Okrenuo se Garrju. "Hoćeš li znati rastaviti i pospremiti šator?"

"Naravno. Da ga ubacim u helikopter?"

"Ostavi ga ovdje i zasigurno će nestati." Ken pogleda Thembu. "Je li sve spremno?"

Themba potvrdi.

"Uskladimo satove. Zvat ćemo vas oko jedanaest sati i javiti vam kako napredujemo. Nakon toga čujemo se svakih dva sata. U redu?"

Provjerili su satove. Garry je ispružio ruku. "Sretno. Pripazite na toga pasjeg skota."

Fennel je ukrcavao opremu u Land Rover. Ukrcao se u vozilo i zauzeo stražnju klupu zureći mrzovoljno pred sebe. "Šarmantan tip, a?" rekao je Ken i osmjehnuo se. Okrenuo se prema Gaye i rukovao se s njom. Sjeo je na vozačko mjesto. Themba im veselo mahne i uskoči na mjesto suvozača. Ken utjera vozilo u džunglu. Šuma je

bila mračna. Morao je uključiti svjetla. Vozio je polako, a Fennel se pitao kako se itko uopće može snaći u ovako gustoj šumi. Themba je neprekidno upućivao Kena u kom smjeru treba voziti. Možda kmica i nije tek običan majmun, shvatio je Fennel. Bio je svjestan kako bi sam u džungli bio posve bespomoćan i ta ga je pomisao mučila. Tijekom vožnje sunce se izdiglo visoko nad šumu. Ken je isključio svjetla. Mogao je malo povećati brzinu. Vožnja je bila neudobna i skakutava. Fennel se pridržavao za sjedalo da ne izleti iz vozila. Themba iznenada podiže ruku. Ken je usporio.

"Desno od tebe. Nosorog!"

Fennel okrene glavu.

Golemi nosorog je stajao tek dvadesetak metara od njih. Nezgrapna životinja polako je okrenula glavu prema njima. Fennel se zagledao u veliki rog i polako pružio ruku prema Springfield pušci. Srce mu je stalo ubrzano tući.

"Opasni su, zar ne?" pitao je tiho.

"Ovo je bijeli nosorog. Prilično su mirni", rekao mu je Ken. "Treba se čuvati crnih."

Povećali su brzinu i nastavili dalje. Sati su prolazili. Džungla je bila puna divljači. Krdo impala razbježalo se ustrašeno nailaskom njihova vozila. Dvije bradavičaste svinje izletjele su iz šipražja na put. Repovi su im stršali u vis poput periskopa. Rode s crnim trbusima promatrale su ih s vrhova drveća. Približavali su se rubu šumovitog pojasa kad je Themba pokazao prstom. Ken je rekao: "Lavovi!"

Kraj zemljanog puta izvalila su se dva odrasla lava. Fennel je procijenio da će proći na četiri metra od zvijeri.

"Nećemo valjda pokraj tih kujinih sinova?" pitao je zabrinuto. "Ništa ne brini", vedro je odgovorio Ken. "Pusti lava na miru, pa će i on tebe."

Fennel baš nije bio uvjeren. Podigao je Springfieldi-cu. Prst mu je nervozno poigravao na okidaču.

Gotovo su stigli do lavova. Obje zvijeri podigoše glave i promotriše Land Rover s pospanom ravnodušnošću. Fennel osjeti kako mu znoj lije niz obraze. Prošli su tako blizu da je mogao ispružiti ruku i dodirnuti lavove vrhom puške. "Vidiš?" rekao je Ken. "Ne treba se brinuti oko lavova. Ali ako raniš kojega, moraš poći za njim i dokrajčiti ga ili ćeš imati o čemu brinuti."

Fennel je spustio pušku i obrisao znoj s lica.

"Ovo je bilo blizu."

Izašli su iz džungle te izbili na utaban zemljani put. Themba je dao znak da moraju skrenuti udesno.

"Ovaj put vodi prema Kahlenbergovu imanju. Dug je šezdesetak kilometara", preveo je Ken Thembino objašnjenje. Pogledao je na sat. Bilo je osam sati. "Themba računa da ćemo do granice imanja stići za tri sata. Kad stignemo do ruba imanja, javit ćemo se radijem Garrvju."

Cesta je bila loša. Svakim kilometrom postajala je sve gora. Neprestano su se blago uspinjali. Noćna kiša raskvasila je površinu puta. Land Rover je sve više klizao kroz mulj. Pred njima je bila oštra uzbrdica. Ken je povećao brzinu nastojeći osigurati zalet za uspon. Stražnji kotači su proklizali. Ken je brzo zaustavio vozilo nastojeći ga zadržati pod kontrolom. "Pazi što radiš!" dreknuo je Fennel.

"Mogu i bez pomoći sa zadnjeg sjedišta", odvratio je Ken. "Samo budi kuš, hoćeš li?"

Land Rover se puževom brzinom vukao uzbrdicom. Ken je ponovno nagazio kočnicu kad je pred vozilom ugledao veliku rupu ispunjenu vodom. Nakon rupe počinjao je novi uspon. "Ne idemo kroz to", rekao je i ubacio mjenjač u položaj za vožnju unazad. Vozilo je krenulo niz cestu. Kad su sišli s uzbrdice, Ken je skrenuo s puta i zašao u nisko šipražje prošarano suhim granama i oštrom travom. Nisu prevalili ni deset metara, a kotači su se stali okretati u prazno. Fennel je osjetio kako vozilo nekontrolirano klizi.

Ken je dodao gas. Jedini rezultat bila je kiša vlažnoga, ljepljivog blata koje je izletjelo ispod kotača što su se okretali u mjestu.

Themba iskoči iz vozila i obiđe ga. Ken je promijenio brzinu. Themba je gurao, no sve je bilo uzalud.

Ken izbaci mjenjač iz brzine, okrene se i pogleda Fennela. "Reci mi Fennel, jesi li s nama, ili si tek običan paket?" Fennel je oklijevao. Ustao je sa svoga mjesta. Njegova bikovska snaga udružena s Thembinom težinom urodila je rezultatom. Blato je prskalo na sve strane, a potom su kotači dohvatili čvršću podlogu. Land Rover se iščupao iz dvije rupe koje je napravio okretanjem kotača u mjestu. Hodajući kraj vozila, Fennel i Themba su pazili da ne dođe do novog zastoja. Dva puta Land Rover je počeo klizati, no uspješno se vratio

u prvobitnu putanju. Zaobišli su uzbrdice i veliku rupu s vodom, pa je Ken mogao usmjeriti vozilo nazad na blatnjavi put.

"Vidiš što sam mislio?" rekao je Fennelu. "Izgubili smo dvadeset minuta."

177

Fennel se vrati u vozilo. Teško je disao. Sunce je za-sjelo visoko nad njima i nemilosrdno je pržilo. Ken je povećao brzinu. Nastavili su se uspinjati. Put je bio posut kamenjem i komadima stijena. Vozilo je poskakivalo i podrhtavalo. Ken je nastojao izbjeći rupe s blatnjavom vodom, ali ponekad je morao proći kroz njih. Fennel je kleo.

Iznenada, put se počeo sužavati. Uskoro nije bio ništa više od kozje stazice posute stijenama. Triput u manje od stotinu metara Themba je morao izlaziti i sklanjati kamenje koje im se ispriječilo na putu. Vukli su se brzinom od deset kilometara na sat.

Fennelu se činilo kako puteljkom nikada ranije nije prošlo motorno vozilo. Staza je vijugala u brijeg. Granje drveća objesilo se nisko iznad puteljka. Morali su se saginjati da izbjegnu bolne udarce i ogrebotine. Themba je hodao ispred Land Rovera i još ga više usporavao.

"Hoćeš reći da imamo još pedesetak kilometara ovog sranja od puta?" uzviknuo je Fennel nakon što se morao sagnuti da izbjegne posebno krupnu granu.

"Tako nekako. Themba tvrdi kako će biti još gore. Barem se mićemo."

Bilo je malo preuranjeno za tako optimističnu izjavu: upravo u tom trenutku naletjeli su na žitko blato. Prije negoli je Ken uspio ispraviti upravljač, Land Rover je skliznuo u stranu i kotači su, uz gromovit tresak, upali u prirodni kanal što ga je voda izdubila uz rub ceste.

Stali su.

Themba i Ken su obišli vozilo. Proučili su poziciju kotača i razgovarali neko vrijeme. Fennel je pripalio cigaretu. Osjećao se beskorisnim. Činilo mu se kako izlaza nema.

"Morat ćemo ga na ruke iščupati van", rekao je Ken. Počeo je iskravati Land Rover. Dodavao je kante s vodom i gorivom Thembi, a ovaj ih je slagao kraj puta.

Fennel je iskrcao naprtnjače, vreće za spavanje i svoju torbu s alatom.

"Prvo stražnji kotač", rekao je Ken.

Sva trojica su prihvatila stražnji dio terenskog vozila i na Kenov povik počela ga podizati. Iz trećeg pokušaja uspjelo im je iščupati stražnji dio Land Rovera iz kanala.

"Sad ga mogu izvući", rekao je Ken. "Vas dvojica pogurajte bok da ne skliznemo ponovno u kanal."

Tri minute kasnije Land Rover je bio ponovno na cesti. Na brzinu su ukrkali sve stvari, a onda je Fennel rekao: "Dobro bi mi došlo piće."

Ken dade znak Thembi. Bantu otvori dvije boce piva za Europljane i tonik za sebe.

Fennel pogleda Thembu.

"I kažeš da je drugi dio puta još gori?"

"Tako je", potvrdio je Ken. "Ne vrijedi mu se obraćati. Ne razumije engleski."

Fennel iskapi bocu piva.

"Izgleda da je nama dopala usrana motka, zar ne?" rekao je. "Tako ti je to u životu." Ken je dovršio pivo, bacio bocu u kanal i ukrcao se u Land Rover. "Krećemo."

Dva su incidenta učinila Fennela malo podnošljivi-jim suputnikom, pomislio je Ken ubacujući u brzinu. Obratio se Thembi i pomogao oko izvlačenja džipa.

Stigli su do mjesta gdje je cesta oštro zavijala. Ken je aktivirao pogon na sva četiri kotača, ali uspon je bio tako strm da su postizali tek dvadesetak kilometara na sat. Stalno zakretanje upravljača natjeralo mu je znoj na čelo. Činilo se kako zavojiti dio puta nema kraja.

Fennel se nagne prema njemu.

"Hoćeš li da ja malo vozim? Znam s ovom kantom." Ken je zavrtio glavom.

"Hvala. Izdržat ću." Obratio se Thembi na afrikan-skom. Themba mu je odgovorio.

129

Osjećajući se isključen iz razgovora, Fennel je upitao: "O čemu pričate?"

"Themba kaže da je na vrhu brijega najgadniji dio. Tamo bismo mogli definitivno zaglaviti."

"Baš lijepo! Gadan dio! A što je bilo ovo do sada?"

Ken se nasmije.

"Ovo do sada bila je vožnja po Piccadillvju prema onome što slijedi." Sivi, teški oblaci zaklonili su sunce. Smračilo se, a temperatura je brzo padala. Kiša je pljusnula kad je Ken svladao posljednji zavoj i potjerao Land Rover uskom kamenom uzbrdicom.

Za nekoliko trenutaka trojac je bio mokar do kože. Ken, zaslijepljen kišom, zaustavi Land Rover. Skutrili su se na svojim mjestima štiteći lice od kiše koja je silovito bubnjala po limu i njihovim povijenim leđima. Land Rover se počeo puniti vodom.

Kiša je prestala jednako naglo kao što je i započela. Oblaci su otplovili u smjeru zapada, a sunce ih je ponovno počelo grijati. Odjeća na njima stala se sušiti nakon nekoliko minuta.

"Izabrali smo divan dan za piknik", rekao je Fennel. "Proklete cigarete su se smočile!"

Ken je izvadio suhu kutiju iz pretinca za rukavice i dobacio ju Fennelu.

"Uzmi moje."

"Uzet ću jednu. Ostale spremi na staro mjesto. Ne želim da se smoče ako kurvinska kiša ponovno počne."

Obojica su pripalili cigarete. Themba je izašao iz vozila i pješke krenuo ispred njih. Stigao je do vrhunca uspona i čekao da stignu do njega.

Kad su mu se približili, rukom je dao znak Kenu da zaustavi vozilo. Nalazili su se na vrhu brijega. Put pred njima sužavao se u običnu pješačku stazu. S jedne strane

130

staze nalazila se kamena uzbrdica prošarana grubom travom i grmljem. S druge strane puta bila je litica koja se obrušavala u dolinu.

Fennel ustane i zagleda se u stazu. Nije volio visinu. Pogled na dolinu duboko pod njima i uski put natjerao mu je znoj na čelo.

"Sjebani smo!" rekao je nesigurnim glasom. "Nema šanse da se ovuda spustimo!"

Ken se okrene i oštro ga pogleda. Fennelovo blijedo lice i drhtave ruke govore su mu kako je pred njim čovjek nesklon visokim mjestima. Na trenutak je osjetio žaljenje.

"Lew, ti izađi. Mislim da se mogu provući. Bit će malo usko, ali mogu

proći."

"Ne budi lud! Ubit ćeš se!"

Ken dovikne Thembi: "Mogu li proći?"

Bantu je stao na sredinu puta, procijenio širinu sta-! ze, potom širinu Land Rovera i na kraju kratko kimnuo glavom. "Jedva", odgovorio je.

"Što je rekao?" pitao je Fennel.

"Misli da ću moći."

"Misli da ćeš moći! Vraga! Stumbat ćeš se dolje!"

"Izađi."

Fennel je oklijevao, dograbio svoju torbu i iskočio iz Land Rovera.

"Čekaj malo", rekao je. Znoj mu je lijevao niz lice. "Ako se već namjeravaš ubiti, pusti me barem da izvučem svu opremu. Ako se prevrneš, zaglaviti ću ovdje bez hrane i vode." "Možda si u pravu", rekao je Ken široko se osmijehujući. Izašao je iz vozila. Themba je shvatio što namjeravaju. Prišao je pomoći. Brzo su iskrkali svu opremu.

131

Fennel je pogledao na sat. Bilo je pet minuta do jedanaest sati.

"Popit ćemo pivo", rekao je. "Za pet minuta moramo pozvati Edwardsa. Koliko nam je još ostalo do posjeda?"

Ken se posavjetovao s Thembom koji je otvarao boce s pivom. "Oko dvadesetak kilometara. Zatim još desetak kilometara do Kahlenbergove rezidencije", rekao je Themba.

Ken je odgovor preveo na engleski.

"Kakva je cesta?"

Themba je objasnio kako je put nakon ovoga opasnog dijela znatno lakši.

Popili su pivo. Ken je uključio radio odašiljač.

"Ken zove Garrvja... Prijem?"

Odgovor je stigao odmah: "Garry zove Kena. Prijem izvrstan. Kako ide?"

Ken je ukratko objasnio situaciju u kojoj se nalaze. "Čini se rizično. Ken, zašto ne upotrijebiš vitlo? Učvrsti vitlo ispred sebe i iskoristi ga da povučesh Land Rover naprijed. Ako počne kliziti niz padinu, imat ćeš više vremena izvući se." "Nije loše. Čujemo se."

"Kladim se da je sada pun sebe", progundao je Fennel. "Je li već povalio onu kuju?"

"Ostavi se toga, Lew", rekao je Ken nestrpljivo. Objasnio je Thembi plan. Bantu je kimnuo glavom i počeo odmotavati čelični kabl s vitla. Kabl je rastegnuo sve dok nije prošao najopasniju dionicu suženja na putu. Ken je ponudio Fennela cigaretama.

"Kakav si u vezivanju konopa? Mora biti dobro pričvršćeno."
"Prepusti to meni."

Fennel je, ne gledajući niz liticu koja se obrušavala prema dolini, prišao Thembi. Pričvršćivao je kabl više od

132

|

pola sata prije negoli je bio posve zadovoljan. Dok je radio, Ken je sjedio za upravljačem i pušio. Bio je posve miran i siguran u sebe. Znao je da je ova dionica smrtonosno opasna, no bio je uvjeren kako može svladati zadatak.

Konačno, Fennel se uspravio.

"U redu je."

Privezao je čelični kabel za korijenje velikog stabla što je raslo kraj puta. Čekićem je osigurač zabio duboko u koru drveta. Vratio se do Land Rovera.

"Ništa ne brini. Neće se razvezati. Čelični kabel je dovoljno čvrst. Samo postoji mogućnost da se vitlo, u slučaju nezgode, iščupa iz šasije vozila."

"Opusti se", rekao je Ken osmjehujući se. "Pa, pokušajmo. Ostani iza vozila, Lew. Ako stražnji kraj počne kliziti, probaj ga vratiti u putanju. Ukoliko ne uspiješ, viči svom snagom. Themba će biti naprijed i paziti na vanjske kotače." "Moram ti nešto priznati", rekao je Fennel teško dišući. "Muda su ti veća od mozga."

Kratko su se pogledali, a potom je Ken otpustio ručnu kočnicu i povukao ručicu koja je pokrenula vitlo. Veliki bubanj počeo se okretati. Ken je prilagodio brzinu vitla. Debeli čelični kabel se zategnuo, te pokrenuo Land Rover. Fennel je pažljivo hodao za vozilom, ruku oslonjenih o stražnji dio limene šasije. Themba se polako i pognut kretao ispred Land Rovera. Pogled mu je bio prikovan za prednji kotač bliži litici. Rukom je Kenu pokazivao smjer kretanja. Land Rover je prešao tek desetak metara, a Themba je podigao ruku dajući znak Kenu da stane.

Ken je isključio vitlo.

"Što je sada?" zarežao je Fennel.

Themba je prišao drvetu za čije je korijenje bio pričvršćen kabel. Provjeravao je čvrstinu kabla.

"Što sad radi taj crni majmun?" bjesnio je Fennel. "Zar misli da nisam dobro učvrstio kabel? Kad ja nešto učvrstim, to ostaje učvršćeno!"

Themba je bio zadovoljan provjerom. Vratio se na svoje mjesto ispred vozila.

"Još četiri metra i na čvrstom si tlu", rekao je.

Ken ponovno uključi vitlo.

Land Rover je ponovno stao gmizati naprijed. A onda je, tri metra prije proširenja na cesti, sve krenulo krivo. Cesta je, oslabljena kišom, počela popuštati pod teretom terenskog vozila. Komadi stijene i gustoga blata stali su se kotrljati niz liticu. Land Rover se nagnuo u stranu. Fennel je mogao osjetiti kako stražnji kraj počinje kliziti prema rubu litice. Svu težinu usmjerio je na stražnji kraj Land Rovera pokušavajući ispraviti putanju vozila. Terenac je i dalje klizao. Viknuo je Kenu neka skoči. Osjetio je kako ga tonu i pol teško vozilo gura prema provaliji. Odskočio je u stranu i zakotrljao se u suprotnom smjeru. U trenutku je bio ponovno na nogama, ali Land Rover više nije bio na cesti!

Pogledao je niz put. Themba je stajao na rubu litice gledajući dolje velikim, izbuljenim očima. Psujući, Fennel je opazio kako debeli čelični kabel vibrira i podrhtava. Skupio je hrabrost i prišao rubu litice. Osjećajući mučninu i vrtoglavicu, pogledao je prema dolje.

Land Rover je bio četiri metra niže. Visio je obješen nosom o debeli kabel. Ken je stajao na stražnjem sjedištu, pridržavajući se za vjetrobran vozila. Duboko ispod njega prostirala se, minijaturna poput zračne fotografije, zelena dolina.

Fennel je mogao vidjeti kako se vitlo, zavareno za šasiju vozila, polako počinje lomiti.

"Uhvati se za kabel, Ken!" povikao je. "Vitlo popušta! Hvataj se za kabel!"

Ken se uspravio, zakoračio preko vjetrobrana i priljubio se za prednji poklopac Land Rovera. Uhvatio se za poklopac motora i počeo se izvlačiti prema nosu vozila. Ispružio je ruku prema drhturavom kablju. Dohvatio je kabel upravo u trenutku kada su varovi koji su spajali vitlo i vozilo konačno popustili. Land Rover se uz urlik metala, žubor

šljunka i huk vjetra sunovratio niz liticu.

Ken je ostao visjeti na čeličnom kablu. Themba je dograbio kabl i počeo povlačiti. Tresući se od glave do pete, Fennel mu je pritrčao pomoći. Kenove noge konačno su pronašle uporište na okomitoj litici prošaranoj rijetkim grmljem. Dvojica muškaraca izvukli su ga iz provalije.

Ken se uspravio u sjedeći položaj na ivici ponora. Usiljeno se osmjehnuo.

"Pa, sada definitivno moramo dalje pješke", rekao je. Land Rover je zamakao u džunglu, a Gaye je ispustila uzdah olakšanja.

"Hvala Bogu, konačno se maknuo odavde", rekla je. "Gadno mi je počeo ići na živce."

"I meni", rekao je Garry i zapalio cigaretu. "Hoćeš li kave?" Zavrtjela je glavom.

"Kad se malo razdani, otići ću se okupati. Jezero izgleda veličanstveno." Otišla je do vatre i sjela.

Garry ju je promatrao, razmišljajući koliko ljupko izgleda sjedeći obasjana vatrom dok su joj sjene poigravale na licu. Ušao je u šator, pronašao mali aparat za brijanje na baterije i obrijao se uz svjetlost baterijske svjetiljke. Brijao se razmišljajući o vremenu koje je prije polijetanja bilo pred njima. Bio je svjestan kako su sada prvi put ostali sami. Potisnuo je tu misao najbolje što je mogao. Pokupio je ručnik i napustio šator. Svitalo je. Za sat vremena sunce će biti visoko nad njima. Osjećao je potrebu uroniti u hladnu vodu. Nije kanio čekati da zatopli.

"Idem se ja prvi okupati", javio joj je. "Možeš li ostati sama?"

"Naravno. Ukoliko se ne pojave lavovi. Pazi, voda je hladna." "Takva mi je baš potrebna."

Promatrala ga je dok se probijao kroz grmlje i bacila nekoliko grana, s hrpe što ju je Themba prije odlaska prikupio, na logorsku vatru. I ona je razmišljala o vremenu što su ga trebali provesti zajedno. Morala je priznati kako je Fennel, na surov i primitivan način, ipak probudio želju za muškarcem koja je već duže vrijeme pitomo drijemala u njoj. Koliko je vremena proteklo od posljednjega zadovoljavajućeg ljubavnika? Prisjetila se brojnih muškaraca s kojima je dijelila postelju. Mogla se prisjetiti samo dvojice koji su ju doista uzbudili i zadovoljili. Prvi je pomalo nalikovao Garrvju. Nije bio

tako visok i zgodan. Amerikanac na ljetovanju u Europi. Susreli su se u Parizu gdje je nosila modnu reviju. Vrele srpanjske noći sjedila je sama ispred kafea Fouquet. Svi stolovi bili su zauzeti. Prišao je i upitao može li sjesti za njezin stol. Pogledali su se i odmah je znala da će u roku nekoliko sati završiti u njegovu krevetu. I on je to znao. I drugi muškarac, također Amerikanac, podsjećao ju je na Garryja. Izašao je iz zamračenog bara ispred kojeg je čekala svoje prijatelje i pozvao je na piće. Pristala je. Bar su napustili prije nego je stiglo njezino društvo. Shvatila je da upravo muškarci Garryjeva tipa privlače njezinu pažnju. S obojicom muškaraca bila je samo jednom i znala im je tek imena, ali nekoliko sati što ih je provela s njima zauvijek su joj se urezali u pamćenje. Sada kad ju je ona životinja Fennel nakon toliko vremena uzbudio, osjetila je da će, još tijekom današnjeg dana, Garry postati njezin ljubavnik.

Sunce se uspinjalo nebom. Počela je osjećati njegovu nemilosrdnu vrelinu. Ušla je u šator i počela pospremati

vreće za spavanje. Za nekoliko minuta vrele sunčeve zrake počele su prodirati kroz šatorsko platno. Izašla je noseći ručnik.

Garry se vraćao prema kampu. Bio je odjeven u kratke hlače i cipele, a gola ramena je ogrnuo vlažnim ručnikom. Nasmiješila mu se.

"I kako je bilo?"

"Fenomenalno, ali ledeno."

"Vidimo se kasnije." Bila je svjesna da ju promatra na isti način na koju su je promatrala dvojica američkih ljubavnika. Skrenuo je pogled.

Kimnula je glavom i, mašući ručnikom, potrčala prema jezeru.

Rijetko je imala prilike plivati naga. Uživala je u tome. Svukla se i skočila u vodu. Sunce se diglo visoko nad jezerce i ublažilo hladnoću vode. Plivala je neko vrijeme, potom se okrenula na leđa, zaklopila oči i opustila se na vodi. S vrha krošnje promatrala su ju dva majmuna crnih njuški. Kao po dogovoru skliznuli su niz deblo i brzo prišli mjestu gdje je odložila hlače, košulju i ručnik. Majmuni su munjevito zgrabili plijen i šmugnuli nazad u guste krošnje. Neko su vrijeme preturali odjeću, proučavajući gumbe, a potom su izgubili interes i odjurili po debelim granama dublje u džunglu, ostavljajući Gaveinu garderobu da visi na drveću poput nekoga neobičnog voća. Gaye je otvorila oči i vidjela ih kako nestaju u zelenilu. Pomislila je

kako su slatki, ali mišljenje je promijenila kad je izašla iz jezerca i otkrila da su joj maznuli odjeću. Pronašla je samo cipele.

Pogledala je u krošnje i ugledala ručnik koji je visio s jedne od visokih grana. Oklijevala je. Znala je kako ga ne može dosegnuti. Slegnula je ramenima, navukla cipele i krenula nazad prema logoru. Garry je sjedio u sla

1T7

bom hladu šatora proučavajući zračne mape koje mu je dao Shalik. Podigao je pogled upravo kad je iz šume izašla na čistinu. Ispustio je mape. Trenutak nije vjerovao svojim očima, a onda je ustao.

Opuštena, gola kao od majke rođena, Gaye mu je prišla. "Majmuni su mi ukrali odjeću. Mali vragovi. Sakrili su je u krošnje drveta kod jezerca. Hoćeš li otići tamo, skinuti je i donijeti mi je, Garry?" doviknula mu je dok je prelazila čistinu. Nije pokušavala sakriti svoju golotinju. Ruke su joj opušteno mahale uz tijelo dok je hodala. Ponašala se kao da je posve odjevena.

"Naravno..."

Krenuo je prema njoj, a potom namjerno napravio širok polukrug kako ne bi prošao preblizu njezina božanskoga golog tijela. Gaye se to učini simpatičnim.

Mimoišli su se. Ušla je u šator. Nije mogla biti sigurna je li se osvrnuo za njom. Srce joj je ubrzano tuklo. Pronašla je naprtnjaču u kojoj je držala rezervnu odjeću. Izvukla je košulju i hlače i zagledala se u njih. Oklijevala je i spustila odjeću na tlo. Legla je na svoju naprtnjaču. Prekriženih nogu i ruku kojima je skrila grudi ležala je i čekala da se Garry vrati.

"Skoro je jedanaest sati", rekao je Garry. "Uskoro će se javiti." Nije ga željela pustiti iz zagrljaja, no on je ipak ustao. Gledala gaje kako navlači hlače. Zaklopila je oči.

Bila je u pravu u vezi s njim. Ovaj put bilo je bolje nego ikad prije. Bolje nego s dvojicom Amerikanaca. Uz to znala je i njegovo prezime. Napetost što se u njoj nakupljala tijekom cijele godine nestala je u oblaku znojne strasti. Osjećala se kao da ju je netko drogirao. Htjela je samo ležati, nepokretna i mačkasta. Utonula je u sladak drijemez, ugodan i opuštajući, u zagušljivoj vrelini šatora.

Probudio ju je Garrjev oštar povik.

Uspravila se potpuno razbuđena pogledom na njegovo zabrinuto

lice.

"Što se dogodilo?"

"Ona trojica su u nevolji. Obuci se i izađi. Ovdje je prokleta vruće."

Glas mu je bio grub. Mogla je vidjeti kako gubi strpljenje dok se ona golišava proteže poput mačke koja se izležava uz kamin. Navukla je odjeću i pridružila mu se u sjenci šatora. "Cesta se urušila. Izgubili su Land Rover", rekao je Garry. "Ken je zamalo poginuo."

"Je li ozlijeđen?"

"Ne. Potresen, ali sve je u redu. Morat će nastaviti pješice. Bit će to paklenska šetnja."

"Ali stići će na vrijeme?"

"Vjeruju da hoće. Nazvat će me ponovno za dva sata." "A oprema?"

"Oprema je u redu. Iskricali su sve prije negoli su pokušali prijeći preko najopasnijeg dijela puta."

"Kako će se vratiti nazad?"

"Morat ćemo svi zajedno odletjeti odande. Nemamo drugog izbora. Bit ćemo nakrcani, ali mogli bismo uspjeti." Opustila se i naslonila na drvo.

"Znači, ipak nije tako loše. Morat će pješićiti. To je sve." "Neće im biti lako po ovakvoj vrućini."

"Ako ništa drugo, onaj majmun će izgubiti par kilograma. Znaš li očerupati i ispeći pticu?"

"Ne. A ti?"

"Ne. Znači, ne vrijedi nam loviti prepelice. Ručat ćemo grah i kobasice iz limenke." Ustala je. "Idem se još jednom okupati. Hoćeš li sa mnom?"

Oklijevao je. "Ona trojica me brinu, Gaye."

"Kupanje će ti pomoći da ih malo zaboraviš. Ne možemo sada ništa napraviti za njih. Hajdemo se okupati."

Otišla je u šator po ručnike, pa su zajedno krenuli prema jezercu dok ih je sunce nemilosrdno pržilo.

Fennel je požalio što je popio toliko piva. Surova, kamena staza usijana od sunca i tempo koji je Ken nametnuo pokazali su mu koliko je izvan kondicije. Naramenica torbe s alatom usjekla mu se duboko u rame. Znoj mu se slijevao niz lice. Košulja mu je bila posve mokra. Teško je disao. Procijenio je kako su prevalili najviše šest kilometara. Ken je govorio kako do Kahlenbergove kuće ima oko trideset

kilometara. Pred njima je bilo još dvadeset i četiri kilometra! Fennel je bijesno škrgutao zubima. Bio je uvjeren kako neće uspjeti prevaliti toliki put noseći svoju tešku torbu s opremom. Postajala je teža svakim novim korakom. Uz alat nosio je i svoju naprtnjaču.

Prije polaska prema Kahlenbergovu posjedu odlučili su ostaviti vreće za spavanje i dvocijevku. Ken je ponio svoju Springfield pušku i naprtnjaču, a Themba je uzeo naprtnjaču napunjenu namirnicama i kantu s pet litara vode. Fennel je klipsao vukući nevoljko noge. Žudio je za hladom, no na uskom putu ga nije bilo. Trebalo mu je piće. Sa žaljenjem se sjetio piva koje su morali ostaviti na mjestu udesa. Htio je da ga ponesu, ali kad se Ken s tim složio samo pod uvjetom da ga sam nosi, morao je odustati.

Zastao je da obriše znoj iz očiju i s užasom je shvatio kako ostala dvojica napreduju s lakoćom, čavrljajući bezbrižno, daleko pred njim. Ken je pogledao unazad i zastao. Themba je nastavio dalje, pa se i on zaustavio.

Fennel je osjetio kako gnjev u njemu nekontrolirano raste. Dovukao se do njih. Kenu je jedan pogled u njegovo iscrpljeno lice rekao da će s Fennelom biti problema. Themba je razmišljao na sličan način. Spustio je kantu s vodom na zemlju i rekao Fennelu nešto što ovaj nije mogao razumjeti. "Kaže da će ponijeti tvoju torbu s alatom, ako ti budeš nosio kantu s vodom", preveo je Ken.

Fennel je oklijevao, ali torba je svakim trenutkom postajala sve teža. "Otkud mu ideja da ju on može nositi?" pitao je zahvalno spuštajući torbu na tlo.

"Ne bi ti ponudio da nije siguran", rekao je Ken dok je Themba prtio torbu na leđa.

Fennel je oklijevao. "Pa, reci mu da sam mu... zahva-i lan. Kuju je nemoguće nositi." Uzeo je kantu s vodom i| sva trojica su nastavili put. Ken i Themba su prilagodili korak sporom Fennelu.

Sljedeći sat utrošili su na paklenski uspon. Fennel je svakoga trenutka očekivao da će izgubi svijest, no upor-j no se vukao naprijed, dahćući, znojeći se, bijesan na sebe i ostalu dvojicu na kojima se napor uspona uopće nije' primjećivao. "Moram nešto popiti", zastao je uzdišući.

Ali mlaka voda nije mu donijela olakšanje. Fennel je mrzio vodu. Ken pogleda na sat.

"Za desetak minuta moramo pozvati Garrvja. Tada ćemo se malo odmoriti.

"Taj tip je rođen pod sretnom zvijezdom", progundao je Fennel podižući kantu s vodom. "I ne zna kako je dobro prošao."

Hodali su do trinaest sati, a onda su s ceste zašli u obližnji šumarak, sklanjajući se u sjenu stabala. Ken je nazvao Garrvja. Izvijestio ga je o napredovanju.

141

"Na odredište bismo trebali stići oko šesnaest sati", rekao je. Dodao je kako je napredovanje bilo doista naporno. Garry je izrazio žaljenje, rekao kako čeka njihovo javljanje u petnaest sati i prekinuo vezu.

Odmorili su se sat vremena, pa hodali sljedeći sat, sve dok Ken nije odlučio kako je vrijeme za obrok. Ponovno su napustili usijanu stazu i sklonili se u sjenu drveća. Themba je otvorio limenku mesnog doručka i graha.

"Koliko još imamo?" pitao je punih usta Fennel.

Ken se posavjetovao s Thembom.

"Po prilici šest kilometara. Poslije toga ulazimo u šumoviti dio.

"Pitaj ga želi li da ja malo nosim torbu."

"On je u redu. Ne brini."

"Pitaj ga! Torba je prokleta teška!"

Ken se obratio Thembi. Ovaj se osmjehne i odrješito zavrti glavom.

"Crnci su navikli nositi teret bijelog čovjeka", rekao je Ken ozbiljna lica.

Fennel ga pogleda.

"U redu. Zaslužio sam to. Veći je frajer od mene."

"Prekini ili ću se rascmizdriti."

Fennel se kiselo osmjehne.

"Uskoro će doći mojih pet minuta. Vas dvojica ste možda dobri u džungli i s tom kenjažom od hodanja, ali pričekajte da mene vidite u akciji."

Ken mu je ponudio cigaretu. Obojica pripališe.

"Misliš da mu je dala?" pitao je Fennel iznenada. Svo vrijeme mislio je na Gaye.

"Tko je dao kome i što?" pitao je Ken ravnodušno. Fennel je oklijevao, pa slegnuo ramenima. "Zaboravi!" Sat kasnije ponovno su se javili Garrvju i dojavili svoju poziciju. Nakon toga su napustili

planinski put i

142

zašli u džunglu. Bilo je paklenski sparno, ali hlad drveća barem im je djelomično olakšao i ubrzao napredovanje. Themba je predvodio grupu. Uzak puteljak vijugao je kroz gusto raslinje, pa su morali hodati u koloni, jedan iza drugoga. Iznad njih, majmuni su se njihali s jednog stabla na drugo i radoznalo ih promatrali. Veliki mužjak antilope stajao je nasred puta. Pobjegao je kroz šipražje kada su mu se približili.

Morali su biti oprezni da ih ne zakači oštro i bodljikavo raslinje. Nisu ni slutili da ih netko promatra. Visoko u krošnji sjedio je golemi Zulu ratnik, odjeven u leopardovu kožu. U desnoj ruci držao je radiopredajnik. Sačekao je da grupa prođe i brzo progovorio nekoliko riječi u radio. Njegova poruka bila je upućena Maihi, Kahlen-bergovoj tajnici, kojoj je bilo naređeno da održava kontakt s dvadesetak Zulua raspoređenih po cijelom imanju sa zadatkom da prate kretanje stranaca.

Od ulaska u šumu bili su na oku Zulua skrivenih u krošnjama drveća. Miah je zapisivala izvještaje koje su podnosili Zulu ratnici i predavala ih Ho-Du koja je zabilješke unosila u računalo, a potom tiskani izvještaj predavala Kahlenbergu.

Kahlenberg se dobro zabavljao. Dobio je izvještaj o incidentu s Land Roverom. Znao je da je trojka sada definitivno prešli granice posjeda.

Okrenuo se Taku.

"Bantu je nevažan", rekao je. "Naredi da ga uklone kad se ukaže prilika. On im je vodič. Ne vjerujem kako će ostali pronaći put nazad bez njegove pomoći."

Tak je uzeo radio i tiho izdao naređenje.

Ken je odobrio kraći odmor na malenoj zaravni okruženoj visokim drvećem. Sjeli su u hlad i podijelili vodu.

Ken je nekoliko minuta razgovarao s Thembom. Themba je nešto pokazao. Ispred njih puteljak se gubio u gustom raslinju.

143

"Onaj put vodi ravno do Kahlenbergove rezidencije", objasnio je Ken. "Ne možemo pogriješiti. Ostavit ćemo Thembu ovdje, a mi ćemo nastaviti dalje. Ako nas otkriju, ne želim da Themba bude umiješan."

Kad obavimo posao vratit ćemo se istim putem, pokupiti ga i on će nas izvesti s imanja. Slažeš se?" "Siguran si da možemo pronaći put bez njega?"

"Samo trebamo slijediti stazu. Vodi ravno do rezidencije." "Onda dobro." Fennel je pogledao na sat. "Koliko nam treba do kuće?"

"Dva sata. Krenut ćemo odmah. Približit ćemo se kući prije nego se smrači."

Fennel ustane.

Ken je kratko razgovarao s Thembom. Bantu se osmjehnuo kimajući glavom.

"Ponijet ćemo nešto hrane i vode", rekao je Ken. "Morat ćeš preuzeti torbu."

"Okej, okej. Nisam invalid."

Themba je u Kenovu naprtnjaču ubacio nekoliko namirnica. "Preostalu opremu ostavit ćemo ovdje", rekao je Ken i navukao naprtnjaču na leđa. "Pušku također." Rukovao se s Thembom. Na afrikanskom narječju reče: "Vraćamo se prekosutra navečer. Ako se ne vratimo u roku od četiri dana, pođi kući."

Fennel je prišao Thembi. Lice mu je odavalo nelagodu. Pokazao je torbu s alatom, nesigurno se nasmiješio i ispružio ruku. Themba je bio presretan. Zgrabio je obi-jačevu šaku i protresao ju.

Dok su se udaljavali, Fennel je rekao: "Pogriješio sam u vezi s njim. Pravi je igrač."

"Svi ponekad griješimo", rekao je Ken. Pogledao je Fennela i lukavo se osmjehnuo. "Čini se da sam ja pogriješio u vezi s tobom."

Themba ih je promatrao dok su zamicali u džunglu. Odlučio je prikupiti suhe grane od kojih će tijekom večeri napraviti vatru. Volio je biti sam. Džungla mu je bila drugi dom. Zanimalo ga je zbog čega su dvojica bijelaca posljednji dio puta odlučili proći sami, ali to nije bio njegov problem. Ken mu je dao dovoljno novca da kupi maleni automobil kad se vrati u Durban gdje su mu bili supruga i sin. Nije ih baš često viđao. Vrijeme je uglavnom provodio kao vodič i tragač u mnogobrojnim rezervatima divljači. Ipak, svaki drugi vikend nastojao je doći kući. Uvijek se tome posebno veselio. Složio je urednu gomilu suhих grana nedaleko drveta gdje je bila skrivena njihova oprema. Zašao je u šumu u potrazi za komadima drveta uz pomoć kojih će zapaliti vatru. Iznenada je zastao osluškujući. Nešto se pomaknulo u

njegovoj blizini. Izoštren sluh raspoznao je šuškanje lišća. Babun, pitao se. Stajao je nepokretan, glave okrenute u smjeru iz kojeg je dopro šum.

Zulu ratnik uspravio se iz gustoga grmlja iza njegovih leđa. Bio je odjeven u tradicionalnu leopardovu kožu. Sunce je bljesnulo na vrhu široke oštrice njegova assagai koplja. Samo jedan trenutak odvagao je težinu koplja u golemoj crnoj šaci. Bacio je assagai silovito i precizno prema Thembinim leđima.

Šest lešinara visoko i strpljivo kružilo je večernjim nebom. Sedmo poglavlje

"Eno je s tvoje desne strane", rekao je iznenada Garry. Gay je provirila kroz prozor helikoptera. Letjeli su iznad guste džungle. Garry je nagnuo letjelicu. Gaye je mogla vidjeti mjesto gdje je džungla naglo završavala, te su započinjali hektari zelenih travnjaka, betoniranih sta-zica i puteljaka, nepregledni redovi cvijetnjaka, staklenika i pažljivo njegovanih šumaraka. Posjed se ljepotom i veličinom mogao mjeriti s najuglednijim botaničkim vrtovima. Među travnjake je bila smještena prizemnica izgrađena u blagom polukrugu. Iz helikoptera se činilo da je duga barem sedamdesetak metara. Iza rezidencije, na udaljenosti od kakvih

dvjestotinjak metara bili su izgrađeni mnogobrojni manji bungalovi bijelih zidova i krovova pokrivenih trstikom. Pretpostavila je kako u tim kućicama živi Kahlenbergova posluga, službenici, vrtlari, stražari i drugo brojno osoblje potrebno za održavanje golemog posjeda.

"Imanje je ogromno!" uskliknula je. "Kako neobično oblikovana kuća! Pomisli da moraš nekoliko puta dnevno proći cijelu rezidenciju."

"Možda koriste koturaljke", rekao je Garry. "Odista je velika." Ponovno je napravio krug iznad kuće. Sad su mogli vidjeti golemi bazen, terase, suncobrane i ležaljke. "Vrijeme je da sletimo. Jesi li nervozna?"

Nasmijala se i odmahнула glavom.

"Niti malo. Samo uzbuđena. Pitam se hoćemo li uspjeti ući?" "Ti si nam jedina ulaznica", odvratio je Garry.

Spazio je malenu sletnu pistu i hangar. Dok se spuštao, mogao je vidjeti trojicu Zulua u bijelim uniformama koji su pogledima pratili helikopter.

Sletio je u njihovu blizinu. Dok je otvarao vrata letjelice, opazio je

džip koji je od kuće krenuo u njihovu smjeru. Za upravljačem je bio Zulu, a kraj njega je sjedio bijelac u sivom odijelu.

"Evo odbora za doček", rekao je i skočio na tlo.

Gaye mu je dodala profesionalni fotoaparatus Rollei-flex i torbu s opremom, te mu se pridružila kraj helikoptera dok se terenac zaustavljao ispred njih.

Tak je izašao iz džipa i uputio se prema njima. Gaye mu je krenula u susret ostavljajući Garrvja kraj helikoptera. "Zovem se Gaye Desmond. Fotoreporterka sam za magazin Animal World", rekla je te ispružila ruku prema njemu. Tak ju je pažljivo pogledao. Bila je još ljepša nego na fotografijama. Naklonio se i kratko prihvatio njezinu ruku. "Ispričavam se zbog nenajavljenog slijetanja", nastavila je Gaye. Već na prvi pogled nije joj se svidio visoki čovjek. Znala je da mu se ne može vjerovati. "Krenula sam prema rezervatu divljih životinja VVannock, ali sam opazila vaše veličanstveno imanje. Nisam mogla odoljeti, pa sam naredila pilotu da spusti helikopter. Ukoliko sam pogriješila, slobodno mi recite, odmah ćemo otići."

"Ni slučajno, gospođice Desmond", rekao je Tak slatkorječivo. "Rijetko imamo prilike ugostiti tako lijepe gošće. Kad ste već sletjeli, nadam se da ćete ostati barem na ručku." "Vrlo ljubazno od vas! Bit će nam zadovoljstvo, gospodine..." upitno ga je pogledala.

"Guilio Tak."

Okrenula se Garryju koji im se pridružio.

"Gospodine Tak, ovo je Garry Edwards, moj pilot." Tak se ponovno naklonio.

"Gospodin Tak nas je pozvao na ručak."

Garry se rukovao s Takom. I on je od prvog trenutka bio sumnjičav prema domaćinu.

Gaye nastavi: "Rezidencija je veličanstvena! I tako izolirana! Nisam mogla vjerovati očima kad sam je vidjela. Već dugo ste vlasnik?"

"Ovo nije moga rezidencija, gospođice Desmond. Imanje pripada gospodinu Maxu Kahlenbergu."

Gaye se zagleda u njega razrogačenih očiju, hineći iznenađenje.

"Mislite na milijunaša? Čuvenog Maxa Kahlenber-ga?" Takove crne oči odavale su blagu dozu ironije. "Upravo tako." "Ali čula sam da je on pustinjak!" rekla je Gaye. Garry ju je promatrao ispod oka

razmišljajući o tome kako izvrsno igra svoju ulogu. "Bolje da odemo. Ne želim ga uznemiravati." "Nećete ga uznemiriti. Gospodin Kahlenberg nije pustinjač. Siguran sam da će vas rado upoznati."

"Mislite li kako će mi dozvoliti da fotografiram kuću? Suradnica sam magazina Life. Te bi fotografije mogle biti pravi hit."

"O tome ćete morati porazgovarati s gospodinom Kahlenbergom. No bolje je da se maknemo sa sunca." Tak je krenuo prema džipu. "Odvest ću vas do kuće."

Gaye i Garry su zauzeli mjesta na stražnjim sjedištima džipa, a Tak je sjeo kraj vozača. Zulu je okrenuo vozilo i požurio prema velikoj kući.

Nekoliko minuta kasnije Gaye i Garry su ušli u veliko predvorje iz kojega se, kroz dvokrilne francuske prozore, izlazilo na cvijećem ukrašenu terasu i veliki bazen. Luksuzna prostorija zbunila je Garryja koji nikad do tada nije imao prilike vidjeti takvu raskoš, te impresionirala Gaye inače naviknutu na luksuzne domove i vile.

"Pričekajte ovdje nekoliko trenutaka. Najavit ću vas gospodinu Kahlenbergu."

li

Zulu u bijeloj odori ušao je u prostoriju i nijemo stao kraj zida.

"Popijte nešto dok čekate", rekao je Tak i udaljio se. Zulu je prišao baru čekajući narudžbu.

Naručili su džin i tonic, pa izašli na terasu.

"Ne sviđa mi se taj tip", šapnuo je Garry. "Ima nešto kod njega..."

"Da. Koža mi se ježi od njega. Izgleda kao da spava u mrtvačkom kovčegu."

"Ne misliš li da smo malo prelagano ušli?" nastavio je Garry. Ponudio je Gaye da sjedne u vrtnu fotelju od kovana željeza, pa je i sam izabrao sjedalicu.

"To je zbog mog šarma", osmjehnula se Gaye. "Lji-gavci poput Taka mi ne mogu odoljeti. Čim gospodin K. sazna da smo tu, izbacit će nas naglavačke van. Tak mora da mu je sekretar ili tako nešto."

Zulu je donio pića i dva tanjurića kanapea, potom se nečujno udaljio.

"Kakav fantastičan život!" uzdahnula je Gaye. "Obožavam ovo mjesto. Mislim da bih se lako mogla naviknuti na njega." Garry otpije piće i zavrti glavom.

"Bojim se da ja ne bih. Bolje mi odgovara malo siro-viji stil. Ovo je

previše luksuzno."

"A, ne!" Poslužila se krekerom premazanim kavijarom. "Mislim da je baš po mojoj mjeri."

Pojeli su gotovo cijelu zakusku, te ispili pića prije negoli se Tak vratio.

"Gospodin Kahlenberg je vrlo zadovoljan što ste pristali ostati, gospođice Desmond", rekao je. "Nažalost, trenutno je zauzet nizom prekooceanskih telefonskih razgovora. Večeras se neće moći susresti s vama. Možete li ostati?"

"Mislite prenoćiti kod vas?" pitala je Gaye nevino, pogledavajući blijedo lice.

"Naravno. Gospodin Kahlenberg predlaže upravo to." "Ali nisam ponijela rezervnu odjeću."

"To ne bi smio biti problem. Za gospodina Kahlenberga rade brojne tajnice. Siguran sam da će vam jedna od njih rado posuditi nešto odjeće."

"To je divno! Jeste li ga pitali smijem li fotografirati posjed?" Tak odmahne glavom.

"Mislim kako bi bilo bolje da ga to sami pitate, gospođice Desmond."

"Pa, u tom slučaju najbolje je da prenoćimo. Vrlo uljudno od gospodina Kahlenberga."

"Bit će mu zadovoljstvo." Tak je pogledao na sat. "Ručak će biti poslužen za sat vremena. Želite li se presvući?" Dok su ustajali, Tak se obratio Garrvju: "Poziv se odnosi i na vas, gospodine Edwards. Pretpostavljam da i vi trebate odjeću."

"Imam samo ovo što je na meni."

"Sredit ćemo to", rekao je Tak. Okrenuo se Miah koja je izašla na terasu. "Ovo je gospođica Das. Ona će se pobrinuti za vas. Sada me ispričajte." Tak se ponovno naklonio i udaljio. Miah im je prišla.

"Pođite sa mnom, molim vas."

Povela ih je kroz predvorje i širok hodnik koji se protezao čitavom dužinom rezidencije. Neka vrsta električnog vozila, nalik na kolica za golf, bila je parkirana u hodniku. Miah je sjela za upravljač, a Gaye i Garry su zauzeli stražnja sjedišta. "Hodnik je iznimno dugačak", rekla je okrećući se prema njima s osmjehom. "Uz pomoć ovog vozila štedi-mo noge i vrijeme."

"Baš sam se pitala kako se snalazite", odvratila je Gaye. "Vidjela

sam rezidenciju iz helikoptera i pomislila kako ovdje najviše vremena gubite na hodanje."

Gotovo nečujno kolica su se pokrenula i brzo ih provela kraj niza zatvorenih vrata sve dok nisu stigli do drugog kraja hodnika.

"Ovdje počinje gostinsko krilo", rekla je Miah zaustavljajući vozilo. Prišla je vratima i otvorila ih. "Slijedite me, molim vas." Ušli su u nešto uži hodnik, te iz njega u prostranu raskošno opremljenu prostoriju s garniturom za sjedenje i barom, iz koje se moglo izaći na manju terasu s vlastitim malim bazenom.

"Sve što vam treba pronaći ćete ovdje", rekla je Miah. "Ručak će biti poslužen u trinaest sati na glavnoj terasi. Ovo je vaša spavaonica, gospođice Desmond", rekla je, prišla vratima na drugom kraju prostorije i otvorila ih. "Poslat ću sluškinju da vam pomogne oko oblačenja. Mislim kako bi najjednostavnije bilo da odjenete jedan od mojih sarija. Nadam se da vam to odgovara."

"Savršeno", rekla je Gaye proučavajući spavaću sobu. Soba je bila prekrasna: okupana svjetlom, ukrašena kra- ljevskim krevetom s baldahinom blijedoplave boje, antiknim ormarima, velikim ogledalom, te nizom polica na kojima su se nalazile bočice parfema i šminke u srebrnim kutijicama. Prošetala je prostorijom. Na zidu nasuprot kreveta nalazilo se veliko ogledalo koje je sobu činilo većom no što je doista bila. Kupaonica je bila još ras-košnija od spavaonice, opremljena priručnim solarijem i jacuzzi kadom. Posebno su se isticale, u zid ugrađene, kromirane cijevi postavljene okomito, u visini prosječne osobe. Cijevi su pod velikim pritiskom ispuhivale topao zrak i služile su tome da se nakon kupanja cijelo tijelo, umjesto brisanja ručnikom, u kratkom vremenu osuši. Uza svu tu opremu u kupaonici su se nalazile i sprave za rekreaciju i vibromasažni stroj.

151

Gaye se divila odajama, a Garry je obilazio dnevni boravak pažljivo provjeravajući prozore i vrata.

Miah se vratila u sobu i povela ga do njegovih odaja koje su bile podjednako raskošne.

Visoka sluškinja iz plemena Zulu donijela je sari za Gaye. Gaye joj je rekla kako joj nije potrebna pomoć. Zulu sluga donio je Garrvu bijele hlače, bijelu košulju i natikače. "Gospodin Kahlenberg ne pati od formalnosti", objasnila je Miah. "Večera će biti poslužena na glavnoj

terasi. Osjećajte se kao kod kuće. U kabinama uz bazen pronaći ćete kupaće kostime ukoliko se želite okupati. Slobodno razgledajte naše vrtove. Ukoliko vam je nešto potrebno, samo podignite telefonsku slušalicu i netko će se pobrinuti za vaše želje." Osmjehnula se, naklonila i napustila odaje.

Gaye i Garry su se pogledali. Garry je zafučkao.

"Sladak život..."

Začulo se kucanje na vratima. Jedan od Zulu sluga donio je njihove naprtnjače. Odložio ih je na pult i povukao se. Garry je brzo prišao naprtnjačama i provjerio je li radiouređaj na svom mjestu. Pogledao je Gaye.

"Pitam se jesu li primijetili radio?"

"Što ako jesu?" rekla je Gaye zaokupljena luksuzom kojim je bila okružena. Blistavih očiju nastavila je: "Ovo je doista fantastično! Okupat ću se. Vidimo se kasnije." Pokupila je naprtnjaču, ušla u spavaću sobu i zatvorila vrata za sobom. Brzo se svukla. Nekoliko trenutaka je proučavala nago tijelo u velikom zrcalu, a potom je prešla u kupaonicu i otvorila obje slavine. Čekajući da se napuni kada, vratila se u spavaonicu i ponovno stala pred zrcalo.

Nije mogla znati kako se iza zrcala nalazi omanja, zamračena prostorija. Zrcalo je bilo napravljeno tako da

152

osoba skrivena u prostoriji može vidjeti spavaonicu kao da gleda kroz posve prozirno staklo, a da pritom osoba u spavaonici i ne posumnja kako ju netko promatra. Zaboravljajući sve poslovne brige, Kahlenberg je sjedio u invalidskim kolicima, u malenoj zamračenoj sobici rashlađenoj klima-uređajem, s divljenjem upijajući očima obnaženu ljepotu Gaye Desmond.

S ruba džungle Fennel je promatrao slijetanje helikoptera. On i Ken su pronašli dobro mjesto za promatranje na vrhu velike stijene nastale erozijom tla. Stijena je bila skrivena drvećem i grmljem. S nje se pružao izvrstan pogled na Kahlenbergov vrt i rezidenciju.

Fennel je u rukama držao snažan vojni dalekozor. Mogao je vidjeti Taka koji je džipom pristigao dočekati Gaye i Garryja. Promatrao je kako ih odvozi prema kući. Ušli su i vrata su se za njima zatvorila.

"Odlično! Ušli su!" rekao je zadovoljno spuštajući dalekozor. "To je išlo prilično lako", rekao je Ken pomalo zbunjeno. "Koliko znam,

Kahlenberg baš ne ljubi posjetite-lje." "Shalik je rekao da pada na dobre komade. Čini se da je bio u pravu."

"Možda. Ali opet bih rekao da je sve prošlo malo previše glatko." Ken je uzeo radiouređaj. "Od sada ćemo radio držati stalno uključanim. Garry bi se mogao javiti svakog trenutka." Fennel je zapalio cigaretu, pa se ispružio na stijeni. Bio je umoran od duga marša i nošenja torbe. Zadrije-mao je dok je Ken stražario. Nakon nekog vremena probudio se, zapalio novu cigaretu, zijevarno i upitao: "Što ćeš s novcem kad dobijemo nagradu?"

"Prijatelj u Jo'burgu otvara turističku agenciju", odgovorio je Ken. "Trebam još novca. Bit ćemo partneri."

153

"Turistička agencija? To se isplati?"

"Jako. Planiramo pružati luksuzne usluge. Individualno vođenje po parkovima s divljači. Tu je lova. Amerikanci troše kao ljudi ako im ponudiš specijaliziranu uslugu. Radim s njima već godinama. Znam što žele i znam kako im to mogu osigurati."

Fennel se protegne.

"Čini se da oko toga ima dosta posla. Nisam baš neki ljubitelj rada. Samo naivci šljakaju."

"Što ćeš ti s novcem?"

"Potrošit ću ga. Novac služi tome. Ne trpim tipove koji skupljaju novce kao da su vjeverice. I što im se dogodi? Riknu i neki drugi pušioničari naslijede lov."

"Možda upravo to i žele?"

"Kvrugu i takva logika! Love uvijek ima. Kada potrošim sve što dobijem od Shalika, naći ću neki novi poslić. Imam dobre veze. Ljudi znaju da sam majstor, a za takve uvijek ima poslova."

Ken podiže ruku. Fennel je zašutio. Iz radiouređaja začulo se krčanje. Ken prinese uređaj uhu.

"Ken... da, Garry... dobro te čujem... dobro." Osluškiavao je nekoliko trenutaka, a Fennel ga je pažljivo promatrao. "Dobro. Sretno." Ken je prekinuo vezu.

"Što kaže?"

"Prenočit će u kući" rekao je Ken. "Kahlenberg je navodno zadovoljan što su odlučili ostati. Vidjet će ga za večerom u dvadeset i jedan sat. Garry je rekao da će se ponovno javiti prije ponoći."

Fennel progunđa nešto nerazgovjetno. Pogledao je na sat. Tek je prošlo podne.

"To znači da bismo na ovom prokletom kamenu trebali provesti dvanaest sati."

"Čini se da je tako. Ostanemo li ovdje, male su šanse da će na nas naletjeti neki čuvar. Ovdje smo najsigurniji. Hajdemo jesti." Izvadio je limenku graha.

"Dovraga! Zar nemaš ništa osim graha?"

"Mesni doručak. Hoćeš to?"

"Pa, to je trunčicu bolje", mračno je gundao Fennel dok je Ken u naprtnjači tražio drugu limenku. "Kladim se da ono dvoje ne jedu hladna jela iz konzervi." Ponovno je počeo razmišljati o Gaye. Prožme ga bijes. Završi ovaj posao, rekao je sebi, a potom sredi tu kuju, i sredi ju zauvijek.

"Koji ti je vrag?" pitao je Ken iznenađen surovim izrazom Fennelova lica.

"Ništa. Koliko ti treba da otvoriš običnu limenku?" "Volio bih biti siguran da nas nitko neće ometati", rekao je Garry.

Gaye i on sjedili su na terasi poslije izvrsnog ručka koji su poslužila dvojica Zulua.

Gaye se ispružila na udobnoj ležaljci, s cigaretom u ruci. Garry je razmišljao o tome koliko je prekrasno izgledala odjevena u sari crvene i zlatne boje. Bila je to odjeća koja je posebno isticala njezinu ljepotu.

"Zašto?" pitala je Gaye pogledavajući prema njemu. "Znaš i sama", rekao je Garry s osmijehom. "Mogli bismo se malo zabaviti u spavaonici."

Nasmijala se.

"U tom slučaju bih i ja htjela biti sigurna da nas nitko neće ometati."

"Bilo bi nezgodno da gospodin Tak uleti usred scene." "Svakako. Zato bi možda bilo bolje da se malo posvetimo poslu." Ustala je i ugasila cigaretu. "Jesi li smislio kako će Fennel ući u kuću?"

"Ovuda", pokazao je Garry rukom prema velikom predvorju. "Uz našu pomoć samo će ušetati u dom gospodina Kahlenberga."

155

"Misliš da će biti tako lako?"

"Mislim. Možda noću stražari patroliraju oko kuće. Za sada ih nisam

imao prilike vidjeti."

"Možda je Kahlenberg siguran da do njega kroz džunglu nitko ne može doprijeti, pa kuća nije posebno čuvana."

"Da prošetamo vrtom?"

"Ne sada. Vani je sigurno grozno vruće."

"Onda je najbolje da malo odrijemaš. Prošetat ću sam", rekao je Garry i ustao.

"Imaš više energije od mene. Skuhat ćeš se."

"Vidimo se." Mahnuo je rukom i krenuo zelenom betonskom stazicom prema vrtu.

Promatrala gaje kako odlazi, zatvorila oči i stala razmišljati o njemu. Kada posao bude dovršen, morat će se rastati. Pitala se što će biti s njim. Rado bi s njim provela dug vikend u Parizu, a potom se oprostila. Imala je dvadeset i šest godina i bila je sigurna kako Shalik namjerava nastaviti koristiti njezine usluge barem sljedećih pet godina prije negoli počne tragati za mlađom suradnicom. U tih pet godina imat će prilike privrijediti dovoljno novca da osigura posvemašnju financijsku neovisnost. To je željela više od svega. Biti dovoljno zbrinuta da može dobro živjeti, putovati i možda se udati.

Razmišljala je o mogućnosti udaje za Garrvja, no znala je kako to ne bi dobro završilo. Fizički ju je privlačio, no nije bila zaljubljena u njega. Osim toga, nije pokazivao nikakvo zanimanje za raskošan život. Luksuz joj je bio neophodno potreban, a njemu ne. Ne. Bio je dobar partner u krevetu, no ništa više od toga. Kad se odluči udati, morat će pronaći bogatoga, inteligentnog, obrazovanog i civiliziranog muškarca sklonog udobnom stilu života. Znala je da je takvo razmišljanje vjerojatno tek puka maštarija. U životu je srela mnoge muškarce, primila je veliki broj bračnih ponuda, no uvijek bi se nešto dogodilo. Ili je naprosto previše cijenila vlastitu neovisnost? Uostalom, maštarenje je bio sjajan način da se ljen-čareći u hladu provede ugodno poslijepodne.

Zadrijemala je. Prošlo je više od sat vremena prije negoli se Garry vratio i probudio je.

"Hoćeš li piće, lijena bubo?" pitao je prilazeći baru. Kimnula je glavom, protegnula se i ustala.

"Jesi li pronašao što zanimljivo?"

"Da i ne. Prilaz drugom krilu kuće je zabranjen." Garry je smiješao

dva Tom Collinsa i sjeo s njom za stol. "Staza koja vodi prema drugom dijelu kuće je dobro čuvana. Zulu koji ju čuva izgleda kao da je došao s filma. Odjeven je u leopardovu kožu, urešenu perjem nojeva i naoružan tradicionalnim assaigi kopljem i kožnatim štitom. Vratio me je nazad, a da se nije ni potrudio glumiti uljudnost."

"Tamo su sigurno Kahlenbergove odaje."

"Da. Još jedna stvar. Postoji velik bazen pun ogromnih krokodila. Skriven je u drugom dijelu vrta i okružen visokim drvećem na kojemu sjede lešinari. Od toga mi se prizora naježila koža."

"Ali zbog čega?"

"Pomislio sam kako bi to bilo sjajno mjesto za rješavanje neželjenih gostiju."

Pogledala ga je i uvjerala se da je ozbiljan. Ruka u kojoj je držala čašu gotovo je neprimjetno podrhtavala dok ju je prinosila ustima. U neugodnoj tišini koja je zavladala moglo se čuti samo tiho pucketanje leda u čašama.

"Ne znam zbog čega, ali ta mi je atmosfera pobudila mračne misli, Gaye. Sve do sada išlo je i previše glatko. Ne sviđa mi se taj Tak. Dok si razgovarala s njim, imao sam dojam da nam se cijelo vrijeme podsmjehuje. Poseb

no kad si ga pitala je li rezidencija njegova. Učinilo mi se da zna kako ti zapravo dobro znaš kome posjed pripada." "Misliš da nešto sumnja?"

"Mislim da je to svakako moguće."

"Ne misliš valjda kako zna da smo ovdje zbog prstena?" "Ne znam, ali sam prilično siguran kako vjeruje da smo muljatori."

"Što ćemo učiniti?"

Umjesto odgovora Garry joj neprimjetnim pokretom očiju dade znak kako im se Tak približava stazom iz vrta. "Evo ga", rekao je tiho te ustao.

"Molim vas, nemojte se dati smetati", rekao je Tak uspinjući se na terasu. Prijetvoran osmijeh plesao je njegovim usnicama, a pogled mu je, krijeseći se, skakao od Gaye na Garrvja. "Nadam se da ste uživali u ručku."

"Bio je divan, hvala vam", rekla je Gaye poklanjajući mu najšarmantniji osmijeh. "Ovdje je doista prekrasno." "Da. Vrlo je ugodno." Tak je zastao, pretvarajući se kako razmišlja, pa je upitao:

"Jeste li zainteresirani razgledati muzej gospodina Kahlenberga, gospođice Des-mond?" "Gospodin Kahlenberg ima muzej?"

"Gospodin Kahlenberg jedan je od najčuvenijih kolekcionara umjetnina na svijetu."

"Znala sam to, ali nisam bila svjesna da ima muzej. Mislila sam..."

"Ima muzej i zanima ga biste li ga željeli vidjeti?" "Vrlo rado. Naravno da bih ga željela vidjeti."

"A vi, gospodine Edvwards?"

"Zašto ne? Hvala." Garry je glumio ravnodušnost, no kao i Gaye bio je iznenađen.

Gaye je ustala. "Je li daleko od posjeda?"

Garryju se učinilo da ponovno može vidjeti ironičan osmijeh koji je za trenutak preletio preko Takovih očiju i usnica. Potrajalo je to tek trenutak i možda mu se tek pričinjalo. "Stojite na njemu", rekao je Tak.

"Hoćete reći da je muzej ispod zemlje?"

"Točno."

"Mogu li ponijeti svoj fotoaparatus, gospodine Tak?" Odmahnuo je glavom.

"Žalim, ali to neće biti moguće." Okrenuo se. "Slijedite me, molim vas."

Ušao je u predvorje i krenuo hodnikom.

Gaye i Garry izmijeniše kratke zbunjene poglede i krenuše za njim. Ukrkali su se u električna kolica. Tak je vozio niz dugi hodnik, kroz središnje predvorje, kraj ulaznih vrata i niz sljedeći hodnik.

"Ovdje su odaje gospodina Kahlenberga", objasnio je dok su prolazili kraj niza zatvorenih vrata. Zaustavio je kolica ispred gologa zida. Garry je pažljivo promatrao kako prstima opipava donji dio okvira velikoga panoramskog okna. Cijeli zid pred njima kliznuo je u stranu otkrivajući golema dvostruka vrata. Tak je prišao vratima. Ona se nečujno otvoriše.

"Gospodin Kahlenberg je invalid", rekao je Tak proučavajući Gaye. "Sva vrata su elektronski kontrolirana. Ovo je dizalo koje vodi do muzeja."

Ušli su u prostrani kavez dizala obložen satenskim zavjesama. Kontrolna ploča sastojala se od četiri različito obojena prekidača. Garry je gledao kako Tak pritišće zeleni prekidač. Dizalo se bešumno

pokrenulo. Dok su se spuštali, Tak je pritisnuo žuti, pa potom i crveni prekidač. "Čemu služe ti prekidači, gospodine Tak?" pitala je Gaye glumeći naivnost.

"Zeleni prekidač pokreće dizalo. Žutim se pale svjetla u muzeju, a crveni isključuje alarm", objasnio je Tak. "Hvala. Kuća je doista fantastično opremljena.

Vrata dizala se otvoriše. Ušli su u dobro rashlađenu prostoriju.

"Pričekajte ovdje trenutak", rekao je Tak i prišao masivnim, metalnim vratima. Na zidu je bila kontrolna ploča s pucetima. Tak tijelom zakloni ploču i brzo utipka kombinaciju zaporke.

Garry ponovno pogleda prema Gaye, podižući obrve upitno, a zatim svrnu pogled na Taka.

"Muzej sadrži mnoga djela čija je vrijednost nemjerljiva", objasnio je. "Poduzeli smo brojne mjere za zaštitu od krađe. Vrata koja vode u muzej oklopljena su i nemoguće ih je provaliti. Zidovi su debeli više od metra. Brava na vratima vremenski je kontrolirana i tempirana da se zaključaju svaku večer u dvadeset i dva sata. Do sljedećeg jutra u deset sati nitko ne može otvoriti vrata. Izvolite ući."

Ušli su u prostoriju golemih dimenzija, visoka stropa, osvijetljenu difuznim svjetlom. Na zidovima su bile izvješene mnogobrojne slike. Gaye je prepoznala djela Rembrandta, Picassa, te brojnih poznatih renesansnih slikara. Za mnoge slike je bila uvjerena kako ih je ranije imala prilike vidjeti u svjetskim galerijama i muzejima, poput galerije Uffizi, Vatikanskoga muzeja i Louvrea.

"Ovo ne mogu biti originali, gospodine Tak, zar ne?" pitala je. "Sva su djela originalna." Tak se namrštio kao da je pitanje predstavljalo osobnu uvredu. "Rekao sam vam kako gospodin Kahlenberg posjeduje jednu od najveličanstvenijih privatnih zbirki na svijetu. Sljedeća prostorija će vam se još više dopasti." Poveo ih je između niza slika do sljedeće dvorane. U sredini prostorije bio je smješten četiri metra visok Buda izrađen od zlata.

"Ovo je zanimljiv primjerak", rekao je Tak. "Dolazi iz Bangkoka. Tijekom Drugoga svjetskog rata Japanci, koji su znali da je skriven u gradu, intenzivno su tragali za njim, ali budistički svećenici su ih nadmudrili. Preselili su statuu u nevažan hram i premazali ju betonom. Iako su japanski časnici često posjećivali hram i molili se

pred statuom, nisu shvatili kako se radi o predmetu za kojim su očajnički tragali."

"Hoćete reći daje cjelokupna statua izrađena od zlata?" pitao je Garry buljeći u blještavu figuru.

"Da. Statua nije pozlaćena nego je od čistoga zlata izlivena u jednom komadu."

Proveo ih je po prostoriji, zastajući pred pojedinim predmetima, tumačeći im njihovu vrijednost. Garry nije imao pojma o umjetnosti, nimalo ga nije zanimala, no čak je i on bio fasciniran onim što je imao prilike vidjeti.

"Ali, ovo je panel Ghibertijevih Vrata raja!" usklik-nula je Gaye zastajući pred prelijepim duborezom. "Kakva sjajna kopija!"

"Kopija se nalazi u Firenci, gospođice Desmond. Ovo je original", rekao je Tak. U glasu mu se mogla osjetiti doza neskrivene netrpeljivosti. "A ovo je čuveni kip Davida koji je izradio Bernini. Također original. Kopija se nalazi u muzeju Bargello u Firenci. Većina ljudi uvjerena je, naravno, kako u muzeju imaju prilike vidjeti original."

Gaye se okrenula Taku, iznenađena otvorenim izazovom sadržanim u toj naprasitoj tvrdnji. U tom trenutku ugledala je prsten kneza Borgije, izložen u staklenoj kutijici na mramornom pijedestalu u posebno osvjetljenom udubljenju zida. "A što je ovo?" pitala je prilazeći kutijici, zavirujući u nju.

"Prsten zloglasnoga firentinskog kneza Borgije", rekao je Tak. "Izradio ga je nepoznati renesansni majstor po Borgijinu nacrtu. U pitanju je prsten s otrovom, a legenda kaže da je zlatar bio njegova prva žrtva. Kako bi iskušao prsten i spriječio majstora da se hvali svojim djelom, te tako odao tajnu prstena, Borgija se s njim rukovao noseći prsten. Među dijamantima skrivena je sićušna igla. Otrov prelazi na žrtvu kad igla, tijekom rukovanja, zagrebe kožu. Genijalno, zar ne?"

"Bila su to grozna i okrutna vremena", rekla je Gaye stiskajući usnice. "Je li prsten i sada otrovan?"

"Nikako, gospođice Desmond. Treba ga napuniti otrovom. Uz to, igla je vjerojatno već izgubila svoju oštrinu."

Poveo ih je dalje do veličanstvenoga mrtvačkog kovčega Tutankhamona. Sljedećih pola sata proveli su obilazeći muzej, a

onda je Tak pogledao na sat i predložio da popiju koktel prije večere. Izveo ih je iz muzeja, zatvorio oklopljena vrata i aktivirao brave. Ušli su u dizalo i uputili se u prizemlje. Električnim kolicima prebacio ih je do njihovih odaja i najavio kako će ih sluga, za sat vremena, dopratiti do središnje terase gdje će biti poslužena večera.

Prošlo je devetnaest i trideset. Izašli su na terasu. "Trebam nešto žestoko", rekla je Gaye zauzimajući mjesto za stolom. "Možda votka martini s ledom?"

"Slažem se", rekao je Garry i počeo miješati piće. "Jesi li primijetila kamere u kutovima prostorija?"

"Ne. Ti jesi?"

"Da. Fennel je rekao da ima šest kamera. To znači šest prostorija, ali Tak nam je pokazao samo dvije. Cijela situacija mi se ne sviđa. Imam dojam da smo ušetali u klopku." Gaye ga iznenađeno pogleda. "Zasigurno ne! Ne bi nam pokazao sve što nam je pokazao ukoliko doista sumnja u nas."

"To me i brine. Morao je znati kako ćemo shvatiti da je većina izložaka ukradena iz svjetskih zbirki. Zašto nam je onda dozvolio da ih vidimo? Zašto nam je objasnio kako funkcionira dizalo i pokazao nam vremensku bravu? Mora znati da ćemo o ovoj posjeti pričati drugim ljudima kada odemo... Osim ako..." zastao je, mršteći se.

"Osim ako... što?"

mo.

'Osim ako nas uopće ne namjerava pustiti da ode>

Gaye se ukoči.

"Ne može nas ovdje držati protiv naše volje. Garry budi razuman."

Garry otpije piće.

"Dobro, ali to mi se uopće ne sviđa. Da Fennel i Ken nisu vani, ozbiljno bih se zabrinuo. Javit ću im se." Uputio se u spavaonicu.

Gaye je ostala sjediti. I nju je zbunila Takova iskrenost u muzeju, no nije se brinula. Uvjeravala se da je Kahlenberg toliko siguran u zaštitne mjere svog muzeja da ga nije zabrinjavalo pokazati svoje dragocjenosti strancima. Garry se vratio desetak minuta kasnije.

"I Fennel se slaže da stvar izgleda sumnjivo. Themba je ostao čuvati opremu. Fennel će doći ovamo sam, a Ken će ga pokrivati s ruba džungle. Ako Kahlenberg nešto pokuša, barem će nam Ken moći pomoći. Kada se dokopamo prstena, signalizirat ćemo Kenu. Okupit

ćemo se kraj helikoptera i kidamo odavde. Pokupit ćemo Thembu i vraćamo se u Mainville."

"Zaista misliš da bi Kahlenberg mogao nešto pokušati?" "Reći ću ti kad ga upoznam", odvratio je Garry. "Što kažeš na još jedno piće?"

Točno u dvadeset i jedan sat sluga ih je poveo prema glavnoj terasi. Dočekao ih je Kahlenberg sjedeći u invalidskim kolicima. Uljudno ih je pozdravio i ponudio im da sjednu u raskošne fotelje od kovana željeza.

"Tak mi kaže da radite za Animal World, gospođice Desmond", rekao je nakon što mu je Gaye zahvalila na toplom gostoprimstvu. "Dugo ste s njima?"

"Ne dugo. Tek šest mjeseci."

"To je jedan od magazina što ih redovno čitam. Zanimaju me životinje. Kako to da nisam imao prilike vidjeti vaše ime u magazinu?"

Garry je mogao odahnuti. Gaye je bila mirna i opuštena. Nasmijala se vragolasto.

"Ja sam tek sitna riba. Obavljam rutinske poslove. Nadala sam se da ćete mi omogućiti snimiti ovu divnu rezidenciju. To bi mi osiguralo objavljivanje imena na naslovnici." Proučavao ju je.

"Bojim se da ćete, u tom slučaju, morati još malo pričekati s pojavljivanjem na naslovnici. Fotografiranje je zabranjeno." Zagledala se u njegove plavosive oči i čarobno se osmjehnula. "Čak i za mene? Dajem vam riječ da ću biti posve diskretna i fotografirati samo kuću i vrt."

"Žalim." Promijenio je temu razgovora pitajući ju kako joj se svidio muzej.

"Veličanstven je. Doista vam čestitam."

Trojica Zulua izašli su na terasu i stali kraj prekrasno postavljenog stola. Istodobno, Hindenburg, koji je upravo dovršio obrok, polako je došetao do Kahlenberga.

"Kakav ljepotan!" uskliknula je Gaye. "Mogu li ga pomilovati?" "To ne bi bilo mudro", rekao je Kahlenberg češkajući geparda iza uha. "Moj mezimac je malo nervozan oko stranaca. Čak i ako su stranci prekrasne strankinje." Pokrenuo je kolica i usmjerio ih prema stolu.

"Hajdemo večerati."

Kad su sjeli, Kahlenberg se obratio Garrvju:

"A vi, gospodine Edwards, jeste li već dugo profesionalni pilot?"

Garry zatrese glavom.

"Tek počinjem", rekao je. "Gospođica Desmond mi je prvi klijent. Naravno, u Americi sam dosta letio helikopterom. Volim promjene, pa sam posao preselio u Dur-ban." "Razumijem."

Poslužene su ledene dinje.

"Snimate krupnu divljač, gospođice Desmond?"

"Da. Uputili smo se u rezervat Wannock, ali sam opazila vaše prekrasno imanje. Naprosto sam ga morala razgledati iz blizine. Nadam se kako vam se nismo nametnuli." "Nikako. Da nisam želio vaš posjet, Tak bi vas odmah otpravio. Ne, pravo je zadovoljstvo ponekad ugostiti neočekivane posjetitelje."

"Doista živite u divljini i izolaciji. Zar nikad niste usamljeni?" "Kad ste okupirani poslovima, nemate vremena za usamljenost. Iznenađen sam da ste fotografkinja", rekao je Kahlenberg iznebuha i pogledao ju u oči. "Po vašem stasu i koraku prije bih rekao da ste fotomodel ili manekenka." "Bavila sam se i tim, no nalazim fotografiranje zanimljivijom aktivnošću."

"I sam se amaterski bavim fotografijom. Pretpostavljam da radite isključivo s kolor-filmovima?"

Gaye, koja je tek ovlaš poznavala tehnike fotografiranja, shvatila je da se nalazi na skliskom terenu.

"Da, radim u boji."

"Recite mi onda, gospođice Desmond.." započeo je Kahlenberg upravo u trenutku kad je poslužena pastrva.

Gaye se odmah stade diviti ribi, nadajući se kako će uspjeti promijeniti temu.

"Moje omiljeno jelo!" uskliknula je.

"Sretna podudarnost. No htio sam vas upitati..."

Garry je uočio crveno svjetlo za opasnost, te je pokušao usmjeriti razgovor u druge vode.

"Gospodine Kahlenberg, prošetao sam vašim prekrasnim posjedom i naišao na pripadnike plemena Zulu u punoj ratnoj opravi. Barem se meni činilo da je u pitanju ratna oprava. Moje znanje, naravno, svodi se samo na filmove. Odista su fascinantni ljudi."

"Da. Imam ih na stotine", rekao je Kahlenberg. "Sviđa mi se kad su odjeveni u tradicionalne kostime. Odlični su lovci na životinje... I

ljude. Čuvaju moj posjed. Nitko mu ne može prići, a da ga Zului ne primijete i vrate nazad. Danju i noću patroliraju posjedom u smjenama."

"Ali u vrtu ih nema", primijetio je nehajno Garry vadeći središnju kost iz ribe rastvorene na tanjuru.

Nastala je podulja stanka. Garry je radoznalo podigao pogled. Kahlenberg ga je promatrao ledenim pogledom. Garry je bio siguran kako u njegovim očima može prepoznati prezir izmiješan s likovanjem. Brzo je spustio pogled prema ribi. "Ne, gospodine Edwards. Noću ne patroliraju imanjem, ali tijekom dana nekolicinu držim u vrtu kraj kuće. Samo u slučajevima kad imam posjetitelje."

"Zaista su impresivni", zaključio je Garry odlažući nož i vilicu. "Riba je izvrsna."

"Da", potvrdio je Kahlenberg i odsutnim pokretom stao milovati Hindenburgovo krzno. Gepard je stao presti. "Kakav prekrasan zvuk", uskliknula je Gaye. "Imate li ga dugo?"

"Gotovo tri godine. Nerazdvojni smo." Kahlenberg pogleda Garrvja. "Sjajan je čuvar. Prije nekoliko mjeseci to je i dokazao. Jedan od mojih službenika poludio je i napao me. Upao je u moj ured s nožem, no prije negoli je stigao do mene, Hindenburg ga je doslovce rastrgao u komadiće. Gepardi su najbrži stvorovi na svijetu. Jeste li to znali, gospodine Edvvars?"

Garry sumnjičavo pogleda geparda i odmahne glavom. "Čini se da se zna dobro brinuti za sebe."

"Itekako."

Sluga je poslužio glavno jelo koje se sastojalo od pileta isprženog u vatrostalnoj zdjeli, punjenog komadićima jastoga u umaku od vrhnja, te ukrašena jastogovim oklopom. "Ah, ovo je doista neobično jelo!" rekao je Kahlenberg. "Recept sam dobio od jednoga pariškog kuhara. Mislim da će vam se svidjeti."

Dok je sluga servirao pile, Kahlenberg je ugodno čavrljao, ali Gaye i Garry su mogli osjetiti kako je duhom tek djelomično prisutan. Činilo se kako je zaokupljen poslovnim problemima, te im nije poklanjao punu pažnju.

Pile je bilo izvrsno, baš kao što je Kahlenberg i najavio. Oboje izraziše svoje oduševljenje.

Iako je hrana bila odlična, Gaye bijaše sretna što se obrok bližio

kraju. Sve je teže zaokupljala Kahlenbergo-vu pažnju. Bila je naviknuta animirati teške ljude, ali Kahlenberg je svakako bio najkompliciranija osoba koju je do tada imala prilike upoznati. Bio je uljudan, ali hladan i znala je da joj poklanja tek djelić pažnje. Nastojala je održati razgovor, izbjegavajući pritom opasne teme, postavljajući mu pitanja, raspravljajući o New Yorku, Londonu i Parizu. Cijelo to vrijeme Garry je šutljivo sjedio i divio se njezinoj upornosti. 167

Dok su ispijali kavu, pridružio im se Tak. Prišao je Kahlenbergu.

"Oprostite, gospodine Kahlenberg, gospodin Vore-ster je na telefonu."

Kahlenberg se namrštio.

"Ah, da! Posve sam zaboravio. Reci mu da ću ga nazvati za pet minuta."

Tak se naklonio i udaljio.

"Moram se ispričati, gospođice Desmond. Nažalost, morat ću vas ostaviti da se sami zabavite. Moram se vratiti poslu. Sumnjam da ćemo imati prilike ponovno se sresti prije vašeg odlaska. Žao mi je zbog zabrane fotografiranja. Nadam se da ste uživali u večeri."

Ustali su i zahvalili mu na gostoprimstvu. Pogledao ih je s čudnim sjajem u očima, kimnuo glavom, pokrenuo invalidska kolica i odvezao se s terase praćen Hinden-burgom. U uredu je zatekao Taka.

"Hvala ti što si me spasio, Tak. Počeli su mi dosadivati. Divna žena, svakako, ali obična igračka." Smjestio je kolica za stol. "Jesu li pod nadzorom?"

"Da, gospodine."

"Dobro. Što je s ostalima?"

"Vodič više ne postoji. Fennel i Jones su na stijenama. Dalekozorom promatraju rezidenciju. Kontaktirali su s Edwardsom radiovezom. Uspjeli smo prislušivati razgovor. Fennel će sam doći ovamo, a Jones će ga pokrivati. Edwards vjeruje kako sumnjamo u njih i nastoji poduzeti protumjere." "Mudro od njega. U redu, Tak. Možeš se povući u svoj bungalov. Imam još posla, ali namjeravam leći u uobičajeno vrijeme. Raspusti ostalu posluđu."

Tak je oklijevao.

"Je li to mudro, gospodine?"

168

"Imam čuvare i Hindenburga. Bit će sve u redu."

Kahlenberg zamišljeno pogleda Taka. "Bit će bolje da ti ne budeš umiješan u ovaj slučaj. Laku noć."

"Laku noć, gospodine." Tak napusti ured.

Kahlenberg se prihvati proučavanja gomile dokumenata koji su pristigli zračnom poštom tijekom poslijepod-neva. Nešto poslije dvadeset i dva sata začulo se tiho kucanje na vratima ureda.

Mršteći se, rekao je: "Uđi."

Kemosa je ušao.

"Što je bilo?"

"Vrtlar Zvvide je mrtav, gospodaru."

Kahlenberg upitno podiže obrve.

"Mrtav? Što se dogodilo? Neka nesreća?"

"Ne znam, gospodaru. Žalio se na glavobolju i bolove u mišićima. Kako se uvijek zbog nečeg jadao, nitko nije obraćao pažnju. Kasnije je rekao kako ga peče grlo. Nekoliko minuta kasnije pao je i umro."

"Nevjerojatno. Pa, pokopaj ga, Kemosa. Slobodan sam reći kako će mu supruga konačno odahnuti. Njegovom smrću ništa nismo izgubili."

Kemosa je pogledao gospodara, pa se naklonio.

"Bit će učinjeno, gospodaru." Izašao je, vrlo tiho zatvarajući vrata za sobom.

Kahlenberg se nalakti na stol. Maleni osmijeh davao je njegovu licu vražji izraz.

Znači, prsten kneza Borgije bio je smrtonosan.

169

Osmo poglavlje

Po povratku u svoje odaje Gaye i Garry su zatekli uključene rashladne uređaje i čvrsto zatvorene prozore i vrata. Garry je prišao vratima terase i pokušao ih otvoriti. Vrata su bila zaključana, a ključ je nedostajao. Uzaludni su bili i pokušaji da otvori prozore.

"Zaključani smo", rekao je češkajući se zbunjeno po glavi. "Kako će sad Fennel ući?"

"Činilo mi se da si previše optimističan. Nisi valjda doista vjerovao da će cijele noći ostaviti sve otvoreno?" rekla je Gaye i zavalila se u fotelju. "Što ćeš poduzeti?"

"Upozoriti Fennela. Njegov je posao provaljivanje. Možda bismo mogli srediti ovu bravu." Garry pogleda na sat. "Imamo sat vremena. Što misliš o Kahlenbergu?"

Gaye napravi grimasu.

"Ne sviđa mi se. Mislim da sam mu bila dosadna, a osoba kojoj sam dosadna ne može očekivati da će se naći na mojoj top listi popularnih." Nasmijala se. "A što ti misliš?" "Opasan je", rekao je Garry trezveno. "Usudio bih se reći čak i više od toga. Imam osjećaj da nije posve normalan. Još uvijek imam osjećaj kako smo uletjeli u stupicu. Ali kad smo već tu, bili bismo glupi da se ne pokušamo dokopati prstena. Pitam se je li lagao kad je rekao da noću nema straža oko kuće. Morat ću upozoriti Fennela da bude oprezan pri dolasku." "Misliš da nije normalan? Što time želiš reći?"

"Nešto u njegovim očima... Ne tvrdim da je lud, ali svakako je poremećen."

"Mislim da samo umišljaš, Garry. Ne vjerujem kako bi nam dopustio da vidimo njegov muzej ako doista sumnja u nas. Mislim da je ogorčen zbog svog invaliditeta. To je vjerojatno razlog što se čini hladnim. Tko zna, možda čak trpi bolove?" T7H

"Možda si u pravu", slegnuo je Garry ramenima. "No cijela mi se situacija čini previše jednostavnom."

"Hoćeš li provjeriti dizalo?"

"Naravno. Ako ne radi, ne znam kako ćemo se spustiti u muzej. Pričekat ću pola sata, a onda ću izaći." Ustao je i otvorio vrata. Hodnik je bio pust. Bio je dobro osvjetljen. Na kraju hodnika nalazila su se dvostruka vrata. "Nema nikoga." Vratio se u dnevni boravak. "Moglo bi biti frke. Ako Tak ili netko od posluge izađe iz koje od soba, gotov sam. U hodniku se ni muha ne bi mogla sakriti."

"Možeš reći da si mjesečar."

Garry ju prostrijeli pogledom.

"Trebala bi se malo uozbiljiti. Čini se da ne shvaćaš kako ćemo se, ukoliko budemo uhvaćeni, naći u vrlo gadnoj situaciji."

"Ne vrijedi o tome brinuti dok se ne dogodi."

Garry se osmjehne.

"U pravu si. Dođi da te poljubim."

Zatresla je glavom.

"Ne sada. Na zadatku smo."

Oklijevao je, pripalio cigaretu i bacio se u fotelju.

"Ako se izvučemo iz ovoga što ćeš sa svojim dijelom novca?"

"Investirati ga. Sav novac koji sam zaradila uložila sam uz šest postotnu dobit u švicarskoj banci. Uskoro ću imati lijep prihod, a tada će Shalik morati potražiti drugu robinju." "Ne voliš ga?"

"Tko bi ga volio? Koristan je, ali to je sve. A što ćeš ti s plijenom?"

"Upisati studij elektronike", odgovorio je Garry. "Uvijek sam želio steći obrazovanje, no do sada za to nisam imao prilike. Sa Shalikovom lovom moći ću studira

171

ti, a potom pronaći pristojno plaćen posao. Na polju elektronike mnoštvo je prilika."

"Iznenaduješ me. Ne djeluješ mi kao student. Kaniš li se i oženiti?"

"Da, ali tek nakon što diplomiram."

"Jesi li izabrao djevojku?"

Nasmiješio joj se.

"Da, mislim da jesam."

"Tko je ona?"

"Nitko koga bi mogla poznavati. Obična djevojka. Dobro se slažemo."

"Mislila sam da ćeš izabrati mene."

Nasmijao se.

"Ionako bi me odbila."

"Kako možeš biti tako siguran?"

"Odbila bi me, zar ne?"

Gaye se osmjehne.

"Da. Ne pada mi na um udati se za inženjera elektronike. Kad se budem udavala, bit će to za čovjeka koji planira krupne poslove, živi raskošno i bogat je."

"Znam to. Zato sam i odabrao Toni."

"To joj je ime?"

Garry kimne glavom.

"Želim ti sreću, Garry. Nadam se da ćeš biti sretan s njom." "Hvala. Nadam se da ćeš i ti biti sretna, ali nemoj toliko pikirati na novac."

Gaye je djelovala zamišljeno.

"Novac zna biti okrutna igračka, ukoliko ga nemaš." "Da." Ugasio je cigaretu i zagledao se u strop. "Novca uvijek treba, ali sve ovo..."

Pokazao je rukom luksuz kojim su bili okruženi. "Ovo je nepotrebno."
"Meni je potrebno."

"To nas razlikuje." Pogledao je na sat. "Vrijeme je da provjerim dizalo."

Gaye je ustala.

"Idem s tobom. Ako naletimo na nekoga, možemo' reći da smo željeli prošetati, ali nismo mogli otvoriti vrata terase, pa smo odlučili izaći kroz glavna vrata."

"Zvuči malo mlako, ali bolje i to no ništa. Idemo."

Nečujno su krenuli dugim hodnikom, zastajući povremeno i osluškujući, a kada bi se uvjerali da je sve u redu, nastavljali su dalje, hodajući sve brže niz hodnik, kroz vebno središnje predvorje, pokraj ulaznih vrata, sve do skrivenoga ulaza u dizalo. Garry je prišao prozoru i opipao donji rub okvira. Prstima je pronašao skriveno puce i pritisnuo ga. Zid je kliznuo u stranu. Pogledali su se. Garry joj je dao znak da ostane na mjestu. Prišao je dvostrukim vratima dizala. Vrata se otvoriše uz tihi šum. Ušao je u dizalo i pritisnuo crveno puce za koje je Tak rekao da isključuje alarm, a potom je pritisnuo zeleno puce. Vrata se zatvoriše i dizalo se počelo spuštati. Kad se zaustavilo, Garry je ponovno pritisnuo zeleno puce i vratio se u prizemlje. Izašao je u hodnik i zatvorio kliznu stijenu.

Uhvatio je Gaye za ruku, te su potrčali niz hodnik prema svojim odajama.

"Dizalo, dakle, radi i noću", zaključio je zatvarajući vrata njezine sobe. "Sad sve ovisi o tome hoće li Fennel uspjeti ući u kuću, i naravno, hoće li uspjeti otvoriti vrata muzeja." Četvrt sata kasnije Garry je aktivirao radiouredaj. Fennel se odmah javio.

Garry je objasnio situaciju i potvrdio Fennelu kako dizalo radi. Fennel ga je upozorio kako još vidi svjetla u dvije prostorije na krajnjim krilima kuće.

"Desno svjetlo je naše", rekao je Garry. "Drugo mora biti u Kahlenbergovim odajama."

"Svjetlo u lijevom krilu upravo se utrnulo", prijavio je Fennel. "Jedino svjetlo koja sad mogu vidjeti je vaše."

"Kahlenberg mi je rekao da zemljište oko kuće noću nije čuvano, Lew", rekao je Garry. "Ali ne vjerujem mu. Budi pažljiv i koristi svaki komadić zaklona dok prilaziš kući. Možda su okolo raspoređeni Zulu

ratnici."

"Bit ću oprezan. Krećem odmah. Trebat će mi dobrih pola sata da stignem do vas. Ken će ostati na svom mjestu dok mu se ne javimo."

"U redu", rekao je Garry i prekinuo vezu. Okrenuo se Gayei i rekao: "Krenuo je. Sva su svjetla u kući isključena." Prišao je noćnim svjetiljkama postavljenima uz krevet, uključio ih, a potom utrnuo svjetiljku na stropu prostorije. Prišao je prozoru i povirio u pomrčinu. Pun mjesec bio je djelomično skriven oblacima. Nakon nekog vremena oči mu se priviknuše na tamu, pa je mogao razaznati obrise namještaja na terasi i grmlje u pozadini.

"Za nekoliko sati mogli bismo biti na putu prema Mainvilleu", rekla je Gaye. "Idem se presvući."

Ušla je u spavaonicu, svukla sari, te odjenula košulju i kratke hlače. Vratila u dnevni boravak gdje je zatekla Garrvja koji se također preodjenuo. Sjeli su na krevet gledajući kroz prozor, iščekujući Fennela.

Minute su sporo prolazile. Oboje su bili napeti. Garry spusti ruku na Gaveino rame.

"Stigao je." Ustao je i brzo prišao prozoru.

Fennel je izronio iz tame, zastao pred prozorom i kimnuo glavom. Spustio je torbu s opremom na tlo i prišao vratima terase. Uz pomoć minijature baterijske svjetiljke pregledao je bravu. Pogledao je Garrvja i palcem u vis dao znak da će sve biti u redu. Posegnuo je za opremom u svojoj torbi. Nekoliko minuta kasnije vrata terase bešumno se ot-voriše. Fennel dohvati torbu i uđe u dnevni boravak. Ignorirao je Gaye kao da je nema u prostoriji. Okrenuo se Garrvju. "Dobro ti ide ovdje, a?" rekao je razgledavajući raskošno opremljenu sobu. "Ken i ja smo definitivno dograbili usran kraj štapa."

"Moja sućut", rekao je Garrv uz osmijeh. "Ali ne brinem se previše. Oporavit ćeš se ti."

Fennel ga zlokobno pogleda, pa se okrene. Gaye je primijetila kako je loše raspoložen. Oprezno ga je promatrala i šutjela. "Gdje je dizalo?" upitao je Fennel. "Treba mi tri do četiri sata za obaviti posao."

Garrv se okrenuo Gaye.

"Ukoliko će potrajati toliko dugo, bolje je da ostaneš ovdje." Kimnula

je glavom.

"U redu."

"Što je s kamerama?"

"Postavljene su u muzeju, ali pojma nemam gdje se nalazi kontrolna prostorija i je li čuvar tamo tijekom noći." Fennelovo lice porumeni od bijesa.

"To si trebao doznati!" prosiktao je.

Garry je prišao vratima, otvorio ih i pozvao Fennela. "Dođi i pogledaj ovo. U ovom hodniku je barem trideset i pet vrata. Kontrolna soba može biti iza bilo kojih od njih. Ne mogu tek tako šetati od vrata do vrata tražeći je. Jesi li vidio kojega Zulua pri dolasku?"

"Ne. Kakve sad to ima veze?"

"Ukoliko noću ne stražare u vrtu, male su šanse da kontroliraju monitore."

"Ako to ipak rade, propali smo."

"Što je, tu je. Imaš li kakvu ideju kako bismo to mogli provjeriti?"

Fennel je promislio, pa slegnuo ramenima.

"Kontrolna prostorija može biti bilo gdje. Možda čak i u nekoj od koliba podalje od rezidencije." Oklijevao je. "Rizik je velik."

"Pokušajmo ili kidajmo bez prstena."

"Jesi li spreman riskirati?"

"Jesam, ukoliko si ti spreman."

"Dovraga, idemo."

Izašli su u tihi hodnik ostavljajući Gaye u njezinim odajama. Nekoliko minuta kasnije dizalom su se spustili u podzemlje. Kada su stigli do oklopnih vrata, Garry je pokazao kameru koja je bila montirana u kutu, visoko pod strop.

"Eno je."

Fennel se približi kameri i zapilji se u leću. Odahnuo je "Isključena je."

"Siguran si?"

"Da."

Garry otare vlažne dlanove o hlače.

"Ovo je ulaz u muzej. Kako da ti pomognem?"

Fennel je prišao vratima. Detaljno ih je pregledao, a potom je svu pažnju usmjerio vremenskoj bravi.

"Nikako. Pusti me na miru. Trebat će vremena, ali mogu ih otvoriti."

Iz torbe je stao vaditi alat. Garry je, nastojeći prikriti nestrpljenje, sjeo u kožnu fotelju smještenu u kutu prostorije. Zapalio je cigaretu.

Fennel je radio pažljivo, fućkajući tiho sebi u bradu. Tijelom je skrivao što radi, pa je Garryju ubrzo dosadilo promatrati njegova široka pleća. Ustao je i stao šetati prostorijom. Pušio je cigaretu za cigaretom stalno pogledavajući na sat. "Kako napreduješ?"

"Neutralizirao sam vremenski mehanizam", odvratio je Fennel prekidajući na trenutak svoj posao. Rukavom je obrisao znoj s čela. "Najsloženiji dio posla je iza nas. Sad se moram posvetiti bravi."

Garry je ponovno sjeo.

Prošao je još sat. Fennel je gotovo nečujno zagunđao. "Uspio sam!" rekao je.

Garry mu se pridružio pred vratima.

"Išlo je brže no što sam očekivao."

"Čista sreća. Jednom sam prilikom pet sati raskopavao ovakvu bravu." Otvorio je vrata. "Znaš li gdje je prsten?" "Odvest ću te do njega."

Fennel je na brzinu vratio provalnički alat u torbu. Zajedno su ušli u muzej. Garry je poveo Fennela kraj niza slika u sljedeću prostoriju. Prišli su osvjetljenom udubljenju u zidu. Garry šokiran zastade. Mramorni pijedestal je bio na svom mjestu, ali staklena kutijica s prstenom je nedostajala. "Što je sad?" pitao je Fennel.

"Nema ga!" Garry obliza suhe usnice. "Prsten je nestao! Tu je stajao, a sad ga nema! Mislio sam..."

Zastao je kad je vidio zgrčeno Fennelovo lice okrenuto u smjeru prostorije sa slikama.

Na ulazu u prostoriju stajala su četvorica golemih Zulu ratnika. Bili su odjeveni u leopardove kože i naoružani kratkim sulicama širokih oštrica. Crne vatrene oči bile su netremice usmjerene u dvojicu iznenađenih bijelaca. Jedan od ratnika zapovjedio je grlenim engleskim jezikom: "Pođite s nama."

"Upecali su nas", rekao je Garry prilazeći Zuluima. Fennel je trenutak oklijevao, no znao je kako nema nikakve šanse protiv četiri golijata. Tiho psujući, prebacio je torbu preko ramena i zaputio se za Garryjem.

Kako su minute prolazile, Garry je postajala sve nervoznija i uznemirenija. Tumarala je raskošnim apartmanom pitajući se kako

napreduje Fennel. Ponavljala je Fenne-lovu tvrdnju kako bi mu za posao moglo ustrebat i četiri sata. Žalila je što nije pošla s njima. Dugo čekanje kidalo joj je živce. Konačno je netko pokucao na vrata. Pomišljajući kako se Garry vratio, požurila je kroz apartman i otvorila vrata. Pred njom se nadvio Zulu ratnik. Svjetlo s hodnika činilo je da mu crna koža svjetluca poput odbleska metala na njegovu assigai koplju.

Zatomila je vrisak i žurno zakoračila unazad podižući ruku k ustima. Zulu je zurio u nju, a oči su mu blješta-le poput uglačanoga crnog šljunka.

"Pođi sa mnom", zapovjedio je i koraknuo u stranu. "Što želiš?" upitala je Gaye. Glas joj je bio promu-kao od šoka.

"Gospodar te treba. Dođi!"

Oklijevala je. Znači, Garry je ipak bio u pravu, pomislila je, uletjeli su u zamku. Uspjela se pribрати. Nije imala izbora nego poslušati. Uzdigla je glavu i iskoračila u hodnik. Zulu je assagaijem pokazao prema dvostrukim vratima na drugom kraju hodnika.

Znala je da je bijeg nemoguć. Hrabro je krenula za Zuluom. Kad su konačno stigli do udaljenih vrata, ona se automatski otvoriše pred njima. Ne gledajući Zulua, ušla je u

Kahlenbergov ured, a srce joj je ubrzano tuklo i usta su joj se sušila.

Kahlenberg je s cigaretom u ruci sjedio za stolom u udaljenom dijelu goleme prostorije. Hindenburg je stajao kraj njega.

"Ah, gospođice Desmond", rekao je podižući pogled. "Uđite, molim vas. Pridružite mi se. Upravo promatram nešto vrlo zanimljivo."

Prišla je stolu i ugledala malen televizijski ekran ugrađen u plohu stola. Kahlenberg joj ponudi da sjedne u stolicu do njega, podalje od Hindenburga koji ju je netremice promatrao od trenutka kad je ušla u ured.

"Sjednite i pogledajte ovo."

Sjela je, prekrižila ruke na krilu i zagledala se u osvijetljeni ekran. Srce joj je poskočilo kad je ugledala Fen-nela kako kleči pred oklopljenim vratima što su vodila u muzej. "Čini se da će doista potući moju divnu bravu", rekao je Kahlenberg. "Proizvođač me uvjeravao kako je to nemoguće." Fennel se uspravio.

"Uspio sam!" glas koji je dopirao kroz zvučnike djelovao je prigušeno i strano.

Garry je ušao u kadar.

"Prijatelj vam je lukav", rekao je Kahlenberg. Glas mu je zvučao miroljubivo, no oči su mu ljutito sijevale. "Nisam vjerovao da će uspjeti, ali kao što i sami možete vidjeti, uspio je."

Gaye je šutjela.

"Noću obično isključujemo dizalo", nastavio je Kahlenberg i dalje promatrajući zaslon televizora. "Ali, zanimalo me može li stručnjak provaliti ova vrata. Morat ću ozbiljno porazgovarati s proizvođačem. Ovaj skandal neće proći tek tako." Promatrali su Fennela i Garryja kako ulaze u muzej. Kahlenberg se nagnuo naprijed, pritisnuo prekidač kraj ekrana i slika na zaslonu se promijenila. Sad su mogli vidjeti unutrašnjost prve prostorije sa slikama.

"Nisam želio dodatno uznemiriti vašeg prijatelja, pa sam kameru aktivirao tek kad sam bio siguran kako se uvjerio da je posve zaštićen", nastavio je Kahlenberg. "Bojim se da ih sada čeka gadno razočaranje i iznenađenje."

Sljedeći kadar prikazivao je dvojicu muškaraca kako zbunjeno bulje u prazan mramorni pijedestal.

Gaye je mogla čuti Fennela kako pita: "Što je sad?" Kahlenberg je isključio ekran.

"Vaši prijatelji će nam se pridružiti za nekoliko minuta, gospođice Desmond", rekao je. Posegnuo je za zlatnom tabakerom i ponudio Gaye. "Jeste li za cigaretu?"

"Hvala." Gaye je izabrala cigaretu i pripalila ju golemim zlatnim upaljačem.

"Uzgred, kako je gospodin Shalik?"

Ukoliko je očekivao da će je iznenaditi ovakvim pitanjem, prevario se. Lice joj je bilo posve bezizražajno.

"Kad sam ga zadnji puta vidjela, izgledao je posve dobro." "I dalje smišlja svoje jadne, prljave prijevare?"

"Doista ne bih znala. Uvijek je toliko zauzet, no čime, ne bih vam mogla reći."

"Vrijeme je da zauvijek prestane s poslovanjem." Vreli bljesak u Kahlenbergovim očima podsjetio ju je kako Garry misli da je tajkun neuravnotežen. "Pretvara se u pravu pošast." "Odista tako mislite? Ne bih rekla da je veća pošast od bilo koga drugoga", odvrtila je Gaye hladnokrvno. "Uostalom, gospodine Kahlenberg, rekla bih da

obojica pripadate istoj vrsti ljudi."

Kahlenbergove oči se upozoravajuće suziše.

"Zašto to mislite, gospođice Desmond?"

"Gospodin Tak mi je rekao da su svi predmeti u vašem muzeju originalni. Nisam sigurna da bi vam vlasti Firence tek tako prodale Ghilbertijev duborez ili Berni-nijevu skulpturu Davida. Znam da je Borgijin prsten ukraden. Rekla bih kako ste vi pošast za kuratore raznih svjetskih muzeja, upravo koliko je gospodin Shalik pošast za vas."

Kahlenberg se nasmije.

"Da, priznajem kako su svi predmeti u muzeju ukradeni, ali za to postoji razlog. Ja obožavam prekrasne stvari. Previše sam zauzet da bih putovao Europom, a želim stalno biti okružen silnom ljepotom, te uživati u njoj kad mi se prohtije. No Shalik mulja samo zbog novca, ne zbog ljepote. On živi za novac, baš kao što ja živim za umjetnička djela. Namjeravam ga zaustaviti."

"Možda mu je novac potreban", rekla je Gaye. "Vi ga imate i više no dovoljno. Možda biste, da ga nemate toliko, i vi bili poput gospodina Shalika."

Kahlenberg grubo ugasi cigaretu u mramornoj pepeljari. Mogla je vidjeti kako nastoji obuzdati bijes.

"Vi ste žena puna duha, gospođice Desmond. Siguran sam kako bi gospodin Shalik bio polaskan da može čuti s kakvim ga žarom zastupate."

"Ne zastupam nikoga. Samo želim reći kako ne vidim neku razliku između vas dvojice", rekla je Gaye tiho.

U tom trenutku masivna vrata se otvoriše i propustiše Garryja i Fennela.

Četvorica Zulu ratnika zastali su na vratima čekajući Kahlenbergovu zapovijed. Ovaj ih otpusti pokretom ke. Vrata se zatvoriše za njima.

"Samo pridite, gospodo", pozvao ih je Kahlenberg pokazujući prema stolcima namještenima u polukrugu nasuprot stola. "Sjednite. Kao što vidite, gospođica Desmond mi se već ranije pridružila."

Garry se poraženo strovalio u stolac, ali Fennel ostade stajati strijeljajući Kahlenberga pogledom.

"Molim vas, sjednite, gospodine Fennel", rekao je tiho Kahlenberg. "Dopustite mi da vam čestitam. Nisam vjerovao da postoji čovjek koji

može provaliti vrata mog muzeja, a vi ste ipak uspjeli. Pravi podvig." "Prekinite sapunicu", zarežao je Fennel grubo. "Došli smo zbog prstena. Nismo uspjeli i sad kidamo odavde, a vi nas ne možete zaustaviti!"

"Naravno da ste slobodni otići!" rekao je Kahlen-berg. "No moramo prije nešto raščistiti."

"Ništa ja s vama ne moram raščišćavati!" obrecne se Fennel. Lice mu je problijedilo od bijesa i razočaranja. Pogledao je Gaye i Garrvja. "Idemo! Neće se usuditi spriječiti nas." Krenuo je prema vratima, dograbio kvaku, no vrata su bila zaključana. Okrenuo se i sijevnuo očima u Kahlenbergovu smjeru. "Otvaraj vrata ili ću ti polomiti prokletu šiju!" Kahlenbergove obrve se začuđeno podignuše.

"To bi moglo biti doista opasno po vas, gospodine Fennel", rekao je i načinio tih kliktav zvuk jezikom po zubima. Hindenburg, po zapovijedi, ustane i krene prema Fennelu ne skidajući pogled s njega. Usnice su mu se iskezile otkrivajući oštre očnjake. Fennel korakne unazad pred razjapljenom njuškom. "Upozoravam vas", nastavio je Kahlenberg mirnim glasom. "Moj bi vas ljubimac na zapovijed rastrgao u komadiće. Sjednite!"

Fennel je brzo zauzeo mjesto do Garrvja.

"Hvala vam", rekao je Kahlenberg. "Ne želim da napor koji ste vas troje uložili u pokušaj da se dokopate Borgijina prstena ostane nenagrađen. Kako je gospođica Desmond ranije, posve ispravno naglasila, prsten mi zakonski ne pripada. Budući da ste pokazali zavidnu inicijativu koja vas je i dovela do mene, odlučio sam prepustiti vam prsten pod određenim uvjetima." Iz ladice stola izvadio je staklenu kutijicu u kojoj se nalazio dragocjeni predmet. Postavio je kutijicu na stol tako da ga svi troje mogu dobro vidjeti.

Fennel se zagleda u prsten, pa u Garrvja.

"To je to?" upitao je. Kad je Garry kimanjem glave potvrdio, Fennel se okrene Kahlenbergu. "No, kakve ste uvjete smislili?"

Kahlenberg se obrati Gaye.

"Gospođice Desmond, iako živim okružen zavidnim luksuzom i iako sam prekomjerno bogat, postoje trenuci u kojima sam sebi dosađujem. Kao što možete vidjeti, ja sam invalid. Vezan sam za ova kolica. Jedna od mojih mladenačkih ambicija je bila da

postanem lovac. Ništa mi ne bi moglo donijeti više zadovoljstva do odlaska na safari. No kao invalidu to mi je onemogućeno, što me, priznajem, prilično frustrira. A svi znamo kako je bilo kakva vrsta frustracije čovjeku, bogatom poput mene, neprihvatljiva."

"Koji je sad ovo vrag?" upitao je Fennel nestrpljivo. "O kakvim uvjetima govorite?"

Kahlenberg ga je i dalje ignorirao.

"Evo Borgijina prstena", rekao je. Podignuo je staklenu kutijicu sa stola i predao ju Gaye. "Ukoliko sam dobro obaviješten, ponuđeno vam je po devedeset tisuća dolara ukoliko uspijete doći do prstena." Nasmiješio se hladno. "Kao što ste se mogli uvjeriti, imam izvrsno razvijenu špijunsku mrežu. Devedeset tisuća dolara je svima vama velik novac. Prirodno je da vam je takva nagrada dobar poticaj da Shaliku isporučite prsten."

"Hoćete li reći da ćete nam dati prsten?" dosađivao je Fennel. "Prsten je već u posjedu gospođice Desmond. A ja ću vam sad ponuditi dodatni poticaj, bitno značajniji od novčanoga, da Shaliku dostavite prsten. No usprkos tim poticajima još uvijek morate prsten iznijeti s mog imanja."

"Znači, u tome je štos?" Fennelove oči se suziše. "Vaši će divljaci učiniti sve da nas spriječe? Je li tako?"

"Ako im uspije. Organizirat ću safari. Vas troje i gospodin Jones, koji strpljivo čeka da mu se javite, bit ćete lovina, a moji Zului lovci. Vjerujem kako će vam igra biti barem toliko uzbudljiva koliko i meni. Pružit ću vam razumnu priliku da umaknete lovcima. Dajem vam tri sata

183

prednosti. Napustit ćete moju rezidenciju u četiri sata ujutro. U to vrijeme već će se dovoljno razdaniti da možete brzo napredovati, a to će vam, vjerujte mi, trebati. U sedam sati moji Zului krenut će za vama. O vašoj brzini i domišljatosti ovisit će hoćete li im uspjeti umaći."

"Vi se ne šalite?" pitao je Garry.

"Moglo bi se reći kako sam smrtonosno ozbiljan. Otkrit ćete to i sami ukoliko budete toliko nesretni i padnete u ruke mojim Zuluiima."

"Što će biti ukoliko budemo ulovljeni?" Kahlenberg nakrivi glavu.

"Razumno pitanje, gospodine Edwards. Ukoliko budete uhvaćeni, bit

ćete mućeni do smrti. Moji su ratnici vrlo primitivni. U vrijeme Shakea, ćuvenog Zulu poglavara, ulovljeni neprijatelji naticani su na kolac. Zašiljen kolac nabija se ųrtvi u donji dio utrobe tako da osoba umire danima u nevjerovatnoj agoniji."

Garrvjevo lice se sledilo.

"I vaši će divljaci to ućiniti s nama ukoliko nas uhvate?" upitao je.

"Da, naravno."

Nastala je duga stanka. Garry je upitao: "Znaći, organizirat ćete safari da biste udovoljili vašim perverznm i sadistićkim frustracijama? O tome se zapravo radi?"

Kahlenbergov izraz lica se u trenutku izmijenio: od uljudnoga, uglaćenog ćovjeka transformirao se u okrutnoga, surovog lućaka.

"Naućit ću vas da mi ne upadate na posjed!" prosik-tao je zureći u Garrvja pogledom tvrdokornog ubojice. "Usudili ste se doći ovamo s vašom smiješnom bajkom i sad ćete platiti!" Uspio se svladati. Usta su mu se nijemo otvarala i zatvarala, a oći krijesile. Sjedio je nepomićno ćekajući da bijes mine. "Moram vas se u svakom slućaju riješiti budući da ste imali prilike vidjeti moj muzej. Ne

184

mogu dozvoliti da pobjegnute i blebeće te o onome što ste ovdje imali prilike vidjeti."

Djelomićno potresen spoznajom da je bio u pravu kad je sumnjao kako je Kahlenberg mentalno poremećen, Garry je rekao: "Zašto nam onda uopće dajete prsten? Zašto naprosto ne pozovete vaše ljude i date nas odmah ubiti?"

"Safari će me zabaviti. Prsten vam dajem budući da ga, ukoliko uspijete pobjeći, doista zaslućujete. No uvjeravam vas, bijega neće biti."

"Što ako vam damo rijeć da ćemo šutjeti o svemu što smo ovdje vidjeli, te vam vratimo prsten?" pitao je Gar-ry. "Biste li nam dozvolili da helikopterom naprosto odletimo odavde?" "Ne. A u slućaju da ste namjerili umaći helikopterom, moram vas upozoriti kako je letjelica dobro ćuvana. Deset mojih Zulua okrućilo ju je, a sutra ujutro moj će ju pilot vratiti tvrtki koja vam ju je iznajmila." Pritisnuo je puće na stolu. Jedna od drvenih obloga kojima je bio ukrašen zid kliznula je u stranu otkrivajući reljefni zemljovid imanja i dųungle koja ga je okrućivala. "Prućit ću vam razumnu priliku da se spasite. Bio bih

razočaran ukoliko bi safari bio završen u roku nekoliko sati. Volio bih da potraje barem nekoliko dana. Dobro proučite zemljovid. I sami možete vidjeti da je istočni izlaz zapriječen planinskim lancem. Ukoliko niste vrsni planinari, ne bih vam preporučio da krenete tim putem. Moram vam skrenuti pažnju kako su Zului odlični penjači, visina ih ne plaši, te bi vam za tili čas ušli u trag. Također ne preporučam južnu rutu. Kao što možete vidjeti na zemljovidu, tu je rijeka, no na zemljovidu nije prikazano da je prepuna krokodila i najsmrtonosnijih zmija u Natalu. Sjeverni izlaz je relativno jednostavan. To je put kojim ste stigli do imanja. No dvadeset Zulua čuva taj prilaz. Gospodin Fennel i gospodin Jones ih, pri dolasku, nisu mogli vidjeti, ali

185

oni su vas pratili cijelim putem, te me izvještavali o vašem napredovanju. Stoga bih vam savjetovao da ne krećete tim putem. Iako su vas, po mom nalogu, pustili da uđete, možete biti sigurni da vam neće dozvoliti da izađete. Znači, ostao je samo zapad. Neće biti lako, ali nije nemoguće. Na putu nema vode, ali zato postoji posve pristojna staza kroz džunglu koja vodi sve do glavne ceste za Mainville. Radi se o nekih stotinu i pedeset kilometara, a morat ćete i požuriti. Zulu s lakoćom održava korak s konjem u kasu, no imat ćete trosatnu prednost." Kahlenberg je pogledao na sat. "Vrijeme mi je za spavanje. Molim vas, vratite se u vaše odaje i pokušajte se malo odmoriti. Pustit ćemo vas u četiri sata. Savjetujem vam da bježite koliko vas noge nose." Pritisnuo je puce. Vrata se otvoriše. Četiri Zulua su ušli u prostoriju.

"Molim vas, pođite s mojim ljudima", rekao je Kahlenberg. "Postoji stara afrička uzrečica. Savjetujem vam da je upamtite. Uzrečica kaže da je lešinar strpljiva ptica. Da sam na vašem mjestu, više bih se veselio lesinarima nego mojim Zuluima. Laka noć."

Fennel je zatvorio vrata njihovih odaja. Garry je rekao, "Patološki slučaj. Odmah sam u vezi s njim imao lošu vi-bru. Mislite li da blefira?"

"Ne." Gaye je zadrhtala. "On je sadistički pervertit. Kakvo je lice samo pokazao kada su sve karte bile otkrivene! Bježimo odmah, Garry! Vjerujem kako su vrata terase još uvijek zaključana. Mogli bismo imati sedam sati prednosti ukoliko krenemo odmah."

Garry je otvorio vrata koja su vodila na terasu. Zastao je, vratio se u sobu i zatvorio vrata za sobom.

"Već su tu. Čekaju."

Gaye mu se pridružila i provirila kroz okno. Mogla je vidjeti polukrug Zulu ratnika koji su, okrenuti prema terasi, čučali na travi. Mjesečina je obasjavala njihova koplja i nojevo perje koje se nježno povijalo na povjetarcu. Ustrašeno je uzmaknula i nemoćno sjela.

"Što ćemo učiniti, Garrv?"

|

"Možeš li planinariti?" upitao je Garrv sjedajući do njene. "Ne vjerujem. Nisam nikada pokušala."

"Planinu možeš odmah zaboraviti", rekao je Fennel A brišući znoj s lica. "Bojim se visine."

"Posavjetovat ćemo se s Kenom. Morat ćemo, u sva-lj kom slučaju, krenuti na sjever. Usput ćemo pokupiti Thembu. Bez njega nemamo izgleda izaći s posjeda."

"Slažem se. Ken kaže da momak ima kompas u glavi. On će nas izvući."

"Popijmo štogod." Garry je ustao i prišao baru. "Što bi pila, Gaye?"

"Ništa u ovo doba."

"Lew?"

"Scotch."

Pripremajući pića, Garrv je upitao: "Ima li Ken fieldicu sa sobom?"

"Ne. Ostala je kod Thembe."

"Mogla bi nam ustrebatu."

"Da. Najbolje da pokupimo Kena i zapalimo direktno na mjesto gdje smo ostavili Thembu. Kod njega je puška, rezerva vode i hrane. Budemo li morali hodati cijelim putem, trebat će nam tri do četiri dana."

Garrv je primijetio kako Gaye proučava prsten u staklenoj kutijici. Pridružio joj se.

"Izvadi ga i stavi na prst. Kutijica je nespretna za nošenje, a staklo bi se moglo razbiti. Prsten će biti sigurniji na tvojoj ruci nego u kutiji."

"Ako će itko nositi taj prsten, bit ću to ja", rekao je Fennel spuštajući čašu na stol.

"Ona će ga nositi", tiho je odvratio Garry. "Vjerujem joj, što za tebe ne bih mogao reći."

Fennel je zurio u njega, no Garry mu uzvratila čvrstim pogledom. Konačno, Fennel bijesno sjedne na mjesto i dograbi svoju čašu. U redu, kujin sine, pomislio je, sredit ću tebe, pa ću onda srediti nju.

Gaye izvadi prsten iz kutije.

"Dijamanti su prekrasni, ali sam prsten je ružan, zar ne?" Navukla je prsten na treći prst desne ruke, no bio joj je prevelik. "Naravno. Zaboravila sam da je to bio prsten namijenjen muškarcu." Isprobala je prsten na palcu. "Tako je već bolje. Malo je nespretno, ali neće mi skliznuti." Garry baci pogled na sat. Prošlo je dva sata.

"Najbolje da malo prilegneš, Gaye. Idem u svoju sobu. Trebali bismo se odmoriti. Ne možemo znati kada ćemo sljedeći put spavati."

Promatrao ju je dok je odlazila u spavaonicu, a potom je, ignorirajući Fennela, pošao u svoju sobu.

Fennel se ispruži na dvosjedu. Znao je kako neće moći zaspati. Sva žudnja i frustracija vrtoglavo se vratila kad je pomislio na Gaye.

Izravnat će račune s njom, mislio je, čak i ako to bude značilo da će ju morati slijediti nazad u Englesku. Nadao se da će imati prilike srediti ju na povratku s imanja, no znao je da će se morati kretati brzo ukoliko žele umaći Zuluima. Fennel se nelagodno promisekoljio. Od pomisli da će ga uskoro progoniti gomila divljih Zulua usta mu se osušiše.

Nešto prije četiri sata Gaye se probudila uza zvuke bubnja. Ustala je oslušujući prijeteću tutnjavu.

Mogla je čuti ritmičan zvuk, negdje u blizini, kako odjekuje poput bila opasne zvijeri. Nervozno je pogledala na sat i utvrdila kako je samo dvije minute nedostajalo

1QC

do punoga sata. Pograbila je naprtnjaču i ušla u dnevnu sobu.

Garry i Fennel stajali su kraj izlaza na terasu.

Golemi Zulu prišao je vratima i rukom ih pozvao da izađu. Urešen leopardovim krznom i nojevim perjem izgledao je veličanstveno.

"Počinje", rekao je Garry otvarajući vrata terase.

Zvuk bubnja bio je sada vrlo glasan. Red od nekih trideset Zulua djelovao je poput zida sačinjenoga od oznojenih tijela prekrivenih leopardovim krznima. Nojevo perje leluvalo je i poskakivalo u ritmu

bubnjanja. Ratnici su bili oboružani uskim štitovima od napete bivolje kože, a svaki je nosio po šest koplja za bacanje. Povijali su se i toptali nogama u ritmu primitivne muzike. Djelovali su zastrašujuće. Usamljeni Zulu divlje je upro assagai koplje u trojku na terasi, a potom pokazao prema džungli.

Muškarci su navukli naprtnjače, smjestili Gaye između sebe i krenuli. Kada su ih ratnici ugledali kako izlaze s terase, stali su ispuštati glasne, divlje uzvike od kojih se Gaye sledilo srce. Ritam bubnja je ubrzao.

Brzo su prešli preko tratine gledajući pred sebe, a ne u Zulue. Gaye se prisilila da ne potrči. Nekoliko minuta kasnije zamakli su u džunglu.

"Krasna družba", rekao je Garry. "Ti će nam dečki iscijediti dosta znoja. Gdje je Ken?"

Fennel je pokazao.

"Vidiš li one stijene? Sklonio se tamo." Svio je šake oko usta i zaurao. "Ken! Dolazi ovamo, odmah!" Izvadio je baterijsku svjetiljku, uključio ju i stao njome mahati. Svjetlosni signal odazvao se sa skupine stijena. Začuo se povik, "Dolazim! Ostavi svjetiljku uključenu!"

Pridružio im se pet minuta kasnije.

i

"Jeste li ga se dokopali? Mislio sam da ćete krenuti prema helikopteru."

"Dokopali smo ga se!" uzvratio je Fennel. "Moramo brzo pokupiti Thembu. Helikopter otpada. Krenimo, objasnit ću ti putem."

Ken ga pogleda.

"Frka?"

"I to kakva! Kreni već jednom!"

Ken je pošao. Fennel mu je prepričao zbivanja iz Kahlenbergove rezidencije. Garry i Gaye su hodali iza njih. Kad je Ken shvatio u kakvoj se situaciji nalaze, ubrzao je korak.

"Misliš da će doista krenuti za nama?"

"Prokleta sam siguran! Manje ću brinuti kad se dokopamo oružja", rekao je Fennel. "Ukoliko nas počnu dostizati, moći ćemo ih zaskočiti iz zasjede, ali dok se ne dokopamo pušaka, u frci smo."

Žurili su uskim puteljkom kroz džunglu, a Garry se pokušavao

domisliti načina da se otresu Zulua. Ukoliko se odluče na bijeg u smjeru zapada, što je Kahlenberg proglasio relativno lakim putem, sve će se pretvoriti u utrku između njih i Zulua, a Zului su se mogli kretati brzinom

galopirajućih konja. Sjeverni put je bio isuviše opasan. Garry je bio siguran kako je Kahlenberg govorio istinu kad je rekao da su u tom smjeru već postavljene straže. To im je ostavljalo samo jedan izbor. Jug. Močvare i rijeka mogli bi biti posljednji izlaz za koje bi Zului pretpostavili da će ga odabrati bjegunci.

Četrdesetak minuta kasnije približili su se čistini gdje su ostavili Thembu. Za put im je trebalo pola od vremena što su ga Ken i Fennel utrošili kad su polazili prema granici Kahlenbergova imanja. Svi su bili zadihani i nervozni. "Eno, ono drvo tamo!" pokazao je Ken. "Jesi li siguran? Ne vidim ga." Fennel je krenuo preko zaravni koju su upravo počele obasjavati prve zrake jutarnjeg sunca. "Themba!" povikao je Ken. "Themba!"

Tišina koja ih je pozdravila natjerala im je jezu u kosti. Ken je potrčao. Ostali su ga slijedili.

Ken je stigao do golemog debla i zastao. Bio je siguran kako je upravo to bilo stablo kraj kojeg ih je Themba trebao čekati. Prepoznao je bodljikavi grm i gomilu grančica pripremljenih za loženje vatre. Ispod sjenovite krošnje sklonili su kante s vodom, vreću s hranom i Spring-field pušku. Stvari su nestale.

"Pasiji skot! Klisnuo je s našom opremom!" zarežao je Fennel. "Ne bi to učinio. Nešto mu se dogodilo."

Garry je prvi opazio grob skriven u gustišu desno od stabla. Zurili su u svjež humak. Prišli su mu oklijevajući. Kako ne bi bilo zabune oko toga tko je ležao u tek iskopanoj raci, na grob je bio postavljen Thembin australski šešir. Ken je prvi shvatio što se dogodilo.

"Ubili su ga, te uzeli hranu, vodu i oružje", rekao je promuklim glasom.

Dugo su stajali zureći nemoćno u grob.

Garry se prvi pribrao. "Pa, sada točno znamo što možemo očekivati. Moramo krenuti. Ken, Fennel ti je ispričao sve o četiri izlaza s posjeda. Ja glasujem za južni prolaz. Očekuju da ćemo se uputiti prema zapadu. Krenemo li na jug, uz malo sreće, neće nam moći pratiti tragove u močvari. Što misliš?" "Ovisi o tome kakva je

močvara. Mogli bismo upasti u pravi pakao. Tu su naravno i krokodili."

"I dalje mislim da nam je to najbolji izbor. Imaš li kompas?" Ken je izvadio mali kompas iz džepa.

"Snalazim se s navigacijom", nastavio je Garry. "Želiš li da ja vodim ili ćeš to ti učiniti?"

"Vodi ti. Uvijek sam se pouzdavao u Thembu."

"Znači, krećemo na jug." Garry je umirio kompas i odredio smjer. "Krenimo!"

Krenuo je stazom. Gaye mu je bila za petama. Fen-nel i Ken su ih slijedili.

Šutjeli su. Thembina smrt sve ih je potresla. Tek im je sada postalo posve jasno u kakvoj su opasnosti.

Kretali su se brzo. Pretekao je gotovo cijeli sat. Za dva sata Zului će krenuti u lov.

Hodali su dvadesetak minuta. Garry je zaustavio grupu i orijentirao se pomoću kompasa.

"Staza skreće na zapad", rekao je. "Morat ćemo krenuti kroz džunglu."

Pred njima se izdizao zeleni zid zapletene trave, bodljikava grmlja i stabala.

"To će nas vraški usporiti", požalio se Fennel.

"Nema nam druge. Moramo se kretati prema jugu, a jug je u tom smjeru."

"Ne želim vas dodatno strašiti", rekao je tiho Ken. "Ali ovdje je sve prepuno zmija. Držite oči dobro otvorenima."

Gaye je uhvatila Garrvjevu ruku.

"Ne brini", rekao je i prisilio se osmjehnuti. "Pazit ću na tebe. Krenimo."

Stali su se probijati kroz gustu, slijepeljenu travu, zaobilazeći drveće i izbjegavajući bodljikavo grmlje, praćeni uzbuđenim povcima majmuna skrivenih u krošnjama.

Garry je redovito kontrolirao kompas. Dok je Kah-lenberg govorio, Garry je pažljivo proučavao reljefni zemljovid. Primijetio je kako bi im rijeka mogla biti spas. Dok su helikopterom nadlijetali imanje zapazio je rijeku

koja je blago krivudala u smjeru juga gdje se, u daljini, nalazio

omanji gradić. Rijeka im je bila važna i zbog vode. No, istodobno, bio je svjestan kako ih krčenje puta kroz gustu džunglu usporava. Bio je prilično siguran kako će Zului brže prevaliti istu udaljenost.

Nakon tri kilometra mučnog probijanja izbili su na stazu koja je kroz šumu vijugala u smjeru juga.

"Kako ti ide?" upitao je Garry Gaye ubrzavajući korak. Dohvatio je Gaye za ruku i povukao ju za sobom.

"Dobro, no voljela bih znati koliko još moramo hodati?" "Mislim da nije daleko. Još dvadesetak kilometara i napustit ćemo granice posjeda. Dobro sam proučio mapu. Ovo je najkraći put iz Kahlenbergovih šapa."

Fennel je, opterećen torbom s provalničkim alatom, sve više zaostajao.

"Daj da ju ja malo nosim", rekao je Ken primijetivši koliko se Fennel muči.

Fennel je zastao bijesno gledajući u torbu.

"Nema smisla. Prokleta torba mi je već dosadila. Nećemo nikamo stići ako je nastavim šlepati sa sobom. Okej, stajala me lijepu svoticu, ali ukoliko se izvučemo, imat ću dovoljno love za novu opremu. Ukoliko se, pak, ne izvučemo, oprema mi sigurno neće trebati. Neka ide dovraga!" Zavitlao je tešku torbu u gustiš.

"Mogao sam ju nositi", rekao je Ken.

Fennel mu se kiselo nasmiješio.

"Znam. Hvala ti. Drago mi je da sam je se konačno riješio." Požurili su i ubrzo sustigli ostalo dvoje.

Put je ubrzo počeo nestajati u velikim barama i klizavim blatu.

"Ovdje počinje močvara", zaključio je Ken. "Zbog kiša koje su padale mogli bismo naići na dosta prepreka."

Ponovno su napustili stazu i zašli u gustiš. Zemlja je bila žitka, no uporno su napredovali. Ubrzo tlo pod njihovim nogama postalo je toliko meko da su im noge to-nule u blato. Kretali su se sve sporije.

Sunce se izdiglo visoko na nebu. Sparina je postajala nepodnošljiva. Garry je sve češće kontrolirao kompas. Nailazili su na blatnjave dijelove prašume gdje je napredovanje bilo nemoguće. Morali su zaobilaziti velika područja, pa se, uz pomoć kompasa, vraćati na pravi put. Vonj trulog humusa, sparina koja je sve više rasla kako je sunce putovalo nebom, te klisko i žitko tlo činilo je napredovanje sve

neugodnijim i sporijim.

Hodali su pogledima stalno pretražujući tlo oko sebe u stalnom strahu od zmija.

Ken iznenada progovori: "Krenuli su."

Garry pogleda na sat. Bilo je točno sedam. Ubrzali su osjećajući strah, ali to nije potrajalo. Prepreke su postajale sve složenije.

Ken se ponovno oglasi: "Mogu namirisati vodu. Rijeka ne bi smjela biti daleko."

Desetak minuta kasnije napustili su sjene stabala i izašli na široku, klizavu padinu koja se obrušavala prema smeđoj, prljavoj rijeci širokoj kakvih dvadesetak metara.

"Moramo se prebaciti preko rijeke", rekao je Garry. "Znaš li je li duboka?"

"Vjerojatno." Ken je prišao rubu rijeke. "Nije posebno široka. Netko će se morati smočiti. Najbolje da to budem ja." Skinuo je cipele i košulju, pregazio nekoliko blatnih metara i ušao u vodu pridržavajući se za granu stabla koje je raslo uz rub rijeke. Nogama je opipavao tlo skriveno mutnom vodom ispred sebe.

"Duboka je. Morat ćemo plivati." Pustio je granu i snažno zaveslao rukama u smjeru suprotne obale.

Sve se odigralo brzo. Trojka na obali nije mogla vjerovati svojim očima. Gusta trava na drugoj obali zašuškala je i zavijorila. Nešto nalik zelenom i smeđem drvenom deblu bljesnulo je u vodi nedaleko Kena. Za trenutak ukazalo se zlo oko i bijele ralje. Ken je vrisnuo i stao la-matati rukama.

Krokodil je nestao pod površinom, a rijeka oko nesretnog plivača pretvorila se u pjenušavi vrtlog smrdljive, blatnjave vode obojene crvenim.

Deveto poglavlje

Oko podneva stalo je kišiti. Dva sata ranije naduti, crni oblaci polako su se prikupljali, zatamnjujući nebo i gušeći nemilosrdnu vrelinu sunca. Sparina kraj rijeke, koja je i dalje tekla mirno i neumitno, postala je nepodnošljiva. Kiša je počela iznenada kao da se otvorilo nebo puštajući provalu mlake vode koja je trojku posve smočila u nekoliko trenutaka. Pljusak je bio toliko jak da ih je posve zaslijepio i natjerao da se skutre u nepodnošljivo vreloj i vlažnoj izmaglici.

Garry je dograbio Gaye za ruku i potrčao s njom u šumu tražeći

zaštitu pod krošnjama visokih stabala bao-baba. Gusto lišće pružilo im je stanovitu zaštitu.

Fennel im se pridružio psujući. Skutrili su se oslonjeni leđima o široko deblo i nijemo zurili u rijeku koja se u međuvremenu pretvorila u pjenušavu bujicu.

Satima su šutjeli. Šok izazvan Kenovom jezovitom smrću posve ih je slomio. Nisu ga dugo poznavali, no svi su ga voljeli. Najviše od svega šokirala ih je brzina kojom se sve odigralo.

Strašan prizor zauvijek se urezao u Gaveino pamćenje. Izraz užasa na Kenovu licu, divlji krik kada su se krokodilski zubi žarili u meso njegovih nogu i polomili bedrene kosti, te zlokobne oči i duga ljuskasta njuška postali su vječiti začini noćnih mora koje će ju progoniti.

I Garry je bio užasno šokiran, no bio je psihički iz-držljiviji od Gaye i Fennela. Kad je vidio Kena kako nestaje u

zapjenušanoj krvavoj vodi, znao je da mu više ne može pomoći. Njegova je dužnost bila zaštititi preživjele, pobrinuti se za to da što prije nastave s bijegom, bez gubljenja vremena, uza stalnu spoznaju da im je za petama Kahlenbergova nemilosrdna smrt. Bio je dostatno maštovit da zaključi kako je smrt nabijanjem na kolac znatno strasnija od sudbine koja je sustigla Kena. Zato je i dograbio Gaye za ruku i odvuкао ju od obale rijeke i stravičnog prizora. Vukao ju je za sobom sve dok nije bio siguran da se dovoljno pribrala. Nakon nekog vremena njezino je neutješno jecanje zamrlo. Hodala je za njim poput zombija.

Od cijele trojke Fennel je bio najteže pogođen Ke-novom smrću. Divio se hrabrom lovcu. Događaj s Land Roverom na uskom puteljku posebno gaje dojmio. Znao je da on nikada ne bi mogao prikupiti hrabrosti za takav podvig. Kenova hladnokrvnost dok je visio na čeličnom kabl u izbrisala je posljednje tragove Fennelove netrpeljivosti. Kenova smrt neizmjerano ga je razbjesnila. Kretao se naprijed u

magnovenju, ispunjen manijakalnim, ubojitim gnjevom. Zašto taj pasji skot Edwards nije prvi ušao u rijeku? On i njegova kuja nisu bili vrijedni desetinu Kena. Pogledavao ih je iz kuta stisnutih očiju ispunjenih mržnjom. Garry je zaštitnički obgrlio Gaye i Fennel je osjetiti navalu vrele, uskomešane krvi u glavu. Pa, sredit ću ih ja,

pomislio je. Nitko meni neće zapovijedati. A kuja će platiti za sve. Garry je šaputao u Gayeino uho.

"Kiša nam ide u prilog. Prikrit će naše tragove. Molio sam se za ovakvo što. Ne mogu nas pratiti kroz ovakvu oluju." Gaye ga stisne za ruku. Još uvijek je bila previše šokirana da bi mu odgovorila.

Nakon desetak minuta kiša je počela jenjavati.

"Moramo nastaviti", rekao je Garry. "Moramo prijeći rijeku." Obratio se Fennelu: "Misliš li da bismo mogli napraviti splav?"

"Čime? Bacio sam svoj prokleti alat uz put", odvratio je Fennel. "Kako ćemo dovraga napraviti splav bez alata?" Garry je prišao obali. Druga strana obrasla je visokom i gustom travom i grmljem. Jesu li se krokodili pritajili uz rub rijeke, skriveni od pogleda, iščekujući ih? Nakon Kenove smrti nije bio spreman iskušavati sudbinu. Odlučio je nastaviti niz rijeku u nadi da će naletjeti na čistinu gdje se krokodili ne mogu skriti.

"Prije negoli nastavimo najbolje da nešto pojedemo", rekao je otvarajući Kenov ranac. Izvadio je konzervu kuhane govedine. "Podijelit ćemo ju."

"Nisam gladna. Ne želim ništa", rekla je Gaye beživotno. "Moraš jesti", oštro je rekao Garry. "Hajde, saberi se!" "Ne. Pusti me na miru."

Garry ju pažljivije pogleda. Lice joj je bilo blijedo i iscrpljeno, oči utonule u duplje. Počeo je brinuti.

"Jesi li dobro?"

"Imam glavobolju. Pomisao na hranu izaziva mi mučninu. Samo me pusti na miru."

Je li to bio šok, pitao se. Ili se razboljela? Stresao se na takvu pomisao. Bolest bi ih dotukla.

Završili su obrok. Garry je ustao i prišao Gaye. Dodirnuo joj je rame. Otvorila je oči, a on je ponovno iskusio trenutak panike kad je ugledao njezin nezainteresiran, tup pogled. Jedva je ustala.

"Jesi li bolesna?"

"Ne."

1Q7

"Idemo!" graknuo je Fennel. "Ako već jednom ne krenete, odlazim bez vas!"

Garry je hodao pokraj Gaye. Kretnje su joj bile iscrpljene. Uhvatio ju

je pod ruku.

"Ne titraj oko mene!" Pokušala mu se otrgnuti. "Dobro sam. Tek obična glavobolja."

Nastavio ju je pridržavati, ali usprkos tome nisu uspijevali održati korak s Fennelom.

"Ubrzajte malo, za miloga Boga!" zarežao je Fennel. "Kojeg vraga šetate?"

Gaye je pokušala ubrzati. Nastavili su, no nakon nekoliko kilometara ponovno je počela zaostajati. Garry ju je morao vući za sobom. Bio je ozbiljno zabrinut. Činilo se kao da hoda u snu, vukući nogu za nogom.

"Loše ti je, zar ne?" rekao je konačno. "Što je?"

"Osjećam se kao da će mi glava eksplodirati. Možda je od sunca."

"Odmorimo se malo."

"Ne. Izdržat ću. Nemoj brinuti."

Nakon tri kilometra stigli su do mjesta kakvo je tražio Garry. Šuma se prorijedila s obje strane rijeke. Blatne obale bile su raščišćene od grmlja i trave.

"Ovdje ćemo preplivati rijeku", rekao je. Pogledom je pretraživao okolinu. "Hoćeš li moći, Gaye?"

"Da, ali budi blizu mene."

Fennel je prišao obali sumnjičavo promatrajući vodu. "Ideš li ti prvi?" upitao je Garryja.

"Ne paničari. Nema krokodila, a druga obala nije daleko", rekao je Garry oštro. Poveo je Gaye do hlada. "Sjedni. Potražiti ću granu na koju možemo staviti stvari tako da ostanu suhe dok plivamo."

Skliznula je u blato. Garry je zamakao u gustiš.

Fennel ju je promatrao.

"Koji ti je vrag?" pitao je zastajući kraj nje. Spustila je lice u dlanove.

"Pusti me na miru." "Jesi li bolesna?" "Glavobolja. Samo me ostavi."

Odsjaj sunčevih zraka poigravao je preko dijamantata Borgijina prstena. Fennel je gutao prsten očima.

"Bolje da ja nosim prsten. Ne želim da ga izgubiš. Daj ga ovamo!"

"Ne!"

Garry je izašao iz gustiša vukući za sobom dugu granu prekrivenu puzavicom.

Mrmljajući tiho, Fennel se odmakne od Gaye. Garry je pričvrstio

naprtnjaču i cipele za granu.

"Idemo!" pozvao je Gaye. "Drži se za deblo. Odgu-rat ću te na drugu stranu."

Fennel ih je nervozno promatrao dok su ulazili u rijeku. Zvjerao je pogledom po obalama očekujući kako će krokodili svakoga trenutka navrijeti iz džungle. Trebalo im je nekoliko minuta da preplivaju na drugu stranu. Oči mu se suziše kad se Gaye iscrpljeno stropoštala u blato i ostala ležati s licem u mulju. Ušao je u vodu i panično zapliva.

Garry je okrenuo Gaye i, klečeći nad njom, obrisao mulj s iscrpljena lica. Bila je strašno blijeda. Djelovala je onesviješteno.

Fennel je izašao iz rijeke. "Što je bilo?" pitao je grubo. "Bolesna je." Garry pokupi onesviještenu djevojku i ponese ju preko blatnjave zaravni do sjene stabala. "Skupi naprtnjače i cipele", rekao je u prolazu.

Fennel je prikupio stvari i pošao za Garryjem koji je nervozno pregledavao Gaye.

199

"Vjerojatno se nečim zarazila", rekao je Fennel ravnodušno. "Najbolje da krenemo dalje. Crni pasji skotovi su nam sigurno za petama."

"Pronađi dvije duge i ravne grane. Od košulja ćemo napraviti nosila." Fennel se zabulji od njega.

"Jesi li poludio? Misliš da ću ti pomoći nositi tu kuju kroz prokletu džunglu, po ovoj vrućini i s kmicama koje samo što nas nisu sustigli? Ti ju nosi, ako želiš, ja neću."

Garry ga pogleda. Lice mu se pretvorilo u ledenu masku. "Hoćeš reći da bismo je trebali ostaviti?"

"Zašto ne? Što nam je ona? Samo gubimo vrijeme. Ostavi ju i kidajmo."

Garry se uspravi.

"Ti idi. Ja ostajem s njom. Hajde, idi!"

Fennel je oblizao usne promatrajući Garrvja ispod oka. "Daj mi kompas i prsten", rekao je tiho.

"Nećeš dobiti ništa. Gubi se!"

Fennel se, s obzirom na svoju masu, pokrenuo munjevito. Zamahnuo je šakom i bacio se naprijed, no Gar-ry je upravo to

očekivao. Sagnuo se i Fennelova šaka prohujala mu je iznad glave. Uzvratio je udarcem u Fen-nelovu čeljust. Udarac je bio razoran. Fennel se skljkao u blato. "Rekao sam ti da nestaneš!" procijedio je Garry.

Fennel je, raširenih ruku, ležao na leđima prostrt u blatu. Prstima je napipao kamen skriven muljem. Prsti mu se zgrčiše oko njega. Bacio je kamen svom snagom i pogodio Garrvja u sljepoočnicu. Garry se srušio kao pokošen. Fennelova vilica bolno je pulsirala dok se pridizao iz mulja. Prišao je Garrvju i oprezno se nagnuo nad njega.

200

Kad se uvjerio da je mladić u nesvijesti, pretražio mu je džepove. Pronašao je kompas i spremio ga u džep košulje. Prišao je Gaye koja je i dalje nepomično ležala. Dohvatio ju je za zglob desne ruke i strgnuo s palca Borgijin prsten. U tom trenutku Gaye otvori oči. Udarila ga je po licu.

Udarac je bio slab, Fennel ga je jedva osjetio. Surovo se iscerio.

"Zbogom, lutkice", rekao je naginjući se nad nju. "Nadam se da ćeš patiti. Uzeo sam prsten i kompas. Nikad se nećete izvući živi. Da si bila dobra sa mnom, ja bih bio dobar s tobom. Što si tražila, to si dobila." Uspravio se. "Ako vas ne ulove Zului, dokrajčit će vas lešinari. Zbogom, i uživaj u onome što ti je još ostalo od života."

Gaye umorno sklopi oči. Sumnjao je da razumjela više od pola onoga što joj je rekao, ali monolog mu je pričinio ogromno zadovoljstvo.

Pokupio je naprtnjaču s preostalom hranom i vodom, kompasom odredio smjer i brzo se uputio u sparnu, mračnu džunglu.

Garry se pomaknuo i otvorio oči. Sjena mu je prešla preko lica, a za njom još jedna. Pogledao je u krošnje drveća. Kroz zelenilo je mogao nazrijeti teške, sive oblake koji su plovili u smjeru zapada. Potom je ugledao dva le-šinara kako sjede na jednoj od najviših grana stabla. Grana se povijala pod njihovom težinom. Čelave glave izgledale su opsceno, a okrutni kukasti kljunovi i povijena, grbava leđa natjerale su mu srsi kostima.

U glavi mu je bubnjalo. Dotaknuo je lice i napipao sasušenu krv. Bio je ošamućen, no nakon nekoliko minuta dovoljno se pribrao da ustane. Opipao je džep znajući unaprijed da je kompas nestao. Uspravio se i nesigurno prišao Gaye koja je i dalje ležala na istom

mjestu. Lice joj je bilo crveno, a čelo orošeno krupnim grašcima zno
201

ja. Spavala je ili utonula u nesvjesticu. Pogledao je njezinu desnu ruku. Prsten je također nestao.

Čučnuo je kraj nje razmišljajući o situaciji u kojoj su se nalazili. Pred njima je bilo još barem petnaestak kilometara močvarne džungle prije negoli se domognu granica posjeda. Pogledom je potražio naprtnjaču, no Fennel je detaljno obavio posao. Bez hrane i vode nisu imali šanse. Bilo je četiri sata poslije podne. Zului su ih tražili već devet sati. Je li kiša sprala njihove tragove? Ukoliko nije, mogao je svakoga trenutka očekivati pojavljivanje crnih lovaca.

Da je bio sam, pohitao bi za Fennelom, no nije mogao ostaviti Gaye. Pogledao ju je. Možda je Fennel bio u pravu kad je rekao da se zarazila. Izgledala je ozbiljno bolesna i očito je imala visoku temperaturu. Dok ju je promatrao, polako je otvorila oči. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati gdje se nalazi. Namrštila se i trgnula kao da ju nešto boli.

"Ozlijeđen si", rekla je promuklim glasom.

"U redu sam." Primio je njezinu vrelu ruku. "Ne brini se." "Uzeo je kompas i prsten."

"Znam. Opusti se. Ne brini o tome."

Prenuo ih je iznenadni štropot zatresenih grana nad njima. Oboje pogledaše u vis. Jedan od lešinara spustio se na nižu granu. Protezao je svoj dugi, ofucani vrat, pi-ljeći gladno u njih.

Garry je ustao, dograbio krvavi kamen i zavitlao ga u smjeru lešinara. Kamen je fijuknuo kraj ptice. Odletjela je kroz gusto lišće nezgrapno lepršajući velikim krilima.

"Umirem. Znam to", rekla je Gaye uplašenim glasom. "Strah me je."

"Ne umireš! Samo si se razboljela. Bit ćeš dobro za dan ili dva."

ono

J|

Pogledala ga je. Srce mu se stegnulo od straha pred beznađem koje je mogao čitati u njezinim očima.

"Ništa ne možeš napraviti za mene", rekla je. "Moraš me ostaviti. Moraš misliti na sebe, Garry. Ja neću još dugo. Ne znam što mi je, ali osjećam kao da nešto gmiže mojim tijelom i ubija me polako. Noge su mi ledene, a tijelo mi gori." Garry joj opipa stopala. Bila su

hladna.

"Ne ostavljam te. Jesi li žedna?"

"Ne. Ništa ne osjećam." Zatvorila je oči i zadrhtala. "Moraš krenuti, Garry. Ako te ulove..."

U tom trenutku prvi put je shvatio da ona možda doista umire. S njom bi se bez ikakva straha pokušao probiti kroz džunglu. No što ukoliko to bude morao učiniti sam? Uхватила ga je panika.

"Vjeruješ li u Boga?" pitala je.

"Ponekad."

Oklijevao je.

"Možda je vrijeme da oboje počnemo vjerovati, zar ne?" "Oporavit ćeš se."

"Zar ne?"

"Pretpostavljam."

Ponovno su začuli šumove u krošnji. Lešinar se vratioj Uхватила ga je za ruku.

"Ostat ćeš sa mnom?"

"Da, ljubavi. Ostat ću."

"Hvala ti, Garry, stvarno si drag. Neće trajati dugo." Pogledala je lešinare koji su ju promatrali svisoka. "Obećaj mi nešto." "Što poželiš."

"Nećeš me moći pokopati. Ne možeš kopati golim rukama, zar ne? Spusti me u rijeku, molim te. Krokodile mogu podnijeti, ali lešinari..." im.

"Neće doći do toga. Samo se odmori. Do sutra ćeš se oporaviti."

"Obećaj mi, Garry."

"U redu, ali..."

Prekinula ga je.

"Bio si u pravu kada si mi rekao da ne pridajem toliko važnosti novcu. Da mi nije bio toliko važan, ne bih sada bila gdje jesam. Imaš li olovku i papira? Želim napisati oporuku." "Prekini, Gaye. Postaješ morbidna."

Počela je bespomoćno plakati.

"Garry, molim te. Ne znaš kakav mi je napor uopće govoriti. Tako me boli. Molim te, pomoz mi da sastavim oporuku." Izvadio je maleni blok i olovku iz džepa na košulji. "Moram sama pisati", rekla je. "Direktor banke u Švicarskoj zna moj rukopis. Uspravi me, Garry."

Dok ju je uspravljao, bolno je jeknula. Trebalo joj je dugo vrijeme da napiše što je željela.

"Ostavljam ti sve što imam, Garry. Preko pola milijuna dolara u državnim obveznicama na računu sa zaporkom u Bernu. Pronađi doktora Kirsta. On je direktor. Ispričaj mu što se dogodilo. Posebno mu ispričaj o Kah-lenbergovu muzeju. On će znati kako postupiti, a da ti ne budeš umiješan. Daj mu oporuku i on će se pobrinuti za sve."

"U redu. Bit će sve dobro, Gaye. Samo se odmori." Garry ju je poljubio.

Tri sata kasnije, kad se sunce, crvena gruda na nebu, otkotrljala iza visokih krošnji, Gaye je, gotovo neprimjetno, u snu, kliznula iz života u smrt. Smrtonosnim ugrizom, koji nije ni opazila, Borgijin prsten dokopao se još jedne žrtve. 9fU

Fennel je već dva sata brzim hodom grabio naprijed. Ponekad je zbog močvarnih predjela morao praviti velike obilaske, gubeći vrijeme i snagu. Jednom je prilikom do koljena utonuo u smrdljivi mulj kad se zemlja pod njim otvorila. Morao se očajnički boriti da se izvuče. To ga je stajalo energije.

Tišina džungle, sparina i usamljenost obušili su se na njega, no uvjeravao se kako sada više ne može biti daleko od granica imanjanja. Sve će njegove nevolje uskoro biti tek neugodna uspomena.

Maštao je o trenutku kada će trijumfalno ušetati u Shalikov ured i reći mu da ima prsten. Ukoliko Shalik misli da će do prstena doći za pišljivih devedeset tisuća dolara, čeka ga prilično iznenađenje. Fennel je čvrsto odlučio da Shaliku prsten neće dati za svotu manju od zajedničke nagrade namijenjene svim sudionicima u operaciji. Tri stotine i šezdeset tisuća dolara. Uz malo sreće za nekoliko dana bit će u Londonu. Pokupit će novac, a potom pravac Nica. Zaslužio je dobar odmor poslije ovoliko muke, rekao je sebi. Kada mu dosadi Nica, unajmit će jahtu i krstariti Mediteranom, zastajući u lukama uz obalu zbog obroka i razgledavanja: idealan odmor daleko od Moronija.

Nije više razmišljao o Gaye i Garrvju, uvjeren kako ih više nikada neće vidjeti. Glupa, napuhana kuja. Sama je tražila nevolju. Nijedan komad do sada nije ga odbio, a da to nije zažalio. Bilo bi mu drago da je Ken s njim. Namrštio se sjetivši se Kenove užasne smrti. S

Kenom bi bio znatno sigurniji. Sada kad je sunce zalazilo, džungla je postajala neugodno mračna. Odlučio je kako bi najbolje bilo zastati i prenoćiti. Požurio je tražeći čistinu. Nakon nekog vremena našao je što je tražio: polje niske trave očišćeno od grmlja, sa stablom u sredini gdje se mogao skriti od kiše.

Spustio je naprtnjaču i zastao pitajući se smije li naložiti vatru. Procijenio je kako je rizik minimalan, pa je

počeo skupljati suho granje. Kad je prikupio pristojnu gomilu grančica, zapalio je vatru, sjeo i oslonio se leđima o grubu drvenu koru stabla. Bio je gladan. Otvorio je naprtnjaču. Ostale su mu još tri konzerve kuhane govedine, te dvije konzerve graha i mesnog doručka. Kimajući zadovoljno glavom otvorio je dvije limenke mesnog doručka. Završio je objed, zapalio cigaretu i dodao još grančica na vatru. Posve se umirio i postao svjestan zvukova džungle: tihih, uznemirujućih, neprekidnih zvukova: šum lišća, rezanje neke životinje u daljini. Fennel se pitao je li to leopard. U krošnjama je mogao čuti žamor skrivenih majmuna kako započinje i naglo jenjava. Velika ptica zakle-petala je krilima visoko nad njim.

Dovršio je cigaretu, obnovio vatru i ispružio se na tlo. Vlaga mu je prodirala kroz odjeću. Pitao se hoće li moći zaspati. Zatvorio je oči. Opasni zvukovi džungle odmah su se pojačali i uznemirili ga. Ustao je pretražujući pogledom pomrčinu oko vatre.

Što ako su Zului opazili vatru i upravo se šuljaju prema njemu?

Zašiljen kolac nabija se žrtvi u donji dio, rekao je Kahlenberg. Fennel je osjetio kako mu hladan znoj izbija po čelu. Bio je lud kad je zapalio vatru. Divljaci su imali oštre oči i mogli su vatru opaziti na velikim udaljenostima. Dograbio je veću granu i stao njom gasiti vatru. Nogama je gazio tinjajuće ostatke sve dok plamene krijesnice nisu prestale vitlati zrakom. Poslije toga bilo je još gore: tama ga je obavila poput vreloga crnog plašta. Pipao je u mraku, pronašao svoje mjesto i sjeo oslonjen na stablo zureći u tminu. Bio je kao slijep.

Ostao je tako više od sata, osluškujući svaki šum. Konačno ga je svladao san. Bio je isuviše iscrpljen da bi dalje brinuo. Nije znao koliko dugo je spavao, no probudio se iznenada, a srce mu je lupalo. Bio je siguran da više nije sam. Osjećaj za opasnost oglasio se ponovno. Opipavao je u tami i pronašao debelu granu kojom je gasio

vatru. Čvrsto ju je stegnuo osluškajući.

Negdje u blizini, ne dalje od pet metara od njega, nešto se kretalo kroz debeli tepih lišća. Napipao je bate-rijsku svjetiljku. Srce mu je tuklo toliko brzo da je imao osjećaj kako će se ugušiti. Uperio je svjetiljku u smjeru šumova i upalio ju.

Jak svjetlosni snop obasjao je veliku zgrbljenu životinju. Fennel je po lisičjem obliku glave, iskešenoj, slinavoj njušci i prljavom krznu shvatio da se radio o hijeni.

Životinju je uspio vidjeti samo za trenutak prije negoli se izgubila u gustom raslinju, no taj je pogled bio dovoljan da mu utjera strah u kosti i natjera ga da ustane.

Sjetio se razgovora što ga je vodio s Kenom tijekom prve, jednostavnije, dionice puta prema Kahlenbergovu posjedu. "Sve su mi životinje drage, osim hijene", rekao je Ken. "Prljave su i prepredene. Malo ljudi zna kako od svih životinja upravo ti strvinari imaju najjače zube i čeljusti. Hijena može pregristi butnu kost kravi lakoćom kojom ti lomiš orahe. Opasne su, a ipak kukavice. Kreću se gotovo isključivo noću, a spremne su beskrajno strpljivo čekati da iznenade svoj plijen." Zvjerajući uokolo, drhtavih ruku Fennel je baterij-, skom svjetiljkom pretraživao gustiš. Mogao je, na trenutak, ponovno vidjeti kako zvijer zuri u njega ne trepćući, a potom je nestala u tmini.

Spremnje su beskrajno strpljivo čekati da iznenade svoj plijen.

Fennel je znao da više neće moći zaspati. Pogledao je na sat. Bilo je tri izjutra. Trebalo je izdržati još sat prije negoli počne svitati. Onda će moći nastaviti. Ne želeći

dalje trošiti baterije, isključio je svjetiljku. Ponovno je sjeo i oslonio se o drvo, osluškajući.

Iz tmine se začuo jezovit, manijakalan smijeh koji mu je natjerao strah u kosti i podigao sve dlačice na vratu i nadlakticama. Užasan, neopisiv, zastrašujući zvuk se ponovi. Urlik gladne hijene.

Fennel je žudio za Kenovim društvom. Sada bi bio spreman tolerirati i Garrvja. Sjedio je u potpunoj tami, znajući da se smrdljiva zvijer možda upravo sada na ofu-canom trbuhu šulja prema njemu, a moćne joj ralje nekontrolirano sline. Napet do krajnjih granica, naprežući se da čuje svaki šum, ukočio se od jeze. Ostao je tako nepomičan, mišića ustreptalih od silnoga ustrašenog grčen-ja, cijeli

sat. Kada bi neoprezno zadrijemao, urlik hijena istoga bi ga trenutka probudio. Samo da je tu Springfieldica ili barem assagai, razmišljao je, ali nije se imao čime braniti osim debelom granom koja zasigurno nije dovoljna da otjera gladnu zvijer ukoliko se odluči krenuti na njega.

Do svitanja Fennel je bio posve slomljen. Noge su mu bile zgrčene, a mišići su mu podrhtavali. Tijelo mu je žudjelo za mirom i odmorom. Jedva je ustao i natovario naprtnjaču na bolna leđa. Uvjerio se kako hijene nema u blizini, pa je nastavio stazom u smjeru juga. Uvjeravao se kako mora požuriti, no napredovao je sve sporije. Nije uspijevao prevaliti onoliko puta koliko mu je to pošlo za rukom dan ranije. Nije nikako mogao znati koliko je još morao hodati do granice imanjanja. Džungla je bila jednako gusta i neprohodna kao ranije. Hodao je dva sata, te odlučio zastati da objeduje. Sjeo je na oboreno stablo, otvorio limenku graha, polako pojeo hladan obrok i otpio malo vode. Popušio je cigaretu, odgađajući polazak, iako je znao kako opasno trati vrijeme. S velikim naporom je nastavio putovanje. Hodao je još pet kilometara, te zastao i provjerio kompas. Shvatio je da se kreće u

smjeru jugozapada umjesto na jug. Staza kroz džunglu zavijala je, no on to nije na vrijeme primijetio.

Psujući, odredio je novi kurs i shvatio da će morati napustiti stazu i zaputiti se u šipražje gdje ga čeka gusto, smrdljivo raslinje. Oklijevao je razmišljajući o Kenovu upozorenju kako se nalaze u kraju bogatom zmijama.

Bila bi to vražja stvar, pomislio je: stići ovako daleko i zaglaviti od zmijskoga ujeda. Zašao je u visoku travu osjećajući kako mu oštre travke paraju голу kožu na nogama. Sunce je izlazilo. Vrućina je već postajala nepodnošljiva. Napredovao je smrtonosno sporo. Znoj mu je lijevao u potocima dok je, psujući glasno i neprekidno, štapom razgrtao grmlje i zapletenu travu. Nakon nekoliko kilometara mučnog probijanja ugledao je pred sobom široku, голу zaravan i odahnuo. Probio se do nje, no gotovo istoga trenutka utonuo je do koljena u žitko, ljepljivo blato. Morao se vratiti u gustiš. Zaravan za koju je vjerovao kako će ju lako pregaziti bila je zapravo opasna močvara. Morao je zaobići močvaru u širokom luku, osjećajući kako mu sve više ponestaje snage dok se nosio s gustim raslinjem i

nepodnošljivom vrućinom.

Počeo se pitati hoće li ikada pobjeći iz ovog pakla. Morat će se, uskoro, ponovno odmoriti. To je bio problem. Bio je posve iscrpljen nakon neprospavane noći. Kad bi samo mogao odspavati dva ili tri sata, povratio bi snagu za koju je uvijek vjerovao kako je neiscrpna. Bio je to velik rizik, pomislio je, no rizik na koji se morao odlučiti ukoliko je namjeravao zadržati dovoljno snage za posljednji proboj kroz močvaru. Sjetio se kako je Ken spomenuo da hijene love samo noću. Zvijer je zasigurno bila udaljena kilometrima. Morao je pronaći mjesto gdje se može skloniti prije negoli zaspi. Vukao se dalje sve dok nije ugledao veliko oboreno stablo okruženo grmljem. To bi moglo biti pravo mjesto, pomislio je.

Prišavši bliže srušenom drvetu, utvrdio je kako je zemlja oko stabla relativno suha. Zahvalno se ispružio pod deblo. Svoju naprtnjaču je upotrijebio kao jastuk, a vreću s namirnicama i debeli štap odložio na dohvata ruke. Spustio je glavu na naprtnjaču, odahnuo i nekoliko trenutaka kasnije utonuo u san.

Spavao je svega nekoliko minuta kad se iz džungle iskrala hijena. Onjušila je zemlju, zastala i nakrivila glavu na stranu pažljivo promatrajući oboreno deblo. Nečujno, u širokom luku, došuljala se s druge strane oborenog stabla gdje je spavao Fennel.

Hijena nije jela više od dva dana i bila je pomahnita-la od gladi, no iako se pred njom nalazila hrana kao na poslužavniku, bila je previše strašljiva da napadne. Spustila se u travu, oslonila njušku na šape i zurila crvenim očima u zaspalog čovjeka.

Na Fennelovu nesreću, iscrpljen, utonuo je u mrtvački san, ne proizvodeći zvuka ili pokreta. Poslije pola sata promatranja hijena se uvjerila kako je njezin plijen bezopasan.

Čučnula je na stražnje noge, oprezno se uspravila i napala. Fennel je probudila bol kakvu nikada u životu nije iskusio. Urliknuo je istodobno otvarajući oči. Pokušao je ustati, no paralizirala ga je prodorna bol u nogama, te je tresnuo na leđa i stao se šakama udarati u glavu dok ga je

izbezumljivala sve jača agonija. Pogledao je prema svojim nogama. Bio je užasnut kad je na mjestu desnoga lista na nozi mogao vidjeti tek masu krvavog mesa i iskidanu, bjeličastu kost potkoljenice na mjestu gdje je cijeli mišićavi list noge bio iskinut u jednom zalogaju.

Jecajući i jaučući brzo se osvrnuo. Hijena je bila nekih deset metara udaljena od njega, a krvava joj je njuška muljala velik komad njegova mesa.

Krv je šikljala iz rane. Fennel je shvatio da će, ukoliko mu netko odmah ne priskoči upomoć, izdahnuti za nekoliko minuta. Već je počeo osjećati slabost od gubitka krvi. Prikupljajući preostalu snagu povikao je iz sve snage: "Upomoć!"

Povik je odjeknuo džunglom. Uplašena bukom, hijena je klisnula u gustiš, te ispustila jezovit urlik.

Fennel je pokušao ponovno pozvati upomoć, no mogao je proizvesti samo krkljajući j auk. Agonija koja je tresla njegovo tijelo nosila je sa sobom nesvjesticu. Krv što je dalje lijevala privukla je jato muha koje su uzbuđeno zujale oko sve veće crvene lokve.

Fennel je bio toliko slab da je mogao tek nemoćno ležati drhtureći od bola i šoka. Kroz izmaglicu je mogao vidjeti sive oblake i lešinare koji su kružili nebom visoko nad njim. Ubrzo su stali letjeti sve niže dok se konačno nisu spustili u krošnju obližnjeg drveta. Promatrali su ga hladnim ispitivačkim pogledima.

Nije mogao vidjeti zvijer koja mu se ponovno nečujno prikradala. Postao je svjestan njezine blizine tek kada ga je obavio oblak smrada truleži što je dopirao iz krvavih ralja ispunjenih nepravilnim, oštrim zubima. Hijena je skočila. Osjetio je zasljepljujuću bol kad se moćne čeljusti sklopiše na njegovu trbuhu. Hijena stade razvlačiti njegova crijeva. Ngomane, skladno građeni Zulu, nekoć je radio na Kahlenbergovu imanju, no došlo je do problema s jednom od žena i bio je otpušten.

Prije negoli je dobio otkaz, Ngomane je bio jedan od četrdesetak stražara što su patrolirali džunglom u stalnoj potrazi za neželjenim posjetiteljima i lovokradicama. Poznavao je džunglu poput svog dlana. Nakon otkaza razmišljao je kako će osigurati sredstva za život. Procijenio je, budući da se na Kahlenbergovu posjedu nalazio veliki

broj krokodila, a on im je znao ući u trag, te kako su ostali stražari suosjećali s njim zbog nepravedna otkaza, da bi bilo najbolje, s vremena na vrijeme, ubiti ponekog reptila, te kožu prodati bijelim trgovcima u Mainvilleu koji su uvijek dobro plaćali i pri tome nisu postavljali nikakva pitanja. Ngomane se nečujno kretao stazom kroz

džunglu. Upravo je ušao je na posjed s juga, zaputivši se k rijeci, kad je začuo Fennelov povik za pomoć. Zastao je, podigao staru pušku, te se zagledao u smjeru iz kojeg je dopro krik. Radoznalost je nadvladala oprez, pa se zaputio u džunglu i nekoliko minuta kasnije otkrio Fennelove ostatke.

Garry je polako hodao obalom rijeke. Držao se hlada gdje je to bilo moguće, pogledom pretražujući tlo pred sobom na stalnom oprezu zbog zmija i skrivenih krokodila.

Procijenio je kako bi, bez kompasa, pokušaj da se granica imanja domogne putem kroz džunglu završio katastrofalno. Prisjetio se reljefnog zemljovida u Kahlen-bergovoj kancelariji. Rijeka je bila jedan od koridora za izlaz s imanja. Nastavljala je potom teći još nekih dvadesetak kilometara do prvoga gradića. Put je bio barem dvostruko duži od direktnoga puta kroz džunglu, no znao je kako samo tako može biti siguran da neće zalutati. Uz malo sreće izbjeci će močvarno područje, te neće morati raditi iscrpljujuće obilaske.

S druge strane, bit će izloženiji napadima krokodila, a Zului će ga, ukoliko su već uznapredovali do rijeke, lakše uočiti. Procjenjujući rizike, ipak se odlučio za riječni put. Bio je potišten i iscrpljen. Spustio je Gaveino tijelo u rijeku, sjeo na obalu i promatrao kako polako pluta i nestaje u tami. Nije mu se svidjelo što tako napušta Gaye,

no nije imao izbora: rukama nije mogao iskopati grob. Nakon što je Gaveino tijelo nestalo nošeno riječnim tokom, vratio se u džunglu i legao na vlažnu zemlju. Loše je spavao sanjajući Gaye. Nastavio je hodati u pet ujutro.

Hodao je četiri sata. Nije išao brzo, no uporno je napredovao namećući ritam koji mu je omogućavao da sačuva snagu. Ponekad bi usnice ovlažio vodom iz blatnjave rijeke, no pazio je da ne proguta vodu. Imao je četiri kutije cigareta, pa je pušio bez prestanka kako bi zavarao glad i rastjerao komarce.

Pitao se koliko je Fennel odmaknuo. Dok stigne u Mainville, ako tamo uopće stigne, Fennel će već biti na putu za Johannesburg. Garry je bio siguran kako će Fennel odmah nastaviti za London, predati prsten, pokupiti nagradu, a potom nestati. Pitao se hoće li mu Shalik isplatiti njegov dio nagrade. Budući da će već imati prsten u svom posjedu, Garry je sumnjao u takovu mogućnost. Nije, u

ostalom, ni bilo važno. Zahvaljujući Gaye, sada je vrijedio pola milijuna dolara. Mogao je mirno upisati studij elektronike, kupiti partnerstvo u nekoj tvrtki i prepustiti se mirnom životu. No prvo će se morati domoći Engleske.

Okolo podneva odmarao se sat vremena, a potom nastavi put. Do sumraka je prevalio dvadeset i pet kilometara. Znao je kako je put uz rijeku, ukoliko se izuzme glad i grozna žeđ, znatno lakši no probijanje kroz džunglu, no isto tako je bio svjestan kako je pred njim barem još tridesetak kilometara koje mora svladati. Počeo se, poput Fennela, pitati hoće li mu to uspjeti.

Kad je postalo suviše mračno za hodanje, zašao je u džunglu, legao pod drvo i zaspao. Probudio se iza pet sati, a sunce je već izlazilo. Prišao je rijeci, zagrabio prljavu vodu i umio se. Ovlažio je usnice, no ponovno je izbjegao progutati vodu. Iskušenje je bilo veliko, no znao je da je voda sigurno prepuna smrtonosnih bakterija.

Ponovno je krenuo, raspoređujući snage, napredujući prema velikom zavoju rijeke, pitajući se što će naći s druge strane. Uz malo sreće, rekao je sebi, tamo je granica Kahlenbergova imanja.

Trebalo mu je više od sata da stigne do široke okuke s koje se pružao pogled na rijeku koja se u donjem dijelu toka sve više širila i tekla sporije i ravnije. Pregledavajući obje obale rijeke, iznenada se ukočio. Je li to mogao biti čamac izvučen na blatnjavu obalu nekih šezdesetak metara pred njim ili se radilo tek o oborenom stablu?

Krenuo je naprijed, nastojeći pogledom prodrijeti kroz jutarnju izmaglicu. Nakon nekoliko minuta zaključio je kako na obali rijeke doista leži čamčić ravna dna.

Potrčao je zaboravljajući glad i žeđ, a srce mu je uzbuđeno tuklo. Stigao je do čamca, te iznenada zastao.

Na dnu čamca ležao je mrtav Zulu ratnik. Kraj njega su bile dvije naprtnjače. Garry je prepoznao Kenovu i Fennelovu naprtnjaču i ono najvažnije: Kenovu bocu s vodom. Na jednom od prstiju Zuluove desne ruke blještao je prsten kneza Borgije.

Nakon što je obavio carinske formalnosti u londonskoj zračnoj luci, Garry je požurio do telefonske govornice i nazvao Tonin broj. Tek je prošlo deset sati, pa je bio prilično siguran da će je uloviti na spavanju. Telefon je dugo zvonio prije nego što je začuo kako podiže slušalicu i pospanim glasom mrmlja: "Gospođica White je

otputovala."

Znajući kako će istog trenutka spustiti slušalicu, po-vikao je: "Toni! To sam ja!"

Nakon nekoliko sekundi tišine iz slušalice se začuo njezin razbuđen, uzbuđen kikut: "Garry? Jesi li to doista ti?" "Da. Upravo sam stigao iz Jo'burga."

01/1

"I odmah zoveš mene? O, zlato! Što je bilo? Nakon svega nije bila tako divna?"

"Bolje da ne govorimo o njoj." Garrvjev glas se utišao. "Slušaj, Toni, što radiš? Sutra letim za Bern. Htio bih da pođeš sa mnom."

"Bern? Gdje je to?"

"U Švicarskoj! Jesi li išta učila u školi?"

"Učila sam kako se vodi ljubav. Koga briga gdje je Bern? Želiš da pođem s tobom? Naravno, ljubavi! S tobom bih išla i u Viernaldstattersee, ako bi to poželio!"

"Lijepo od tebe. A gdje je taj Vierfa... ili kako se već zove?" "Također u Švicarskoj. Koliko ćemo ostati?"

"Svega dan ili tako nešto. Mislio sam da bismo nakon toga mogli na dva tjedna otići do Caprija i dobro se istulumariti. Znaš gdje je Capri, zar ne?"

"Kako ne bih znala gdje je? Voljela bih, Garry, ali bojim se da je to nemoguće. Moram raditi. Mogu se izvući na nekoliko dana, ali nikako puna dva tjedna."

"Supruge ne rade, Toni."

Zavladala je tišina. Mogao je čuti kako Toni glasno diše u slušalicu. Mogao ju je zamisliti kako kleči u krevetu odjevena u kratku, prozirnu spavaćicu, a velike joj se plave oči šire od iznenađenja. Osmjehnuo se.

"Jesi li rekao da supruge ne rade, Garry?" upitala je promuklim glasom.

"Upravo tako."

"Ali ja nisam udana, Garry."

"Uskoro ćeš biti. Vidjet ćemo se za par sati", rekao je i prekinuo vezu.

Utrpao je prtljagu u taksi i rekao vozaču da ga odve-ze do hotela Royal Tovvers.

U hotelu je naložio recepcionaru da se pobrine za njegovu prtljagu, pozove Shalikov ured i najavi ga.

Nakon nekoliko minuta recepcionar ga je uputio gore.

Stigao je do ureda i pokucao na vrata. Za stolom je sjedila plavuša zaokupljena tipkanjem. Zastala je, proučila ga i ustala. Bila je odjevena u crno, visoka i vilovita. Upravo tip žene kakve je Garry izbjegavao: lukava, proračunata, inteligentna i vrlo poduzetna.

"Gospodin Edwards?"

"Tako je."

"Gospodin Shalik će vas odmah primiti." Otvorila je vrata Shalikova ureda i rukom mu dala znak da uđe kao da utjeruje nervoznu kokoš u kokošinjac.

Garry joj se osmijehne, više iz navike nego iz želje da uspostavi kontakt. Nije se trebao truditi. Nije ga ni pogledala. Njezina ravnodušnost ga iznervira.

Shalik je sjedio na svom mjestu, pušeci cigaru, oslanjajući se punačkim dlanovima o stol.

Garry je krenuo prema njemu.

"Dobro jutro, gospodine Edwards. Imate li prsten?" "Da, imam prsten." Garry se zavalio u fotelju nasuprot Shalika. Prekrižio je duge noge i pažljivo pogledao debeljuškastoga poslovnog čovjeka.

"Zaista? Čestitam. Pretpostavljam da će nam se ostatak ekipe ubrzo pridružiti?" Garry odmahne glavom. "Ne, neće nam se pridružiti." Shalik se namrštio.

"Ali svakako će doći po svoje honorare?" "Neće doći i neće pokupiti svoje honorare."

Shalik se, proučavajući zažareni vrh cigare, zavalio u fotelju. Potom je oštro pogledao Garryja.

"Zašto ne, gospodine Edvwards?" "Mrtvi su."

Shalik se ukočio. Oči mu se opasno suziše. Nalikovale su na zmijske proreze.

"Hoćete reći da je i gospođica Desmond mrtva?"

"Da, i ostala dvojica."

Shalik napravi nervozan pokret rukom pokazujući da ga druga dvojica ne zanimaju.

"Što se dogodilo?"

"Razboljela se. Džungla je prepuna smrtonosnih zaraza. Umrkla je."

Shalik je ustao, okrenuo Garrvju leđa i stao uz prozor. Vijest ga je šokirala. Nije volio da stranci doznaju kako postoje stvari koje ga mogu uzbuditi.

Nakon nekoliko trenutaka pribrao se, okrenuo i upitao: "Kako mogu znati da mi govorite istinu, gospodine Edwards? Kako su umrla druga dvojica?"

"Jonesa je prožderao krokodil. Ne znam što je bilo s Fennelom. Vjerojatno su ga ubili Zului. Pronašao sam mrtvog Zulua, a uz njega Fennelovu naprtnjaču i prsten. Fennel je ukrao prsten i kompas te ostavio Gaye i mene da umremo u džungli. Ja sam preživio, Gaye nije."

"Jeste li posve sigurni da je umrla?"

"Siguran sam."

Shalik je sjeo. Rupčićem je obrisao vlažne dlanove. Za Gaye je već pripremio poslove vrijedne nekoliko milijuna dolara nakon što dovrši ovaj zadatak. Što bi sada trebao učiniti? Morat će ponovno početi dugu i napornu potragu za djevojkom koja će ju zamijeniti, a u međuvremenu će mu propasti mnogi poslovi.

"A prsten?" upitao je svladavajući razočaranje i bijes. Garry je iz džepa izvadio kutiju šibica i gurnuo ju preko stola Shaliku. Shalik dogradi kutijicu, nestrpljivo istrese prsten na stol i stane ga proučavati. Pa, barem ovaj zadatak nije završio kao potpuna katastrofa. Iznena

717

da se osjećao puno bolje. Ponovno je dobro upotrijebio svoju inteligenciju i četvero ljudi, te zaradio gomilu novca u samo nekoliko dana.

Pažljivo je proučio prsten i kimnuo zadovoljno glavom. Spustio je prsten na stol i rekao: "Shvaćam da zadatak nije bio lak, gospodine Edwards. Vrlo sam zadovoljan. Spreman sam vam udvostručiti honorar. Da vidimo, radilo se o devedeset tisuća dolara. Isplatit ću vam stotinu i osamdeset tisuća. Što kažete na to?"

Garry zatrese glavom.

"Devedeset tisuća je dovoljno", rekao je grubo. "Što manje vašeg novca uzmem, to ću se osjećati čistijim."

Shalikove oči se ponovno opasno suziše, no samo je slegnuo ramenima. Otvorio je ladicu stola, izvadio iz nje omotnicu i bacio ju

pred Garrvja.

Garry podiže omotnicu. Nije provjeravao što je unutra. Spremio ju je u džep sakoa, ustao i krenuo prema vratima. "Gospodine Edwards..." Garry zastane. "Što je?"

"Želio bih da napravite potpuni izvještaj o svemu što se događalo. Htio bih doznati sve detalje. Moja će vam tajnica ustupiti diktafon."

"Što će vam to? Za policiju?" pitao je Garry. "Dobili ste prsten. To je sve što ćete dobiti od mene." Izašao je, prošao kraj tajnice i požurio do dizala razmišljajući samo o tome kako želi što prije vidjeti Toni.

Shalik je zurio u zatvorena vrata, razmišljajući trenutak, a potom slegne ramenima. Možda bi bilo bolje da ne dozna sve detalje, pomislio je. Šteta za Gaye. Znao je kako nema nikakve rodbine. Neće biti neugodnih pitanja. Ušla je u njegov život, poslužila svrsi i sada je više nije bilo. Bila je to šteta, no nitko nije nezamjenjiv.

Ponovno je uzeo prsten proučavajući ga. Držeći ga u desnoj ruci posegnuo je za telefonom i otipkao broj.

Dijamanti su prekrasni, pomislio je, prelazeći prstima preko dragog kamenja. Iznenada je osjetio oštar ubod u kažiprst i ispustio je prsten na stol. Na vrhu kažiprsta blistala je kapljica krvi. S bolnom grimasom na licu gurnuo je prst među mesnate usnice.

Znači, Borgijin prsten i dalje bode, pomislio je šišajući gorkastu krv. Otrov se, naravno, odavna osušio: prsten je, uostalom, bio star četiri stotine godina. Pogledao je kažiprst. Gadena posjekotina. Nastavio je sisati debeljuškasti prst osluškajući kako telefon zvuči, razmišljajući o tome kako će njegov klijent biti zadovoljan vijestima.

KRAJ